DANIELLE ESTELLE

Croaziera

O apucă de mână și o îndemnă să se așeze lângă el, pe iarbă. Ea îi privi chipul ce radia bunătate și îi întoarse zâmbetul, un pic flatată de admirația lui evidentă.

BESTSELLER

Editura București

Lei 4500

ISBN 973-95397-4-2

DANIELE ESTELLE

Croaziera

Traducere de MONICA MORARU

07.07.1996

Capitolul 1

Aplauzele erau o adevarată muzică pentru urechile ei avide, în timp ce se înclina exagerat în fața grupului care râdea în hohote.

- Francine, ești extraordinară! strigă Dana. Mi-aş dori să fiu și eu la fel de talentată ca tine!

Fu copleşită cu laude şi începu să râdă de necontenitele lor complimente.

- Atunci, de ce nu primesc și eu un rol serios într-o piesă? ripostă ea, lăsându-se cuprinsă de resentimente, în timp ce ei insistau să le mai interpreteze ceva.

Se aflau în partea amenajată cu fotolii a salonului și toate locurile erau ocupate de o audiență nerăbdătoare și apreciativă. Făcu din nou o reverență spre secretarele și contabilii

adunați acolo, apoi continuă să imite șefii de la diferite secții.

Toți se prăpădeau de râs când ghiceau personajele, pe care le interpreta cu un succes devastator. Se înghebosă cu ușurință și deveni domnișoara Hexan, supraveghetoarea de la secția de torcătorie, apoi își arcui spatele, astfel încât cocoașa ei uscățivă luă un aspect rotunjit. Acum era domnul Feston, îngâmfatul viitor vice-președinte, cu ochii săi în continuă mișcare.

Apoi, când toți își ștergeau lacrimile de râs, ea se îndreptă luându-și o atitudine semeață și deveni însuși distantul și arogantul domn Barrister, șeful tuturor șefilor. Revocând imaginea impecabilă pe care el o afișa, își aranjă manșetele imaginare și ridică dezaprobator un deget către un fir destrămat, ce îndrăznea să strice imaginea perfectă a țesăturii.

Toți îl recunoscuseră de îndată. Cine altul și-ar mai fi putut ridica sprânceana atât de descurajator și l-ar mai putea străpunge pe cel ce greșește, cu o asemenea privire de gheață? Ea îl văzuse nu doar o dată, transformând o creatură nenorocită într-o masă cuprinsă de tremurături, doar cu câteva cuvinte.

Francine se lăsă și mai mult pătrunsă de personajul ei și începu să măsoare covorul cu

pași mari, exagerând un pic mersul lui hotărât, cu un caracter agresiv, dar controlat, ce-l caracteriza atât de mult. Dar, se opri încurcată, când se trezi în fața unei staturi impunătoare. Răsetele se opriseră și în aer se așternuse o liniște de înmormântare.

Trase adânc aer în piept, în timp ce privi pe furiș imaculata jachetă de marină, cămașa albă și apretată, cravata vărgată a uniformei, maxilarele încleștate puternic și expresia hotărâtă a buzelor. O licărire poznașă îi scânteie în ochi la vederea părului lui castaniu închis, pieptănat cu prea mare atenție, dar numai pentru câteva clipe, căci imediat îi întâlni ochii reci și scânteietori.

Sprânceana lui era ridicată în acel mod descurajator, pe care ea tocmai îl imitase cu mult succes și simți încet cum o părăsesc puterile. Își dorea ca pământul să se desfacă în fața ei și s-o înghită, dar, cum asta nu se întâmplă, rămase lipsită de orice apărare în fața acelor ochi aproape negri, care o străpungeau.

- Bună ziua, domnule Barrister, reuși ea în cele din urmă să spună.

Avu senzația că aude zgomote și mișcare și își dădu seama că încăperea se golea în grabă. Oftă adânc în sinea ei. Publicul părăsea nava care se scufunda, fugind ca niște

șobolani fricoși. Rămăsese singură să-și înfrunte pocăită teribilul șef.

Fir-ar să fie! gândi ea resemnată. Atât timp cât o avusese, fusese o slujbă bună, dar cel puțin nimeni nu va putea spune că un Garwood nu se retrăgea cu steagul sus! Pentru asta, trebuia să mai reziste unei ultime confruntări, înainte de a fi trimisă acasă să-și lingă rănile.

Instinctiv, umerii ei se îndreptară și bărbia i se înălță.

- A fost reușită pantonima? întrebă ea cu o privire nevinovată, părând pur și simplu curioasă.

Pentru o clipă, el fu șocat de îndrăzneala ei, dar își ascunse repede mirarea.

- Ar trebui să-ți întinzi mai bine părul când îl imiți pe domnul Feston.

Ochii lui alunecară pe părul ei acaju, care-i cădea bogat pe umeri apoi o privi din nou străpungător.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar reuși să facă un gest cu mâna, fără nici cel mai mic tremur.

- Dar vedeți, pantonima se bazează pe ideea de a scoate în evidență trăsăturile esențiale ale personajului și de a crea o imagine fără...

Glasul i se stinse sub povara privirii lui neîmblânzite și își umezi descurajată buzele uscate. Fara îndoială că o văzuse imitându-l.

La mișcarea buzelor ei, ochii lui se îndreptară un moment asupra ei, apoi o privi din nou în ochi.

- Știu ce înseamnă pantonima, domnișoară...? spuse el cu răceală.

- Domnișoara Garwood, completă. Francine Garwood.

Oare de ce trebuie să-i spună și prenumele? se gândi ea nervoasă. Nu era câtuși de puțin o persoana importanta. Numele de familie era suficient când îi va trimite Hexan ordin s-o concedieze. Era un lucru prea mărunt ca sa-l facă personal.

- A foat o repetiție pentru excursie? întrebă el. Nu-mi amintesc ca numele dumitale să fie printre al celor ce se ocupă de spectacol.

-Nu, a fost ceva spontan.

Nervoasă, își umezi din nou buzele uscate. Dar, de data asta, privirea lui nu mai fu atrasă de acest gest, cu toate că o ușoară pauză a respirației ei o făcu să-și dea seama ca îl remarcase. Cu siguranță că nu putea scăpa nimic acelor ochi ce observau totul.

- Bine, spuse el cu aceeași voce distantă și controlată. Vor fi prezenți și câțiva membri ai

conducerii și nu garantez pentru simțul umorului lor.

Se uită la ceasul mare de pe perete și ea se simți ușurată, eliberată de privirea lui.

- Și acum, scuză-mă, spuse el, trecând pe lângă ea spre sala de lucru.

Nici nu-și dădu seama cum fu în stare să se întoarcă la masa ei, picioarele tremurându-i atât de tare, încât de abia reușea să-și păstreze echilibrul. Fetele, care o aplaudaseră ceva mai înainte, o priveau speriate.

Domnișoara Hexan sosi pentru a le împărți sarcinile și, pentru prima dată, Francine se bucură de prezența ei, care reprimă orice discuție. Avea nevoie de puțin timp pentru a-și aduna gândurile, înainte de a răspunde întrebărilor lor.

Va cădea oare securea până se va face patru sau va primi un plic la sfârșitul săptămânii? Un oftat de resemnare îi scăpă fără să vrea.

Ideea de a face din nou turnee nu o încânta deloc. Nu auzise să fi apărut nici o piesă nouă, doar unele ce fuseseră văzute de mii de ori pe Broadway și care nu-ți ofereau decât șansa de a juca și, mai puțin, un salariu din care să trăiești. Iar ea trebuia să trăiască. La douăzeci și cinci de ani, tot ce putea găsi erau veșnicele probe cu săli de asteptare pline,

pentru roluri neînsemnate. Și în fiecare an, era o nouă recoltă de tinere aspirante, care se adăugau lungilor liste și,
cu siguranța, acestea urmau să fie alese.

Își aruncă privirea pe fereastra de lângă ea, închisă ermetic. Departe, în ținutul Hudson, la jumătatea drumului dintre oraș și Mississippi, era o fermă micuță, cu o casă albă și spațioasă. Acolo o așteptau părinții ei, răbdători, dar puțin dezorientați, întrebându-se când avea să se întoarcă de la New York extravaganta lor fiică, ce visa să ajungă vedetă. Nu găsea oare în această căsuța primitoare tot ce avea nevoie, dragoste, confort, siguranță? Și în afară de asta, între timp Jack se însurase și avea acum fiul pe care și-l dorise atât de mult. Nu mai avea nici un motiv ca să nu se întoarcă.

Dorul pentru liniștea și satisfacția de altă dată încolți in ea. Poate că ceilalți aveau dreptate. Venise timpul să se maturizeze și să înfrunte realitățile vieții. Oare asta își dorise? Săli de așteptare pline, nerăbdarea de a obține un rol cât de mic, iar în perioadele de așteptare sa își umple timpul cu slujbe temporare de dactilografă, chelneriță sau orice alceva ca să nu moară de foame?

Un uşor oftat îi scăpă din nou şi simţi privirea rece a doamnei Hexan aţintită asupra ei, aşa că se apucă repede să bată la maşină.

La sfârşitul programului, secretarele o aşteptau în vestiar, foarte curioase să afle ce o aştepta.

- Ce ţi-a spus? Te-a dat afară?

- Nu, răspunse ea, nevrând să comenteze influenţa ciudată pe care el o avusese asupra ei, cu privirea aceea neclintită. Era absurd, dar trebuia să recunoască faptul că trupul îi tremura şi acum, într-un mod foarte neobişnuit.

- Totuşi, nu m-aş mira să primesc o înştiinţare la sfârşitul săptămânii.

- Asta înseamnă că nu vei putea veni în excursie? întrebă Laura nerăbdătoare.

Bill de la contabilitate încerca din toate puterile să îndepărteze orice competiţie din jurul noii lui colege, dar Laura credea că ea se ţine după el.

- Ce contează asta? spuse Dana răutăcioasă. Bill o poate invita, oricum.

Celelalte nu erau interesate de astfel de discuţii, în acel moment. Erau mult prea preocupate să afle ce se întâmplase după ce ele dispăruseră atât de discret, în acea confruntare electrizantă ce avusese loc.

- Ați discutat câteva minute bune. Doar v-am văzut, insistă alta. Nu te-a făcut bucățele? Mă așteptam să te întorci plângând!

- Nu m-a întrebat decât dacă mă ocup de programul de divertisment, în excursie, spuse ea cu o expresie foarte calmă, ca și când și-ar fi verificat pieptenătura în oglindă.

Toate o priviră cu gura căscată, în timp ce ea le făcu cu mâna în semn de bun rămas și ieși.

Bill Thompson o aștepta. În stația de autobuz se întâlniră cu Manny și Terry. Bill era o persoană veselă și neconformistă, Manny era tăcut și încântător de atent. Amândoi o plăceau mult și știa că în curând va trebui să aleagă între ei. Problema era că amândoi locuiau pe strada vecină cu a ei și luau același autobuz.

Cu Terry era cu totul altceva. Nu avea decât optsprezece ani și aceasta era prima lui slujbă. El se mulțumea să stea deoparte, cât timp putea, numai ca să o privească, cu ochii lui plini de adorație și răbdare.

- Ce mai faci, Terry? întrebă ea cu blândețe. Rolul de femeie mai în vârstă o punea un pic în încurcătură și nu se putea spune deloc că-i plăcea, dar nu o lăsa inima să fie dură cu el. Și ea suferise cândva din cauza unei iubiri imposibile și știa ce chin groaznic era.

Când ea îl băgă în seamă, el se înroși până în vârful urechilor.

- V-am urmărit astăzi în salon, spuse el cu o expresie pe care i se citea emoția. Cred că sunteți extraordinară!

Fața îi deveni roșie ca focul.

- Adică vreau să spun că felul în care imitați personajele este extraordinar. Adică...

Glasul îi pieri neștiind ce să spună.

- N-am mai râs așa de mult timp, recunoscu Bill. N-am știut că ești așa de talentată.

Manny nu fusese de față și vru să știe ce se întâmplase. Când îi terminară de povestit, el o privi mirat, într-o altă lumină, pe care Francine o înțelese foarte bine

- Nu știam că ești actriță, murmură el cu subînțeles.

Ea nu-l luă însă în seamă și privi spre capătul străzii, pentru a vedea dacă vine autobuzul. Un automobil străin, maro metalizat, se opri la stop, aproape de ei. Ea îi privi cu atenție linia elegantă, în timp ce Bill scoate un fluierat admirativ. Luxul și forța înlănțuită se citeau pe ea. Francine se uită la scaunele îmbrăcate în piele, apoi își îndreptă privirea spre cel care o conducea.

Doi ochi întunecați îi întâlniră pe ai ei, într-o rece confruntare. El dădu ușor din cap.

Lumina semaforului se făcu verde și mașina porni în viteză, lăsându-i învăluiți de zgomotul motorului.

- Ați văzut? Un Ferrari! strigă Bill plin de admirație. Mi-aș da o mână și zece ani din viață pentru o mașină ca asta!

- Și ați văzut și șoferul? completă Manny. Nici mai mult nici mai puțin decât însuși șeful nostru în persoană. Domnul Barrister. Nu trebuie decât să fii incredibil de bogat și poți avea un garaj plin cu de-astea.

Bill ridică filozofic din umeri:

- Cel puțin, e destul de amabil și ne lasă pe noi, niște sărmani, s-o admirăm pe dinafară.

Autobuzul sosi, și Francine reuși să-i păcălească pe cei doi rivali așezându-se lângă Terry. Prezența lui era cât se poate de binevenită. Se trânti în scaun, și încercă să-și înăbușe tremurul provocat de revederea acelui bărbat. Privirea lui ațintită asupra ei, n-ar fi trebuit să o afecteze atât de mult. Slavă Domnului că ceilalți nu păruseră să observe felul în care el o privise, fără să-și ia ochii de la ea.

*

Ziua de vineri sosi și Francine se trezi în fața unei clădiri înalte în care se găseau

birourile Companiei de Asigurări pe viață, Barrister. Se uită ca pentru ultima dată la inscripția din bronz cu numele firmei, în timp ce aștepta liftul pentru a urca la ultimul etaj, rezervat companiei. În această după-amiază urma să fie concediată.

În ultimele două zile, o surprinsese de câteva ori pe domnișoara Hexan privind-o insistent. Cu siguranță că fusese anunțată că începând cu săptămâna următoare va fi un post vacant. Pentru ea era întotdeauna neplăcut să angajeze o nouă fată, căci socotea că se cheltuia prea mult până aceasta își intra în formă.

Toată viața ei se reducea la dosarele și registrele ce tapetau încăperile companiei. Fetele obișnuiau să râdă pe seama ei, spunând că, dacă i s-ar face o radiografie, s-ar vedea că era compusă din agrafe de birou și din panglici de tipograf și teancuri de hârtii în loc de coloană vertebrală. Nimeni nu o agrea, dar ea avea întotdeauna grijă ca lucrul să fie gata la timp.

Incidentul cu Francine fusese dat uitării, deoarece nimeni nu se mai gândea decât la excursia de a doua zi. Un vaporaș destul de mare fusese închiriat pentru a-i lua de la Hudson River spre Bear Mountaine Park. Acolo

îi așteptau fripturi de berbec, apoi urmau să fie organizate diverse întreceri de amuzament.

*

Francine visase de mult la această zi, pentru că îi oferea prilejul să evadeze un pic din oraș. Ea crescuse în mijlocul naturii și, de multe ori, simțea nevoia să scape de mizeria și restricțiile vieții de la oraș. Dar, dacă concedierea ei devenea publică, i-ar fi fost imposibil să mai meargă.

Domnișoara Hexan împărțise salariile în această după-amiază și strânsese chitanțele. Făcuse acest lucru cu o expresie dezaprobatoare întipărită pe față ca și cum nici unul din ei nu merita să fie plătit de companie.

- Ai crede că sunt banii ei! spusese Dana furioasă, când se îmbrăcau în vestiar pentru a pleca.

Urmase apoi un schimb antrenant de opinii privind ultimele informații pe care le primiseră în legătură cu locul unde aveau să se îmbarce a doua zi.

- Vii și tu? întrebă Dana.

Francine își deschise geanta și căută plicul cu bani. Așteptase cu foarte multă nerăbdare această călătorie cu vaporul și, dacă avea să fie concediată, trebuia să se asigure că

invitația lui Bill era încă valabilă. Probabil că o aștepta deja în stația de autobuz.

Se uită în plic, așteptându-se să găsească înăuntru ordinul de concediere, însă nu găsi nimic. Scutură plicul și se uită în jur pentru a vedea dacă nu cumva căzuse pe lângă el, dar tot nu găsi nimic.

- Da, voi veni! răspunse ea fericită. Ce prostie fusese din partea ei să creadă că tocmai domnul Barristar cel Tare să se fi supărat de pantonima ei stupidă! El avea probleme mai importante la care să se gândească.

Seara, se duse la culcare, încercând să-și tempereze entuziasmul și nerăbdarea cu care aștepta a doua zi, spunându-și că se datorau doar faptului că scăpa de căldura din oraș a unei toride zile de vară.

Capitolul 2

Sâmbătă se anunța o zi perfectă pentru picnic. Vaporul plecă la ora stabilită, încărcat cu oameni hotărâți să petreacă o zi de neuitat. În timpul călătoriei, câteva sticle cu băutură fură trecute din mână în mână, astfel că, atunci când ajunseră pe malul unde se întindea parcul, buna dispoziție îi animase pe toți.

Mese întinse, pline de gustări, fuseseră pregătite pentru ei, iar grătarele răspândeau mirosuri îmbietoare de friptură proaspătă de berbec și de pui precum și crenvuști. Berea înspumată curgea din butoiașe, iar cuburi de gheață pluteau în paharele cu apă minerală. Era o zi deosebită pentru un picnic de pomină

Curând fură organizate jocuri, la început într-o manieră mai reținută, dar imediat

entuziasmul izbucni și se formară mai multe echipe. Alții se plimbau mână în mână, de-a lungul cărărilor întortocheate.

Când sosi rândul lui Francine la badmington, ea lovi fluturașul cu atâta forță, încât practic se răsuci cu totul. Căldura după-amiezei devenise tot mai puternică, așa că ea se retrase la umbra unui stejar, cu un pahar de apă minerală rece.

- Aș da orice pentru o limonadă cu gheață. Apa minerală nu mă înviorează deloc când e cald.

Francine se întoarse către femeia care stătea în șezlong. Avea un păr grizonat, foarte drăguț aranjat, și purta un costum albastru cu pantaloni. Din cauza căldurii își scosese jacheta și o atârnase pe spatele scaunului. Francine ghici că trebuia să fie vreo secretară personală, care lucra la ultimele etaje, unde o dactilografă obișnuită nu călca niciodată.

- Și eu cred la fel. Mâncarea prea multă, combinată cu căldura de afară ne îndeamnă la somn, adăugă Francine. Se așeză pe iarba răcoroasă și închise ochii, apoi spuse:

- Totuși, eu aș prefera un ceai rece cu lămâie.

Femeia o aprobă.

- Ai dreptate. Îmi voi exprima părerea pentru picnicul următor.

- Se organizează câte unul în fiecare an?

O albina se învârtea în jurul lor, cu bâzâitul ei caracteristic.

- Da, a devenit un obicei pe aici.

Urmă un moment de tăcere, apoi femeia vorbi din nou:

- Te invidiez. Arăţi încântător de destinsă! Mi-ar plăcea să mă aşez şi eu pe iarbă, lângă tine, dar mă tem că n-am echipamentul corespunzător şi-mi vor rămâne urme de iarbă pe pantaloni. Am ezitat înainte de a veni azi aici, pentru că aseară m-am întors târziu de la New Haven, unde am văzut premiera piesei “Cele şapte zile ale săptămânii” şi acum sunt foarte obosită.

Francine deschise imediat ochii şi sări în picioare:

- Şi ce impresie v-a făcut? întrebă ea vădit interesată.

Femeia fu surprinsă de entuziasmul ei.

- Mai are nevoie de unele modificări mărunte, dar sunt convinsă că va fi un mare succes.

- Cum a jucat cea din rolul tinerei Cissy? întrebă Francine.

Femeia îşi încreţi fruntea, încercând să-şi reamintească rolul.

- A fost dulce, spuse ea într-un târziu.

Francine se ridică în picioare cu o expresie de dezgust.

- De asta m-am şi temut! Ce fraieri!

Dându-şi seama că o şocase cu reacţia ei neaşteptată pe interlocutoarea sa, zâmbi un pic jenată.

- Îmi pare rău, ar trebui să mă explic. Am dat şi eu probă pentru rolul ăsta. Am reuşit să obţin o copie a scenariului şi m-am hotărât să încerc. Am studiat personajul toată noaptea şi am încercat să-mi imaginez cum ar fi reacţionat ea în faţa eroului principal, când acesta a râs de sentimentele ei, socotind-o un copil, după ce îşi anunţase logodna cu sora ei mai mare.

Încercă să-şi ascundă un oftat, atunci când povesti mai departe. Fusese atât de sigură că va primi rolul. După ce terminase proba, se lăsase copleşită de entuziasmul reuşitei. Însuşi regizorul urcase pe scenă s-o mai întrebe o dată numărul de telefon. Dar, nu primise niciodată acel telefon. Aflase mai târziu că nepoata unuia ce se ocupă de decoruri, care tocmai terminase şcoala de teatru, primise rolul. Aşa era în lumea spectacolului.

- Aş fi putut să pun prinsoare că scena va ieşi prea superficială. În carte el o aruncă într-o tăcere chinuitoare.

Înainte ca femeia să apuce să clipească. Francine se transformă într-o adolescentă cu

ochi mari și inocenți, care întâlnise prima și marea ei dragoste și era distrusă, căci tocmai își daduse seama că cel ce o sărutase înflăcărat cândva o făcuse doar cu intenția de a flirta cu ea.

Ea spuse replicile, pe care încă și le reamintea, cu patosul unei tinere care credea că lumea s-a sfârșit pentru ea.

- O, Doamne! exclamă femeia, când Francine termină. Harold, cu siguranță, nu a fost de față! Va trebui să-i spun neapărat.

- Harold? întrebă Francine neînțelegând nimic. Oare ce conta că acest străin nu o văzuse interpretând?

- Harold Baker, autorul, spuse ea. Suntem prieteni de familie. De aceea m-am dus să-i văd noua piesă.

Văzând-o pe Francine încurcată, îi zâmbi cu blândețe.

- Încă n-am făcut cunoștință. Eu sunt Nora Thumway.

- Francine Garwood.

Părea să fie o doamnă foarte amabilă. Francine o privi cu mai multă atenție și, pentru prima dată, observă că avea degetele deformate de artrită. Deci nu putea fi secretară, își dădu seama și se întrebă cine ar putea fi. Oare ce poziție ocupa în cadrul companiei, de vreme ce avea acces la această excursie?

Deodată îi încolţi gândul că ar putea fi şefa vreunui departament.

- Să vă aduc ceva? întrebă ea, gândindu-se să se retragă cât mai discret.

- Nu, mulţumesc. Dar te-aş ruga să mai stai puţin cu mine, dacă nu eşti cumva ocupată. Nu le strică puţin bărbaţilor să-ţi simtă lipsa.

Un surâs ştrengăresc apăru în ochii ei, iar Francine se văzu nevoită să admită că era o prezenţă foarte plăcută.

Îşi îndoi genunchii şi se aşeză din nou pe iarbă, în faţa ei, iar după câteva minute discutau ca şi cum s-ar fi cunoscut de-o viaţă. Domnişoara sau doamna Thumway, la fel ca şi ea, avea un bogat simţ al umorului. Tocmai se găseau în toiul unei discuţii amuzante, când femeia zâmbi cuiva ce se apropia de ele.

- Mă bucur să văd că te distrezi, Nora, spuse o voce puternică, din spatele Francinei. Eram prins în conversaţie cu soţii Boswell şi n-am observat când ai dispărut. Trebuia să-mi fi dat seama că te-ai ascuns în vreun colţişor retras. Pot să ştiu ce mai pui la cale?

Domnul Barrister se aplecă şi o sărută pe obrazul pe care ea i-l întinsese zâmbind.

- Pun la cale ceva foarte important şi secret, glumi ea.

Francine se ridică ţeapănă, cu spatele drept şi cu bărbia ridicată involuntar, ca într-un

geŝt de aparare. Rămăsese pe loc, deşi toate instinctele ei îi spuneau să o ia la fugă. Neplăcutul incident petrecut între ei îi era prea proaspăt în minte, pentru a putea fi veselă și amabilă într-o nouă conversație.

Razele soarelui făceau ca părul ei acaju să arunce văpăi împrejur. Bărbatul se întoarse spre ea și privirea lui rece o studie cu atenție, nescăpându-i, bineînțeles, felul în care materialul subțire al tricoului ei se mula pe pieptul bine conturat.

Francine se simțea ca și când ar fi primit o lovitură în plex. Oare de unde trăsese ea concluzia că era o persoană distantă, plin de el?

- Chase, vreau să ți-o prezint pe această tânără fermecătoare. spuse femeia cea în vârstă. Francine Garwood, Chase Barrister, finul meu.

Apoi făcu o pauză, în care îi privi pe amândoi, pe rând.

- Sau vă cunoaşteți deja? Nici n-am apucat să te întreb dacă lucrezi pentru Chase sau ești invitata vreunui tânăr de aici.

- Domnişoara Garwood este angajata companiei, spuse el. *Dar numai temporar*, adăugă cu o voce scăzută.

- Și care este norocosul a cărui secretară ești? întrebă naşa lui.

- Lucrează în secția de dactilografiat, răspunse el, înainte ca Francine să apuce să spună ceva, cu un ton ce părea să adauge: *pentru că, fără îndoială, la atât se limitează pregătirea ei.*

În ciuda furiei pe care i-o stârnise, trebuia să recunoască totuși că era surprinsă de faptul că el își amintea cu ce se ocupă ea, o simplă angajată. Se ridică și îi zâmbi strict domanei Thumway. Petrecuseră o oră minunată împreună și îi părea foarte rău că acest bărbat le întrerupsese, cu toate că era vorba de șeful ei.

- Mi-a făcut nespusă plăcere să stăm de vorbă, spuse ea. Îmi pare rău dacă v-am plictisit.

Vru să-i întindă mâna în semn de bun rămas, dar își dădu seama că orice contact i-ar fi provocat durere, din cauza artritei.

- Cum să mă plictisești, copila mea? exclamă doamna Thumway. M-am simțit cu adevărat foarte bine împreună.

- Domnule Barrister, adăugă Francine politicoasă, dar distantă.

- Domnișoară Garwood, îi răspunse el, înclinând ușor din cap.

După care ea plecă grăbită, clocotind de furie din cauza privirii lui ironice... Poate chiar izbucnise în râs după ce ea se întorsese cu

spatele? În orice caz, era absolut detestabil. Cine își închipuie că este? Măria Sa, Atotputernicul stăpân, care catadicsea să stea de vorbă cu muritorii de rând?

Simți cum ochii lui negri o urmăreau depărtându-se și continuă să meargă cu capul sus, până dădu colțul după niște tufe. Ajunse în locul unde se găsea restul grupului. Toți stăteau întinși pe iarbă și-și încurajau echipa favorită.

- Unde ai dispărut așa? o întrebă Bill, venind spre ea și îi întinse un pahar de plastic plin cu bere. E îngrozitor de cald, dar bine că bate vântul ăsta răcoros de munte.

O apucă de mână și o îndemnă să se așeze lângă el, pe iarbă. Ea îi privi chipul ce radia bunătate și îi întoarse zâmbetul, un pic flatată de admirația lui evidentă. Dintr-o dată se simți ciudat, ca și cum ar fi fost scuturată de o rafală puternică de vânt.

El sorbi o înghițitură din paharul său, iar ea râse de mustața de spumă ce-i rămăsese deasupra gurii, apoi îl șterse cu vârful degetului. El îi prinse mâna și o sărută ușor pe palmă. Ea observă privirea lui, ca și cum îi aștepta reacția, și îi zâmbi trist în timp ce își desprinse mâna dintr-a lui. De ce oare încercau bărbații să profite de orice situație? se întrebă ea puțin iritată, apoi trecu peste acel incident,

aplaudând-o pe una din fete, care executase o lovitură spectaculoasă.

O serie de noi idile se stabiliră în acel minunat sfârşit de săptămână.

*

Francine şi Dana aveau birourile una lângă alta şi deveniseră oarecum prietene. Astfel, când domnişoara Hexan se opri în dreptul Francinei ochii ei se umplură de îngrijorare.

- Tocmai am primit un telefon de la domnul Barrister, spuse ea din vârful buzelor. Se pare că doreşte să te vadă imediat. Poţi să-ţi termini lucrul după ce te întorci.

Aşteptară ca aceasta să plece, apoi Dana o privi pe Francine cu vădită curiozitate, dar ea dădu din umeri în semn de nedumerire. Era greu de crezut că o va concedia după atâta vreme!

Îşi deschise sertarul şi îşi luă tuşiera, apoi îşi verifică rezervorul stiloului. Probabil că voia să-i dicteze ceva, dar nu găsea nici o explicaţie pentru care s-o aleagă pe ea, pentru că avea cea mai eficientă secretară.

Făcu un efort ca să-şi stăpânească emoţia ce o cuprinsese şi chemă liftul pentru a

urca la etajul șase, unde se găsea sala de tron a domnului Barrister.

Urca în lift și își ținu respirația până ajunse. Vasta sală de recepție era îmbrăcată în lambriuri și zugrăveli în nuanțe de verde și albastru, amestecate cu câteva tente de cărămiziu. Buchete de crizanteme galbene adăugau un plus de strălucire încăperii. Ea se așteptase să găsească o cameră rece și întunecată, nicidecum o atmosferă atât de primitoare.

Bine că cel ce se ocupase de decorarea interiorului nu se lăsase influențat de personalitatea proprietarului, se gândi ea, înainte de a-și anunța sosirea. O tânără atrăgătoare o întrebă cum o cheamă, apoi apăsă pe un buton. O lumină verde se aprinse în semn de răspuns, iar ea fu condusă spre o ușă de lemn frumos sculptată.

Domnișoara Winton o aștepta în camera de zi. Ținuta ei era impecabilă. Când o văzu, se opri din dactilografiat și îi adresă un zâmbet de bun venit, dar și cu o oarecare rezervă. Se ridică imediat și îi spune că domnul Barrister o va primi îndată, apoi deschise o altă ușă, după ce dinăuntru îi răspunse o voce.

Un perete uriaș din sticlă se găsea în spatele biroului lui. Soarele era la apus și se reflecta în apele Hudson-ului undeva în zare,

poleindu-l cu strălucirea lui. De partea cealaltă a râului se înălța New Jersey cu Palisadele sale și cu dealurile întunecate, învăluite în ceață. Era o priveliște de vis.

- Ia loc te rog, domnișoară Garwood, spuse el.

Ea își luă cu greu privirea de la acea imagine și se așeză pe scaunul din fața biroului. El deschise un dosar pe care-l avea în față și-l răsfoi în grabă, apoi spuse:

- Văd că te-ai angajat la noi de abia de două luni și înainte de asta ai mai lucrat în câteva locuri, dar numai pentru perioade scurte.

Ea se uită la pliantul din mâinile lui așteptându-se să vadă o ștampilă mare și roșie cu TEMPORAR pe el. De ce oare își irosea prețiosul lui timp criticând modul ei de viață, în loc să-și lase personalul să întocmească concedierea? Îl privi suspicioasă și îl surprinse uitându-se la ea nedumerit, întrebându-se parcă dacă era normală.

Se simți obligată să spună adevărul. Oricum era deja concediată, așa că nu mai conta.

- Sunt actriță, explică ea. Foarte puține slujbe îmi oferă timpul necesar pentru pregătirea rolurilor, atunci când începe sezonul.

Aşa că prefer sa-mi dau demisia, decât să creez probleme şi antipatii.

- Un gest foarte nobil, murmură el, luând-o peste picior. I-ai explicat cumva asta şi domnului Fenmore, înainte de a te angaja?

Tonul lui ironic o făcu să roşească, dar nu se lăsă intimidată.

- Am un atestat care dovedeşte că pot lucra oriunde ca secretară. Domnul Fenmore ştia că am dreptul de a fi mai mult decât o simplă dactilografă, dar n-avea timp de pierdut cu instruirea mea.

El o privi adânc în ochii scânteietori şi văzu că încerca din greu să-şi păstreze autocontrolul. Francine era convinsă că nimeni nu se putea plânge de ea. Dacă domnişoara Hexan era cumva de altă părere, era cu siguranţă mult mai nebună decât se spunea.

- Atunci înseamnă că poţi scrie după dictare?

- Sigur, răspunse ea scurt.

Doar îi spusese că avea pregătirea unei secretare!

Exista o vitalitate agresivă în acel bărbat, dominată de o voinţă de fier. Acum înţelegea foarte bine cum transformase micuţa companie de asigurări, pe care o moştenise, într-una din cele mai renumite. Era convinsă că, dacă îşi punea ceva în cap, îşi concentra întreaga

voință pentru a obține acel lucru. Fără să știe de ce, simți cum o trece un fior.

- Văd că ți-ai adus tușiera. Scrie următoarea scrisoare.

Apoi se răsuci brusc cu scaunul și începu să privească pe fereastră.

Pronunția lui era clară. Cel puțin, îl aprecia pentru asta, căci alții abia își mormăiau cuvintele și nu dicta nici foarte repede. Nu mai stenografiase de mult, așa că fu nevoită să se concentreze pentru a nu încurca semnele. Spre sfârșitul scrisorii, creionul ei parcă zbura. Observase că el își mărise viteza cu fiecare paragraf, până când ajunsese să se depășească o sută de cuvinte pe minut.

- Citește-o de la capăt, spuse el brusc, după ce termină.

Ea își dădu seama că special o făcuse așa de lungă și folosise suficienți termeni tehnici, ca ea să nu o poată reproduce din memorie. Tactica aceasta a lui o făcu să clocotească de furie și de abia reuși să se stăpânească.

Ea reciti scrisoarea și îl privi victorioasă după ce o termină. Crezuse cumva că o speria cu metoda lui infantilă?

El mai aruncă o ultimă privire asupra dosarului ei, apoi îl închise. Lăsându-se pe

spatarul scaunului, o privi îndelung ca şi cum ar fi meditat asupra deciziei pe care urma să o ia.

- Îţi pierzi timpul ca dactilografă, spuse el într-un târziu.

Francine îl privi fără să clipească, dându-şi seama că inevitabilul avea să se petreacă. Dar era foarte curioasă să afle ce motiv găsea ca s-o concedieze, după ce trecuse cu brio încercarea.

- Ce părere ţi-a făcut naşa mea, doamna Thumway?

Întrebarea lui neaşteptată o blocă pentru o clipa.

- Gasesc ca este o persoană deosebit de plăcută. Mi-a făcut o mare plăcere să discut cu ea.

- Şi ea te-a plăcut la fel de mult.

Puţin încruntat, luă în mână un stilou aurit şi din felul în care îl şterse pe sugativă, Francine îşi dădu seama că urma să spună ceva nu tocmai plăcut.

- În afară de această slujbă, mai ai cumva alte treburi, care te-ar putea împiedica să pleci din oraş pentru două săptămâni?

Francine îl privi mirată. În nici un caz nu se aşteptase la o asemenea întrebare. Oare urma să plece şi avea nevoie de o secretară cu el, sau...? Deveni suspicioasă.

- Doamna Thumway, în caz că nu știi, este scriitoare, spuse el cu răceală. Cred că ai observat că suferă de artrită și din cauza asta nu poate scrie. Secretara ei a fost nevoită să plece din oraș, ieri seară, pentru că tatăl său a suferit un atac de cord și acum trebuie să aibă grijă de mama ei bolnavă și bineînțeles de tatăl ei, când va ieși din spital. Asta înseamnă că nașa mea rămâne fără secretară. Așa că m-a sunat azi dimineață să mă roage să-i găsesc pe altcineva, iar dumneata se pare că i-ai făcut o bună impresie, de vreme ce a avut grijă să-ți menționeze numele.

Făcu o pauză, cu aceeași ezitare în privire, ca și cum n-ar fi fost convins că ceea ce făcea era soluția optimă.

- Dintr-una într-alta, m-a întrebat dacă ai putea lipsi vreo două săptămâni de la servici, pentru că vrea să plece într-o călătorie și dorește să fie însoțită de o persoană competentă.

- O călătorie?

Atenția ei fu atrasă de acest cuvânt.

- Da, și-a rezervat deja bilete pe vasul Delta Queen, într-o croazieră pe Mississippi. Ai auzit de bătrânul vapori cu aburi?

Sigur că auzise. Dădu din cap nerăbdătoare. Înțelegând ce voia să-i propună, fu deja cuprinsă de entuziasm.

- Ai ceva împotrivă dacă ai merge tu cu ea, ca secretara? Plănuiește ceva în secret. Legat de calatoria asta, așa că trebuia să-și culeaga niște date autentice. În ciuda bolii ei, e o persoană foarte independentă, dar are nevoie de cineva care să o însoțească, în aceste călătorii. Mâinile îi sunt aproape înțepenite, mai ales dimineața. Slujba ta va aștepta aici, până te întorci. Până atunci, îi voi găsi o secretară permanentă.

- Mi-ar plăcea la nebunie! exclamă Francine.

Ce vacanța de vis, pe care ea nu și-ar fi putut-o permite niciodată!

El se îndreptă spre perete și apăsă pe un buton. Spre mirarea ei, un lambriu se dădu la o parte descoperind niște scări.

- Te deranjează dacă urcăm pe aici spre apartamentul meu? o întrebă el. Mie mi se pare mai comod decât să coborâm în hol și să luăm liftul. Nora Thumway este sus și ne așteaptă, sperând să-i aduc vești bune.

Începu să urce scările, iar ea îl urmă, amuzată de întorsătura pe care o luase situația. Când ajunse la ușă, se opri brusc, iar ochii i se îngustară ușor, când ea îl ajunse din urmă. Se opri lângă el nedumerită.

- Am avut dreptate, spuse el. Ai ochi căprui, dar au irizații aurii.

Ea rămase ca trăznită. Observațiile de natură personală nu-i stăteau deloc în fire. Apoi, el începu să urce scările, înainte ca ea să apuce să spună ceva, și îl urmă în tăcere.

Când ajunseră sus, el îi deschise ușa. Când vru să treacă pe lângă el, se întoarse ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva.

Trupurile lor se lipiră, coapsele ei atinseră coapsele lui puternice, iar sânii ei catifelați întâlniră pieptul lui larg. Francine își ridică șocată ochii spre el, dar el avea ochii închiși.

Făcu un pas înapoi și o lăsă să treacă, iar ea păși cu atenție în antreul care, în acel moment, părea îngrozitor de strâmt.

Capitolul 3

Holul de la intrare era cu adevărat superb. Podeaua era din marmură albă și neagră, tăiată în formă de pătrate inegale, iar pereții erau acoperiți cu un tapet ce înfățișa pagode chinezești, zugrăvite cu nuanțe argintii și aurii, pe un fond negru. Lângă unul din pereți se găsea un scrin roșu, lăcuit și încrustat cu scoici și ornamente din aur, în formă de spirale. Deasupra atârna o oglindă uriașă, cu rama din aur, splendid ornată.

El o introduse în camera de oaspeți. Primul lucru care o întâmpină fu imaginea panoramică a New York-ului și a râului Hudson, vizibilă prin peretele de sticlă, apoi fu încântată de bolta sculptată. Îndată dădu cu ochii de doamna Thumway, care stătea într-un scaun

din lemn sculptat. Canapelele îmbrăcate în mătase erau prea mult pentru cineva de condiția ei.

Doamna Thumway o salută ușor din cap, cu un zâmbet de bun venit întipărit pe chip.

- Sunt atât de fericită că ai hotărât să mă ajuți, draga mea. Cred că a sosit momentul să lăsăm formalitățile de o parte. Spune-mi, te rog, Nora. Chase și toți prietenii îmi spun așa. Thumway mi se pare foarte neinspirat.

Francine se trezi fără să-și dea seama stând jos, în fața acelei femei cu o ținută atât de distinsă, despărțite doar de o cochetă măsuță pentru cafea, din lemn de nuc.

- L-am rugat pe Sam să ne aducă niște ceai, cât punem noi treburile la punct, îi spuse ea finului ei. Nu vrei să ne ții companie?

- Îmi pare rău, dar am de dat două telefoane importante. Dar rămâi la cină?

Nora ridică surprinsă din sprâncene:

- Vrei să spui că te întorci să te schimbi? În cazul acesta, sigur că accept.

- Dar numai cu o condiție, o avertiză el, zâmbind. Să nu-l pui pe Sam să facă cine știe ce pregătiri!

Apoi plecă și ea îl privi resemnată, fără să mai insiste.

- Arata atât de bine, dar degeaba, spuse ea clătinând din cap. Îi tot spun că ar fi timpul să-şi întemeieze un cămin, dar el nu mă ascultă şi râde de mine. A primit prea multe de la viaţă: bani şi orice femeie pe care a vrut-o.

Sam, majordonul, intră cu o tavă cu ceai, iar discuţia legată de stilul de viaţă al preaînzestratului domn Barrister fu lăsată de-o parte. Francine nu se putea preface preocupată de soarta lui. În ceea ce o privea, el o făcuse să se simtă prost. Dar îi veni totuşi să zâmbească la gândul că, în ciuda puterii şi a averii lui, nici el nu era scutit de aceleaşi discuţii despre căsătorie şi întemeierea unei familii.

- Vrei să-mi torni tu, draga mea? întrebă Nora privindu-şi sugestiv mâinile deformate de boala.

Majordonul aduse sandvişuri şi cubuleţe mici de gheaţă, pe care Francine le privi cu poftă. Posibilităţile ei erau total diferite şi nu-şi putea permite asemenea delicatese. Ea stătea împreună cu alte două fete, într-un apartament micuţ şi, cu toate că împărţea cu ele chiria astronomică, nu îi mai rămânea mare lucru.

Când terminară a doua ceaşcă cu ceai, Francine fu îngrozită când îşi dădu seama cum năvălise asupra farfuriei. Dar între timp, deveniseră destul de apropiate ca să-şi permită să glumească pe seama asta.

- Am pățit și de data aceasta, cum pățesc cu alunele și cu cartofii prăjiți, recunoscu ea. Încep să vorbesc și nu-mi mai dau seama că, în același timp, mănânc.

- Poți mânca oricât vrei, atâta vreme cât nu-ți strici pofta de mâncare pentru cină, adăugă Nora.

- Nimic nu mă poate face să-mi pierd pofta de mâncare. Prietenii îmi spun că sunt ca un sac fără fund.

Pe măsură ce Nora îi explica ce avea de făcut, Francine nu putea crede că este atât de norocoasă. Va trebui s-o ajute un pic la îmbrăcat în primele zile, iar restul timpului îi aparține, până Nora își începea romanul.

- Subiectul romanului îl am deja, explică ea. Dar, mai întâi trebuie să explorez vasul ca să descriu scena în care se vor desfășura întâmplările. Eu îți voi dicta și tu va trebui să scrii. Voi lua cu noi mașina de scris pe care o folosea Doris și care e ușor de transportat. Seara, înainte să mă culc, obișnuiesc întotdeauna să recitesc ce-am scris în timpul zilei, ca să mă pot gândi noaptea la eventuale modificări. Manuscrisul final îl vei transcrie de abia după ce terminăm tot, pentru că întotdeauna mai fac unele schimbări. Îți promit că nu-ți va fi greu să lucrezi cu mine, îi spuse ea, zâmbind, iar ochii ei exprimau numai

bunătate. Am planuit să facem mai multe excursii, în timpul escalelor, aşa că vom munci, dar ne vom şi distra.

Francine o întrebă ce fel de haine să-şi ia cu ea.

- Cât mai simple, îi răspunse Nora. Acesta nu este unul din acele vase de croazieră pe care vine lumea doar să-şi etaleze toaletele, dar îţi poţi lua una sau două rochii de seară dacă le ai la îndemână. Călătoria ţine zece zile, dar cred că ne vom opri câteva zile în New Orleans şi trebuie să ne luăm o ţinută adecvată în caz că mergem seara la club.

Francine fu foarte surprinsă la auzul acestor noi veşti. New Orleans-ul şi această călătorie erau mai mult decât sperase ea vreodată. O aştepta o adevărată vacanţă de vis! Un fior de emoţie o străbătu pentru o clipă. Era prea frumos ca să fie adevărat! Înainte de a se lăsa în voia imaginaţiei, mai bine ar fi aşteptat să se vadă îmbarcată pe puntea vaporului. Până atunci cine ştie ce mai putea interveni, ca de exemplu un anume bărbat înalt şi dominator, cu ochii aproape negri şi tulburători, pe care ea îl ştia foarte bine.

De abia când auzi zgomotul paşilor lui pe marmura holului de la intrare, îşi dădu seama ce repede zburase după-amiaza.

Domnul Barrister păru atât de surprins s-o găsească încă acolo, încât ea sări imediat în picioare şi-i ceru scuze doamnei Thumway că îi răpise atâta timp.

Nora o prinse de mână şi-i spuse zâmbind:

- Prostii, copila mea. Nici nu-ţi pot spune ce bine m-am simţit.

Apoi zâmbi finului ei.

- Iar ţie, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că mi-ai sugerat-o pe Francine. Mi-a făcut multă plăcere ocazia de a te cunoaşte în excursie, iar discuţia de astăzi mi-a întărit convingerea că amândouă ne vom înţelege foarte bine.

Oare îşi plecase cu adevărat ochii, atunci când, fără să vrea, naşa lui îl dăduse de gol? se întrebă Francine. Încercă să-şi amintească cu exactitate cuvintele lui, când îi făcuse oferte, în birou. Cu siguranţă, îi spusese că Nora fusese cea care menţionase numele ei! Dar asta nu avea nici o importanţă. Tot ceea ce conta era că obţinuse această slujbă.

Trecuse multă vreme de când Sam strânsese tava cu ceai. Domnul Barrister împinse un lambriu într-o parte şi descoperi un bar plin cu tot felul de băuturi. Pesemne că avea un fix cu aceste lambriuri mobile, se gândi Francine, dar în sinea ei admiră faptul că nu făceau zgomot deloc.

Francine se ridică puţin ezitând.

- Eu ar trebui să plec. Dar n-am stabilit unde ne întâlnim. Biletele pentru avion le cumpăr eu.

- Da, într-adevăr. Am uitat să discutăm tocmai despre această problemă foarte importantă, dar încă nu e timpul pierdut. Te grăbeşti cumva să ajungi acasă?

- În seara aceasta, nu! recunoscu Francine râzând. Mă tem că frigiderul meu este cam gol şi buzunarele la fel, pentru că este sfârşitul lunii.

- Deci nu ai nici un motiv ca să nu rămâi cu noi la cină, spuse ea foarte hotarâtă. Sam găteşte întotdeauna prea multă mâncare, iar noi ne vom putea termina discuţia. În următoarele zile, am de pus la punct ultimele detalii privind călătoria, aşa că nu ştiu când vom mai apuca să vorbim.

Francine o privi uimită. Apoi trase cu ochiul spre bărbatul de la bar, care era întors cu spatele. I se păruse ei sau chiar se oprise o secundă în timp ce-şi umpluse paharul cu sherry? Îşi imagina şi singură ce mult trebuia să-l deranjeze ideea de a sta la masă cu unul din angajaţii săi cei mai neînsemnaţi!

Când Sam intră cu nişte cuburi proaspete de gheaţă, el se întoarse.

- Dacă îţi face plăcere, poţi rămâne, domnişoară Garwood, spuse el. Chipul lui rămase neclintit, ascunzând orice nemulţumire produsă de invitaţia făcută de naşa lui.

- Sam, vrei să mai aduci un tacâm la masă?

Le aduse câte un pahar cu sharry, apoi se aşeză şi el.

- Pari foarte obosit, dragul meu, spuse Nora grijulie. Nu se mai termină odată tensiunea asta?

El se lăsă obosit pe spătarul scaunului.

- Din când în când, răspunse el, apoi zâmbi, dezvelind nişte dinţi albi şi sănătoşi. Mi-aş face mai multe probleme dacă tensiunea s-ar opri prea mult. Asta ar însemna că afacerile nu prea merg.

- Când ţi-ai luat ultima dată o vacanţă? insistă ea îngrijorată. Şi prin asta mă refer la vacanţă adevărată, nu la acele sfârşituri de săptămână când pleci tot cu afaceri. De ce nu vrei să vii şi tu cu noi? Poţi să te mai relaxezi un pic şi să-i ignori pe toţi ceilalţi, dacă asta vrei. Întotdeauna ţi-a plăcut pe apă, adăugă ea, încercând să-l tenteze.

- De data asta, nu pot, spuse el. Trebuie să fiu în Chicago luni, la o convenţie. Dar oricum mi-am amânat plecarea ca să pot veni

sâmbăta cu voi să văd dacă v-ați urcat sănătoase pe vapor.

Nora radia de fericire.

- Ce drăguț din partea ta! Deși sunt sigură că ne putem descurca și singure, întotdeauna m-am gândit că e nevoie de un bărbat, în caz că se ivește vreo problemă.

- Sunt absolut convins că, de îndată ce te vede cineva, pe tine sau pe fermecătoarea ta însoțitoare, va fi gata să te ajute în orice problemă, spuse el sec.

Francine îl privi amuzată, dar imediat își coborî ochii, când îi văzu expresia ironică. Sam îi anunță că masa era gata și ea se ridică repede, fericită de această invitație. Oare ce avea bărbatul acesta care o făcea să se simtă atât de neînsemnată? se întrebă ea supărată.

Cina a fost delicioasă, începând cu o supă de castraveți, continuând cu homar și terminând cu înghețată de fructe. Colegele ei de cameră își vor linge degetele când le va povesti!

Ultimele detalii ale călătoriei fură puse la punct. Chase le va lua sâmbătă dimineața și împreună vor lua avionul din aeroportul La Guardia până la Cincinnati. Apoi le va îmbarca pe vas ca să se asigure că totul e în ordine și pe urmă ei va zbura spre Chicago.

- N-am mai fost în Chicago de câteva luni, spuse el, când Nora protestă că va ajunge cu o zi mai devreme. Astfel voi avea posibilitatea să îmi vizitez câţiva prieteni.

Buzele lui, mereu rigide, se curbară într-un zâmbet, anticipând parcă ceva plăcut, ceea ce o făcu pe Francine să se întrebe despre ce fel de prieteni era vorba. Văzându-l la el acasă, era o nouă experienţă pentru ea. Ca patron, păstra o faţadă rece şi puţin agresivă, necesară fără îndoială în jungla afacerilor. Însă acum, acea sclipire rece dispăruse, dar şi fără ea reuşea să intimideze la fel de uşor. Era un bărbat căruia îi plăcea să domine, iar femeia care ar fi în stare să-i stârnească interesul ar trebui să fie suficient de isteaţă pentru a vedea dincolo de acea duritate a sa.

Îşi scormoni mintea pentru a-şi aminti dacă auzise vreo bârfă. Trebuia să fie o mulţime de femei înnebunite după un asemenea bărbat chipeş, viril şi plin de succes în acelaşi timp. Îşi amintea de câteva care suspinaseră dezamăgite pentru că-şi făcuseră speranţe de câte ori el le aruncase vreo privire, dar nimic mai mult. Cu siguranţă că-şi păzea foarte bine viaţa personală.

Ochii îi râseră la gândurile care îi treceau prin cap şi se uită la subiectul presupunerilor ei. El o privea, iar ea îşi căută

paharul, simţindu-se prost atât din cauza speculaţiilor ei cât şi din cauza felului în care o privea.

Era conştienta că e atrăgătoare, cu părul ei roşcat, acaju şi cu ochii căprui cu irizaţii verzi-gălbui, umbriţi de gene lungi şi negre. Acestea plus viul ei simţ al umorului îi garantau un continuu flux de admiratori, aşa că nu se înşela în privinţa felului în care el o privea. Nici nu putea să nege scânteia care se aprinsese între ei şi care creştea cu fiecare nouă întâlnire.

Fiind însă şi o fată deşteaptă, îşi dădea foarte bine seama că nu avea ce căuta în lumea în care se învârtea el. Doar gândul acesta ajungea ca să-şi dea seama că era o nebunie şi o cale sortită eşecului. Aparţinea unei clase total diferită de a ei, îşi spuse cu hotărâre.

Când se întoarseră în camera de oaspeţi, ea rămase ezitând lângă uşă.

- Mulţumesc pentru delicioasa cină, domnule Barrister, spuse ea. Acum trebuie să plec, dar mi-am lăsat portofelul în biroul meu şi trebuie să mă duc să-l iau. Ştiţi cumva dacă se încuie camerele în timpul nopţii?

- Voi anunţa portarul. Maşina e parcată în apropiere?

Ea râse ironic.

- Maşină? Dintr-un salariu de dactilografă?

El avu bunul simţ să pară jenat, iar ea se mai încălzi şi zâmbetul îi deveni mai cald.

- Un lucru îmi place la serviciul ăsta: că autobuzul care opreşte la colţ mă lasă chiar pe strada mea.

Apoi dintr-o dată deveni îngrijorată.

- Sper că mai circulă la ora asta, spuse ea încet, observând că afară se făcuse întuneric. Dacă nu, iau metroul care mă lasă la câteva blocuri mai departe, adăugă, ridicând nepăsătoare din umeri.

El se încruntă îngrijorat.

- Nu se poate să călătoreşti singură noaptea. Voi chema un taxi.

Ea se gândi la portofelul gol şi zâmbetul ironic îi reveni pe buze. Lui nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că nu avea bani să plătească un taxi.

Nora interveni în discuţie:

- Am o idee mai bună. Ne poţi duce tu pe fiecare acasă, Chase. A fost o zi obositoare pentru mine, aşa că mă poţi duce pe mine prima, apoi o duci pe Francine.

Francine nu-i putu vedea expresia feţei, pentru că el avusese grijă să-şi ascundă orice reacţie. Şi, înainte ca ea să protesteze, el o apucă de braţ şi o conduse spre hol.

- Ca sa nu mai pierdem timpul, zbor eu cu ea să-și ia ce a uitat, și ne întoarcem să te luăm peste câteva minute.

De data asta nu mai coborâră pe scări, ci merseră cu liftul. La etajul ei, coridorul era gol și nu se auzea decât zgomotul pașilor. Liniștea aceea deplină o speria un pic și o făcu să se apropie de el, până când mâna ei i-o atinse pe a lui și se asigură că era cu ea.

În secția de dactilografie nu era decât o singură lumină, foarte slabă, bună doar pentru controlul de rutină al paznicului. Mașinile de scris învelite arătau ca niște fantome în lumina obscură din încăpere, ceea ce o făcu să se îndrepte grăbită spre biroul ei, cu toate că-și dădea seama că era o copilărie să se sperie de atâta lucru.

Scotoci într-un sertar după cheie și-l descuie pe cel în care-și ținea portofelul. După ce-l găsi, se întoarse repede, de abia așteptând să iasă din camera aceea întunecoasă.

Tresări speriată. Nu-și dăduse seama că el venise după ea. Pentru a doua oară în aceeași zi, se trezi lipită de acest trup puternic. Îl privi în ochi, voind să-i citească expresia.

- Vrei să mă chinui, murmură el insinuant, în timp ce mâna lui alunecă pe umărul ei, pe sub șuvițele bogate, prinzând-o ușor de ceafă. Care e problema, domnișoară

Garwood? o întrebă el blând. Judecând după atenția pe care ți-o acordă bărbații, lucru pe care l-am constatat și în excursie și când te-am văzut în stația de autobuz, nu s-ar zice că ai avea nevoie și de alți admiratori. Vocea lui deveni din ce în ce mai gravă. Și totuși te văd foarte interesată, deci nu este nici un motiv de a nu lua ceea ce mi se oferă.

Ea îl privi șocată. Oare ce judecată întortocheată îl făcea să dea o asemenea interpretare unor incidente absolut nevinovate? Furia îi crescu. Câtă aroganță, câtă răutate! Dar înainte să apuce să rostească aceste cuvinte, fu prinsă într-o puternică îmbrățișare, iar buzele lui le striviră pe ale ei.

Era un sărut brutal, impus, dar în același timp un sărut pe care amândoi îl simțeau inexplicabil, incitant. Ea încercă să scape din brațele lui, dar fu blocată de birou, așa că rămase nemișcată.

Sistemul ei de alarmă o atenționa să aibă grijă, dar trupul începuse deja să se lase în voia lui. Involuntar, buzele ei se înmuiară și, ca și cum el asta ar fi așteptat, sărutul lui căpătă o altă dimensiune, din care ea își putu da seama că avea o oarecare iscusință în acest domeniu. El își plimbă delicat limba de-a lungul buzelor ei, până se întredeschiseră, apoi continuă să-i exploreze adâncurile.

Nici un alt sărut nu o mai aprinsese așa. Fiori îi străbătură trupul și o dorință copleșitoare o cuprinse, dorința de a-i înapoia acea plăcere minunată pe care o făcuse s-o simtă. Limba ei se încolăci peste a lui, imitându-i mișcările. Un oftat adânc îi scăpă în momentul în care extazul ei atinse culmi de neimaginat.

Nevoia de a cunoaște fiecare părticică a lui devenea tot mai intensă. Își lipi trupul de al lui și își încolăci o mână în jurul gâtului, iar cu cealaltă îl prinse de umăr, dornică să-l atingă, să se contopească cu acel bărbat care îi stârnea senzații incredibile.

Picioarele lui le despărțiseră pe ale ei și o împinse peste birou, devorat de aceleași dorințe puternice ca și ea.

Într-un târziu, îi eliberă buzele și răsuflă adânc. Piepturile lor se mișcau în același ritm, iar ea vibra cu bătăile puternice ale inimii lui, deasupra sânilor ei catifelați.

Forța pasiunii din privirea lui o mistuia și, fără să-și dea seama, își înălță gura spre el.

- Cred că Nora va avea ceva de așteptat! mormăi el. Vino să mergem la mine în birou.

Francine își aminti canapeaua largă din hol și pasiunea i se risipi lăsându-i mintea limpede. Își scutură ușor capul, nevenindu-i să creadă că fusese tentată. Oare ce fusese diferit

de această dată fața de alte dăți când refuzase clar, fără ezitare? Oare faptul că niciodată nu se aprinsese atât de tare, că de data aceasta era altceva, mult mai puternic decât propia ei voință?

Acest gând o făcu să se trezească de-a binelea.

- Cred că ar fi mai bine să plec, spuse ea cu hotărâre, încercând să își stăpânească tremurul care o cuprinsese.

El făcu câțiva pași înapoi. Buzele i se încrețiră de furie.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că vrei mai mult decât un flirt, scrâșni el. Data viitoare să fii mai atentă, căci alt bărabt s-ar putea să ți-o plătească!

Ea își plecă puțin capul pentru a-și ascunde lacrimile care o năpădiseră.

- Lacrimi, domnișoară Garwood? spuse el. Te asigur, nu mă impresionează. Mi-ai demonstrat deja că ești o bună actriță.

- Scuză-mă, murmură ea și-l dădu într-o parte pentru a ieși. Vreau să plec.

El întinse mâna și o opri.

- Ba nu vei pleca deloc. Nora va vrea să afle ce-i cu tine și n-aș vrea să pornească la drum crezând că noi doi nu ne înțelegem. Mă tot gândesc dacă e o idee bună să pleci cu ea,

dar lucrurile au ajuns destul de departe ca să mai pot face ceva.

Ea se uita fix la mâna cu care o strângea de braț până îi dadu drumul.

- Norocul tău că nu vreau să-i arăt doamnei Thumway ce fel de fin are, spuse ea cu un ton înghețat. Este prea mulțumită de felul în care te vede și îmi place prea mult ca să o dezamăgesc!

Se întoarseră împreună la lift, fără să mai spună nici unul nimic. Nora, care auzise zgomotul liftului, îi aștepta deja și coborâră toți trei la subsol, unde se găsea superbul Ferrari.

El descuie ușa și o pofti cu răceală înauntru. Ea îi raspunse printr-o privire plină de dezgust și se grăbi să urce prima, pentru a nu fi nevoită să stea lângă el, dar Nora o opri cu blândețe:

- Ai ceva împotrivă dacă te așezi între noi? Eu cobor prima și îmi este mai ușor dacă stau lângă ușă.

Francine se văzu silită să accepte neputând să protesteze. Se așeză repede, în timp ce el își ajută grijuliu mătușa să urce, apoi se așeză la volan. Ea își stăpâni tresărirea când brațul lui se lipi de al ei, în timp ce-și potrivea scaunul, dar nu putu să-și înfrângă suspinul când el se întoarse spre ea și își plimbă senzual mâna de-a lungul coapsei ei.

- Centura, domnişoară Garwood, spuse el cu voce scăzută, în timp ce degetele îi alunecau de-a lungul piciorului ei. Întotdeauna îi rog pe cei cu care călătoresc să-și pună centura de siguranţă.

Faţa lui era copleşitor de aproape când se aplecă să-i lege centura, iar ochii râdeau de ea în timp ce intenţionat se prefăcea că nu o găseşte, vrând parcă s-o facă să protesteze în faţa Norei, care stătea lângă ea. După ce i-o prinse, şi-o legă şi pe a lui, şi porni.

Bădăran nesuferit! fierbea neputincioasă în sinea ei. O provoca în mod intenţionat. Ştia prea bine că respectul pentru naşa lui o va opri să se împotrivească.

Îi fu imposibil să participe la discuție, în timp ce străbăteau străzile încă aglomerate. Mintea ei părea prinsă într-o prismă cu mulţi pereţi, din care nu mai putea să iasă. Era conştientă că o provoca tot timpul. Picioarele ei încă mai erau sleite de puteri, sub atingerea mâinilor lui, când îi atinsese coapsele, în căutarea centurii.

Fiecare părticică a ei îi spunea că acest om era periculos. Cu un ultim efort, își adună toate forţele pentru a se apăra în drumul spre casă, după ce cobora naşa lui.

Capitolul 4

- Poţi sa-i dai drumul acum, spuse Chase.

O dusese pe Nora până la uşa apartamentului, în timp ce Francine aştepta în maşină, şi acum erau singuri şi se îndreptau spre casa ei.

- La ce? întrebă Francine mieroasă, ştiind prea bine la ce se referise.

Se simţea în siguranţă pe locul cel mai îndepărtat din maşină, cu centura bine fixată. Când se opri la un semafor, se întoarse spre ea.

- Dă-le drumul cuvintelor pe care voiai să mi le arunci în faţă. Şi răsuflarea ţi-era plină de furie!

Ea zări sclipirea plină de amuzament a privirii lui şi supărarea i se risipi ca un nor de praf, în timp ce propriul simţ al umorului puse stăpânire pe ea. Fusese blocată pentru un moment de forţa pasiunii pe care el i-o stârnise, dar asta trecuse acum. La urma urmei, şi ea îl ajutase să aprindă scânteia şi n-avea nici un drept să arunce toată vina pe umerii lui, indiferent cât de puternici erau.

El se prinse în jocul ei şi zâmbi, iar dinţii lui albi sclipiră în lumina vitrinelor pe lângă care treceau.

- Ce, doar nu vrei să mă faci bestie!

- *Bestie nesuferită*, îl ameninţă ea.

El clătină din cap, ca şi cum ar fi apreciat atent epitetul adăugat de ea.

- Puţin spus, fu el de acord. E nevoie să-mi cer scuze?

- Dacă nu sunt din propie iniţiativă, nu au valoare, spuse ea serioasă, dar îi prinse nuanţa glumeaţă a glasului.

Îşi ridică surprins sprâncenele.

- Şi eu care creadeam că înţelepciunea vine odată cu vârsta.

Se opriră la un alt semafor şi Francine observă că de data aceasta întorsese capul şi îi examina expresia cu atenţie.

- Doi ochi, un nas şi o gură, spuse ea, când se făcu verde.

- Asta am observat şi eu, răspunse el sec. O combinaţie foarte atrăgătoare. Sunt surprins ca nu vad nici un inel pe degetul tău.

- Era cât pe ce s-o apuc pe drumul ăsta odata... încerc să învăţ din propriile mele greşeli.

- A fost cumva o nuanţă de amărăciune în glasul tău? întrebă el deschis.

- Numai pentru că era să mă las păcălită de tinereţe şi să iau drept iubire o pasiune trecătoare. Şi era o persoană destul de cumsecade, dar eu nu eram pregătită pentru căsătorie.

Acum era destul de matură ca să înţeleagă situaţia şi să-şi asume partea ei de vină.

El nu spuse nimic şi, spre surprinderea ei, se trezi continuând destăinuirea.

- Aveam doar şaptesprezece ani, iar el era de două ori mai mare decât mine. Avea o fermă şi voia să-şi întemeieze cât mai repede o familie, ca să recupereze timpul pierdut. Mare lucru să torni nişte copii!

Se opri, speriată de propriile ei cuvinte.

- Ba nu-i adevărat, se corectă ea rapid. Jack este un om de treabă. Eu am fost de vină. Eram neastâmpărată şi voiam de pe atunci să-mi încerc norocul pe scenă. Părinţii mei nu

înțelegeau asta și mă grăbeau să mă căsătoresc, sperând că așa mă voi potoli.

Privi pe fereastră, amintindu-și cum îi fusese pus cândva un mic diamant pe deget, iar ea fusese atât de emoționată, încât crezuse că-și va pierde cumpătul.

- Până la urmă l-am convins că nu eram genul de nevastă care îi trebuia lui și ne-am despărțit prietenește.

Scoase un oftat, puțin jenată de lunga ei confesiune.

- Așa că am venit la New York, care reprezintă o adevărată Mecca pentru toate actrițele. Din nefericire, încă alte douăzeci de mii de actrițe cred același lucru, iar numărul crește în fiecare an.

Râse, dar nu reuși să-și mascheze frustrarea.

- Am devenit umilă din cauza puținului meu talent. Așa cum îmi tot spune mama, a venit timpul să mă maturizez și să-mi asum responsabilitățile unei femei.

- Și care ar fi astea? întrebă el cu o voce caldă.

- Doar știi cum sunt mamele!

Ridică neputincioasă din umeri.

- Asta înseamnă că ar trebui să-mi găsesc un soț cu care să am copii. E înnebunită să aibă nepoți.

- Multe femei consideră asta drept o meserie cu program non-stop.

Francine clipi de câteva ori. Ea nu prea o vedea în felul acesta. Fusese atât de preocupată să facă o carieră, încât căsătoria i se păruse o piedică în drumul ei. Dar dacă s-ar fi căsătorit cu bărbatul potrivit?...

- Ar trebui să găsesc pe cineva compatibil, spuse ea oarecum aspru. Ar trebui să mă asigur că este într-adevăr vorba de dragoste, să simt că n-aş mai putea trăi fără el.

Se uită la el căutându-l cu privirea. Era într-adevăr foarte masculin.

- Dar tu, ai fost vreodată căsătorit?

- Nu, am reuşit să-mi păstrez libertatea.

- Dar asta nu înseamnă că n-ai avut nişte legături, dacă ar fi să ne luăm după aluziile naşei tale, spuse ea înfruntându-i cu un zâmbet privirea plină de cinism.

- Vrei să ştii dacă sunt celibatar convins? Răspunsul e, cu siguranţă, nu! N-am voie să fiu, când grădina e plină de trandafiri care aşteaptă să fie culeşi.

Ea îşi muşcă buzele amintindu-şi propunerea lui de a merge la el în birou, după acel sărut devastator. Cu siguranţă că o luase şi pe ea drept unul din acei trandafiri care aşteptau să fie culeşi. Aşa că o deranjă

metafora, mai ales că, pentru un moment, fusese tentată să-i cadă în plasă.

Când opri în fața casei ei, pentru prima dată, Francine realiză ce dărăpănat era cartierul în care locuia, în comparație cu al lui.

- Stai singură? întrebă el, privind treptele de lemn uzate, de la intrare.

Ea îi aruncă un zâmbet batjocoritor. Se aştepta să-l invite la o cafea, şi? Şi-l imagină în costumul elegant, paşind maiestos şi apăsat şi zâmbetul i se adânci.

- Nici o fată care se întreține doar din salariu nu-și poate plăti singură chiria, așa că am două colege de cameră.

El se întinse pentru a o ajuta să deschidă ușa și își apleca apoi capul spre ea. Pentru o clipă, în care ea își ținu respirația, gura lui fu doar la câțiva milimetri de a ei. Își mușcă nervoasă buzele, iar el o privi cu o lumină triumfătoare în ochi.

Își aplecă și mai mult capul, până răsuflarea îi atinse obrazul și spuse:

- Te rog să fii gata la timp sâmbătă. N-aş vrea să pierdem avionul.

Apoi se așeză înapoi în scaunul lui, lăsând-o pe Francine blocată pe moment.

Bestia! Fusese atât de sigură că va încerca s-o sărute, încât se și pregătise să-l

respingă. Știa că o făcuse intenționat. Bestie *nesuferită*! repetă ea.

Simțea că o privește cu coada ochilor. Se aștepta cumva ca ea să plece trăgând ușa supărată? Ei bine, va face exact pe dos, așa cum făcuse și el, câteva secunde în urmă.

- Unu la zero pentru tine, spuse ea, total detașată. Dar nu te bucura, căci următorul punct va fi al meu!

Apoi coborî din mașină, satisfăcută de expresia plină de surpriză de pe chipul lui. Cu siguranță că nu se așteptase la o astfel de reacție din partea ei. Era o lecție bună pentru atotputernicul domn Barrister!

*

A doua zi, Francine avu ocazia să se convingă de eficiența cu care circulau zvonurile printre colegii săi. Până sosise pauza de cafea, știa deja toată lumea că urma să plece la sfârșitul săptămânii.

- Norocoaso! oftă Dana, fără să se ostenească să-și ascundă invidia. Lucrez aici de doi ani, dar niciodată n-am fost remarcată de cineva din conducere, cu atât mai mult de șef în persoană.

- El n-are nici o legătură cu asta, spuse Francine repede, văzându-i privirea

suspicioasă și voind să reteze orice fel de speculație. Am întâlnit-o pe doamna Thumway în excursie și am avut o conversație foarte plăcută. Când a aflat că va avea nevoie de o nouă secretară în această călătorie, l-a rugat pe domnul Barrister, care este finul ei, să mă învoiască două săptămâni. Știi, ea e scriitoare. Mă voi întoarce după ce își termină romanul. Nu poți să mă învinuiești că n-am dat cu piciorul unei asemenea invitații.

După aceasta, atenția tuturor se concentră asupra călătoriei și ea răsuflă ușurată. Voia să înlăture orice bănuială cu privire la domnul Barrister și noua ei situație. Orice altă speculație ar fi fost nedreaptă atât pentru ea cât și pentru el.

După o noapte de somn bun, care-i prinsese surprinzător de bine, putea să analizeze mai bine acel sărut, care o tulburase atât. Existase fără îndoială o puternică atracție, iar ei nu făcuseră altceva decât să reacționeze ca doi oameni maturi și sănătoși. Își pierduseră pentru o clipă controlul și atâta tot. Orice legătură între ea, care era o fată simplă, și unul din sfera lui socială, era imposibilă. Și, în afară de asta, n-avea nici un chef să fie unul din trandafirii culeși în treacăt pentru a-i face lui plăcere.

Restul timpului, de când se întorcea de la servici și până seara și-l petrecea căutând articole accesibile buzunarului ei, pentru a-și îmbogăți cât de cât garderoba săracă. Contul ei din banca era aproape inexistent și trebuia să se gândească bine cum să-și combine lucrurile, pentru a crea costume noi.

Colegele de cameră îi oferiră toate accesoriile lor, iar când îi dăruiră înainte de plecare o poșetă nouă, ea de abia se abținu să nu plângă. Pe nesimțite se făcu sâmbătă. Aștepta plină de emoție, în capul treptelor să sosească domnul Barrister. Valiza în care își pusese rochiile o împrumutase de la prietenul uneia din colegele ei de cameră, iar noul geamantan îl primise cadou de la altă tânără care aspira să devină actriță și care stătea în apartamentul vecin. Când sosise momentul să-și facă bagajele, toți vecinii o ajutaseră cu ceva. Toți o plăceau pentru umorul ei, așa că se trezi dintr-o dată cu garderoba îmbogățită, iar din tot ce i se oferise, cele mai frumoase erau cele trei rochii de seară. Fusese foarte îngrijorată că n-avea toalete de seară, mai ales că Nora îi și atrăsese atenția să-și ia câteva, iar ea nu avea bani ca să-și cumpere. Cele trei pe care le primise, cu toate că nu erau exact ce și-ar fi ales ea, erau adecvate ocaziei și, mai presus de orice, arătau ca noi.

Tocmai se întreba cum vor încăpea atâtea bagaje într-un Ferari, când o limuzină dădu colţul şi din ea coborî un şofer care descuie portbagajul şi o pofti să urce, în timp ce îi luă bagajele.

Era sâmbata şi ştia ca toate ferestrele erau ocupate de vecinii curioşi s-o vadă plecând. Drept raspuns, îşi înălţa bàrbia şi urcă în maşină, ca şi cum ar fi fost obişnuită să o ia şoferul în fiecare zi.

- A fost foarte bine, spuse domnul Barrister când maşina plecă. Data viitoare îi voi pune pe Michael să-ţi întindă şi un covor roşu.

Francine nu se putu abţine să nu râdă.

- Era necesar s-o fac, mărturisi ea. Vecinii mei au pus atâta suflet în plecarea mea, dându-mi tot ce aveau mai bun, încât nu-i puteam dezamăgi.

El o privi ciudat, apoi se încruntă.

- Îmi pare rău că nu mi-am dat seama că ai putea avea nevoie de bani pentru a-ţi cumpăra haine de călătorie. De ce n-ai spus nimic? Nora sau eu ţi-am fi cumpărat cu plăcere tot ce aveai nevoie.

Ea se stăpâni să nu-i trântească ceva. Oricum, n-ar fi înţeles niciodată. Cum ar fi putut s-o înţeleagă, trăind în turnul lui de fildeş, îngropat în propria avuţie? Oferindu-i câte ceva

din ceea ce aveau, fiecare din ei ajunseseră ca această călătorie să fie posibilă.

- Mulțumesc, dar nu a fost nevoie, spuse ea mândră. M-am descurcat destul de bine.

Se uită pe fereastră. Geamurile erau fumurii, cu siguranță pentru a-i feri mai degrabă pe cei dinăuntru de privirile curioșilor, decât de razele soarelui.

Tot drumul se simți prost din cauza atenției cu care o studia și nu schimbară decât câteva cuvinte, până la apartamentul Norei. Nu se întorsese deloc spre el, străduindu-se să ignore tensiunea dintre ei, ce părea inevitabil prezentă.

Era o prostie, își spuse ea. Deși nu se atingeau, simțea numai furnicături pe piele, ca și când el și-ar fi plimbat degetele de-a lungul trupului ei. Răsuflă ușurată când ajunseră în fața clădirii în care locuia Nora, dar nu pentru mult timp, căci imediat se puse în gardă, când el îl trimise pe Michael s-o aducă pe Nora și bagajele ei. Nu avea nici un chef să rămână singură cu el, pe bancheta din spate a limuzinei, ascunși în spatele geamurilor fumurii.

- Să mă așez în față, lângă Michael? întrebă ea, simțind nevoia să rupă tăcerea.

- Cum poți să spui așa o prostie? spuse el enervat.

Ea se întoarse spre el și privirile li se întâlniră. Chipul lui era frământat de întrebări, ca și cum n-ar fi fost în stare să o înțeleagă. Francine se simțea foarte jenată, în timp ce el o examina cu o detașare studiată.

- Să știi că ai devenit o enigmă pentru mine, Francine Garwood, spuse el accentuându-și fiecare cuvânt. Ești atrăgătoare, dar eu cunosc foarte multe femei atrăgătoare. Îți lipsește rafinamentul, ceea ce eu întotdeauna am admirat. Ești inteligentă, dar nu ieșită din comun. Dar cu toate astea, te găsesc interesantă. Mă întreb de ce?

Nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Nimeni nu o subevaluase în asemenea hal. Furia îi creștea din ce în ce mai mult. Era adevărat că era patronul ei, dar nu-i va permite nimănui să-i vorbească așa!

Își ridică palma și îl plesni cu dosul degetelor peste obraz, apoi își aranjă o șuviță de păr care căzuse de la locul ei, foarte liniștită.

- Atât de înfierbântată și totodată calmă, murmură el cu aceeași detașare a unei persoane care e preocupată de probleme mult mai importante.

Ea începu să tremure din tot corpul, când degetele lui începură să-i exploreze chipul, de-abia atingând-o și o emoție pe care

n-o mai simţise niciodată o cuprinse din cap până în picioare.

Ai o gură foarte frumoasă, cu un zâmbet larg şi generos, continuă el cu multă gingăşie, în timp ce-i mângâia obrazul şi buzele uşor întredeschise.

Francine îl privea fără să spună nimic, derutată de noua lui tactică. Ce avea de gând să-i facă? striga ceva din adâncul ei, dar nu era în stare să facă nici o mişcare.

Tot universul se redusese pentru ea la spaţiul din maşină şi nu mai auzea nimic altceva decât murmurul cuvintelor lui. Parcă era hipnotizată. Simţurile îi erau amorţite de mirosul de lămâie al after-shaveului lui, amestecat cu o aromă de mosc, pe care o răspândea în permanenţă. Cu mişcări uşoare, abia perceptibile, reuşea să aprindă în ea senzaţii atât de puternice, încât aproape că o dureau.

Ochii i se deschiseră larg şi fascinaţi, când el îşi aplecă uşor capul asupra ei şi un suspin de acceptare îi scăpă când gura lui, în sfârşit, se apăsă uşor peste a ei, vrăjind-o.

Atingerea fusese atât de uşoară, abia simţită, dar o făcuse să dorească cu orice preţ să pună stăpânire deplină pe buzele ei.

Îşi ridică timid mâna spre umărul lui şi apoi îi înconjură gâtul.

- Te rog, îl imploră ea, trăgându-l mai aproape.

Era ca o continuare a primului lor sărut. Sângele îi zvâcni în vene ca niște flăcări, iar focul dinăuntrul ei îi topi fiecare fibră, fiecare tendon, mistuind-o și împingând-o tot mai mult spre el, ca și cum ar fi vrut să împărtășească acea căldură cu el.

El o strânse cu atâta putere în brațe, încât aproape îi tăie respirația. Chiar în clipa în care simți că nu mai poate, el își înălță capul și amândoi răsuflară adânc și se priviră în ochi.

În clipa următoare, el îi dădu drumul și se retrase în colțul lui, fără să o privească. Francine îi observă încleștarea maxilarelor. Era supărat pe ea sau pe el? se întrebă ea.

Deodată, el izbucni pe neașteptate:

- Cum naiba s-a întâmplat? Nici prin gând nu mi-a trecut să te mai sărut vreodată.

- Sper că nu dai vina pe mine! se răsti ea plină de ură.

Oare căzuse în capcana propriei tentative de o seduce?

- Bine, dar un răspuns mai inteligent nu puteai să găsești? i-o întoarse el supărat, privind-o cu mânie.

Întrebarea lui caraghioasă o lăsă cu gura căscată. Dar până să se înfurie, el începu să

zâmbească amuzat, iar ea îl privi suspicioasă neînțelegând această schimbare bruscă.

- Cum spune proverbul - râde ciob de oală spartă? mormăi el. Se pare că ies scântei de fiecare dată când ne întâlnim. Sunt obligat să-ți cer din nou scuze?

- Dacă nu sunt din propria inițiativă... începu ea.

- Da, știu, o întrerupse el. Nu au nici o valoare. Se pare că am mai auzit asta.

Amândoi zâmbiră și tensiunea din mașină dispăru ca prin minune. Ce aiurit se dovedea a fi!

El îi întinse mâna.

- *Pax?* o întrebă.

Pax, promise ea fără ezitare și-i dădu mâna ei.

Expresia lui deveni gravă, în timp ce continua să o țină de mână și adăugă:

- Și cu ocazia asta să mai punem ceva la punct.

Sprâncenele ei se ridicară în semn de mirare. Spera că nu era așa cum îl crezuse, dar următoarele lui cuvinte îi risipiră orice îndoieli arătându-i că nu se înșelase.

- Trebuie neapărat să particip la o convenție în Chicago câteva zile. Știu, însă, că Nora intenționează să petreacă vreo câteva zile în New Orleans, la sfârșitul croazierei. Așa că

tu mai rămâi acolo după ce pleacă ea şi vin şi eu. Cred că îmi pot aranja o săptămână liberă ca s-o petrec cu tine.

Ea îşi smulse mâna dintr-a lui şi de-abia atunci îşi dădu el seama ce furioasă era.

- Aşa pur şi simplu! izbucni ea. Faimosul domn Barrister se hotărăşte să mai adune un trandafir pentru colecţia sa! Cât cinism poţi avea!

- Nu face pe proasta, se enervă. Ştii bine că şi tu vrei să te culci cu mine la fel cum vreau şi eu! Sărutările tale, emoţiile tale nu lasă nici o îndoială în privinţa asta!

- În cazul ăsta, ar fi mai bine să te mai gândeşti şi să nu mai tragi concluzii greşite!

Mâna lui o apucă de bărbie, imobilizând-o, în timp ce gura lui o devora pe a ei. Toată pasiunea pe care încercase să şi-o înfrâneze până atunci, răbufni ca o nouă flacără.

- O, nu, draga mea Francine, murmură el cu reproş, nu interpretez nimic greşit. Mă doreşti şi am de gând să-ţi dau ceea ce vrei. Vei vedea însă că nu mă opresc până nu obţin şi ce vreau eu, dar îţi voi accepta ţie prioritate.

Pe Francine o trecură fiori, văzând expresia lui hotărâtă. Vorbea foarte serios şi acum, când reuşea să stârnească în ea acea dorinţă puternică şi atât de chinuitoare, se temea să nu îi cedeze prea uşor.

Ceva din adâncul ei nu o lăsa să-și exteriorizeze sentimentele în fața lui.

- Atunci, cred că ar trebui să-mi schimb rolul, spuse ea indiferentă și foarte satisfăcută văzându-i surpriza. Nuanța asta nu te prinde deloc!

El mormăi o înjurătură, în timp ce îi dădu drumul ca să-și caute batista, dar ea îi scosese deja un șervețel din geantă.

- N-aș vrea ca Nora să creadă că nepotul ei profită de astfel de împrejurări! spuse ea cu o privire triumfătoare.

Își recontură cu repeziciune buzele și se întoarse spre el, aruncându-i un zâmbet forțat.

- Ai noroc că nu iau în serios nimic din ce mi-ai amenințat. Când vei ajunge la Chicago, vei găsi o casă plină de trandafiri ce așteaptă să fie admirați în fiecare seară. Eu, la rândul meu, intenționez sa mă întorc împreună cu nașa ta, când va fi timpul.

Își ridică nepăsătoare bărbia văzându-i zâmbetul viclean și puțin convinsă că o luase în serios.

Din fericire, Michael tocmai deschise ușa și ea răsufla ușurată. Prezența Norei încheia definitiv acel ciudat dialog.

Din nou, fu nevoită să stea la mijloc, dar limuzina era mult mai spațioasă decât un Ferrari. De data aceasta nu mai fu înghesuită

spre el, dar bucuria îi fu de scurtă durată, căci curând el își întinse brațul de-a lungul banchetei, pe la spatele ei, pentru a se întoarce să converseze cu mătușa lui. Coapsa lui o atingea pe a ei, iar când se aplecă ușor înainte, ea își întoarse instinctiv capul în altă parte. Părul răsfirat se lipi de obrazul lui, iar el îl dădu la o parte cu mișcări lente. Ea crezu că îngheață când îi simți mâna așezându-i grijuliu șuvițele la locul lor și mângâind-o tandru.

Știa că o făcea intenționat și se uită la el, neputând să-l pună la punct din cauza Norei și primi în schimb o privire satisfăcută, care îi confirma că toate acțiunile lui erau intenționate.

Când se urcară în avion, stewardesa încântată de înfățișarea lui impunătoare și șarmantă, le oferi cele mai confortabile locuri. El îi mulțumi cu un zâmbet și din acel moment ar fi putut-o folosi drept covor dacă ar fi vrut, și ea ar fi fost foarte fericită că i s-a oferit privilegiul să calce pe ea. Era prima ocazie în care Francine observa puterea pe care o exercita involuntar asupra sexului slab. Dar faptul că ea reacționase puțin diferit nu o făcea să se simtă cu mult mai bine.

Călătoreau cu clasa întâi și Francine se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Nora la fereastră, dar aceasta se întorse spre nepotul ei.

- Văd că lângă tine nu stă nimeni. Ai ceva împotrivă dacă facem schimb de locuri? Sunt convinsă că nu te deranjează să stai cu Francine. Eu aş vrea să-mi revăd notiţele şi ştii foarte bine cât sunt de dezordonată şi cum le întind în jurul meu. Aşa că mi-ar prinde foarte bine scaunul liber.

El dădu din cap foarte înţelegător. Francine însă simţi cum se revoltă. Sperase că odată coborâţi din maşină nu va mai avea ocazia unui contact personal cu el.

- Desigur, mătuşă, spuse el în timp ce îi aşeză servieta sub scaun.

- Îţi scot servieta imediat după ce decolăm, îi promise el, şi apoi se întoarse spre Francine, poftind-o să se aşeze lângă fereastră.

Ea îl privi neliniştită, iar el îi aruncă o privire cu subînţeles.

- Poţi să te simţi în siguranţă cu atâţia oameni în jur. Eu nu atac decât atunci când îmi este garantată intimitatea.

Îi văzu licărirea răutăcioasă din ochi şi-i întoarse un zâmbet ştrengăresc.

- Mulţumesc pentru informaţie. Voi avea grijă să fiu întotdeauna înconjurată de mulţime de lume când eşti prin preajmă.

- Da, numai că am instinctele unui câine ciobănesc când e vorba să-mi păzesc prada de restul cirezii.

Ea și-l imagină pe Chase în rolul unui câine ciobănesc, fugărind din urmă o mielușică speriată și obligând-o să părăsească restul cirezii și izbucni în hohote de râs.

Veselia ei îl făcu și pe el să zâmbească și atmosfera se schimbă total. Tensiunea risipită și paharul de vin pe care nu-l prea lăsase din mână făcură călătoria foarte plăcută.

Zborul li se păru extraordinar de scurt și în curând aterizară pe aeroportul internațional din Cincinnati. El ceru un hamal care le duse bagajele la un taxi și ajunseră în port de două ori mai repede decât se așteptaseră.

Faimosul vapor cu aburi era ancorat la capătul lui East Broadway. Francine fu cuprinsă de un val de emoție văzându-i designul strălucitor și cârma roșie de pe punte. Ar fi trebuit să fie îmbrăcată în haine de epocă și să aibă o umbrelă de soare, se gândi ea cu încântare.

Camera lor se afla la primul nivel. Două ferestre largi le garantau o imagine excelentă. Francine era încântată de paturile cu baldachin, dar fu foarte surprinsă de lipsa unui dulap. Erau doar niște rafturi cu câteva umerașe și cu niște

sortare, așa că îi păru bine că nu-și luase mai multe lucruri.

- E un vapor vechi, îi explică Nora. Îl păstrează cât mai asemănător vapoarelor cu aburi care se construiau înainte. Au fost totuși nevoiți să facă niște modificări în acord cu regulile de securitate impuse de Paza de Coasta, care nu prevede însă și existența dulapurilor. Am auzit că *Mississippi Queen* are mai multe îmbunătățiri, dar l-am ales pe acesta pentru că se potrivește mai bine cu subiectul romanului meu.

Ea verifică baia și dușul.

- Chase, de ce nu te duci tu cu Francine să ne rezervi o masă, în timp ce eu mă spăl de praful de pe drum? Mi-ar plăcea una lângă fereastră dacă se poate.

Francine protestă spunând că se ocupă de asta și singură. Cu siguranță că mai aveau de pus unele lucruri la punct înainte ca el să plece și nu voia să-i incomodeze. Dar el o și apucă de braț și o conduse spre ușă.

Încă nu venise multă lume, așa că putură rezerva o masă selectă. Văzându-i hotărârea de pe chip și obișnuința de a comanda, Francinei nici nu-i trecu prin cap să se amestece și îl lăsă pe el s-o aleagă. Întorcându-se la cabină, găsiră perdelele trase și pe Nora nicăieri.

- Ştiind-o cât este de curioasă, spuse el, sunt convins că a plecat să cerceteze pasagerii.

- Atunci cred că ar fi mai bine să încep să despachetez, propuse Francine deschizând geamantanul. Tu mai stai? Când îţi pleacă avionul?

În cabină era cam puţin spaţiu de mişcare, iar prezenţa lui acolo o făcea să fie anxioasă. Îşi dorea ca el să plece cât mai repede. Parcă îi lua oxigenul.

- Mai am încă o oră la dispoziţie până să plec, spuse el uitându-se la ceas.

Apoi luă geamantanul pe care ea tocmai intenţiona să-l ridice şi-l azvârli pe pat. Gestul fu atât de neaşteptat, încât Francine nu avu timp să se dea la o parte, astfel că o impinse fără să vrea şi ea îşi pierdu echilibru. El încercă să o prindă de braţ, dar se dezechilibră şi el şi căzură amândoi pe pat.

Francine se suforcă când se văzu pe spate, strivită sub greutatea lui. El se ridică în coate şi se uită la ea, cu o privire şireată.

- Iată o manevră pe care n-am mai încercat-o până acum, spuse el.

- Mai trebuie un pic perfecţionată, i-o întoarse ea. Nu prea îmi place să fiu strivită.

Deodată îşi dădu seama că hohotele de râs care îl scuturau făceau ca pieptul lui să-i

mângâie sânii. Dându-și seama de același lucru, el se opri.

- Nu! spuse ea, dar nu fu decât o șoaptă de împotrivire, căci gura lui îi acoperi de îndată buzele.

Se găsea într-o poziție care o făcea foarte vulnerabilă. El o acoperea total cu corpul lui, iar ea se pierduse deja în voluptatea săruturilor lui.

Cu multă îndemânare îi desfăcu nasturii bluzei și îi cuprinse sânii cu mâna, iar ea se arcui instinctiv când degetul lui cel mare îi dezmierdă sfârcurile trandafirii. Un geamăt de placere îi scapa în timp ce mâinile i se încleștară în părul lui, trăgându-l cât mai aproape.

Știa că n-ar fi trebuit să accepte așa ceva. Niciodată nu-și mai pierduse controlul și avea impresia că în locul ei era o altă femeie, o femeie nerăbdătoare să cunoască fiecare părticică din el. O femeie a cărei pasiune era la fel de puternică cu a lui, care-i întorcea fiecare sărut cu aceeași înflăcărare.

- Francine. Acum. Te rog, spuse el pe un ton ce nu admitea împotrivire.

Ea îl privi absentă, prea amețită ca să fie în stare să-i dea vreun răspuns.

De pe coridor se auziră râsetele ce treceau spre cabinele lor. Apoi se auzi o ușă

scârțâind și râsetele continuară în camera alăturată.

Chase trase o înjurătură încet și se ridică de pe pat.

- Mai bine încui ușa.

- Nu! țipa Francine în timp ce sări în picioare și începu să-și încheie nasturii bluzei cu degetele tremurându-i.

Zgomotele de afară o treziră la realitate.

- Daca vine Nora și găsește ușa încuiată, ce îi vom spune?

El îi aruncă o privire peste umăr și răspunse cu un zâmbet sardonic:

- Crezi că ar fi nevoie de explicații? Nora nu e nici pe departe proastă. E foarte conștientă de ceea ce se întâmplă între noi. Nu m-ar mira dacă pentru asta a și tras draperiile înainte să plece.

Francine îl privi îngrozită.

- Nu! protestă ea supărată de în modul în care interpreta el lucrurile. Refuz să cred că s-ar coborî vreodată ca să te ajute în acțiunile tale amoroase, spuse ea scârbită. Tu n-ai nevoie de ajutorul nimănui pentru că profiți din plin de fiecare ocazie!

El râse scurt și forțat, trecându-și mâna prin păr, apoi se duse la baie și după câteva clipe îl auzi deschizând robinetul la maxim.

Ea profită de moment pentru a-și aranja hainele mototolite și-și trecu rapid o perie prin păr. Nesuferitul, își spuse ea furioasă. O zăpăcise complet. Nu era în stare să reziste tacticii lui. O făcuse să freamăte la atingerile lui. De ce se purta ca și cum ar fi fost convins că ea își dorește să se poarte așa? Cu siguranță, își schimbase totuși părerea pe care și-o facuse la început, că ei îi plăceau flirturile. Dacă "trandafirii" lui nu doreau decât flirturi, treaba lor!

Niciodată nu fusese atât de confuză și se temea că, dacă ar fi cedat vreodată farmecelor incontestabile ale acestui bărbat, ar fi putut deveni un drog la care n-ar mai putea renunța ușor.

Îi oferise o săptămână în New Orleans, dar era convinsă că, după ce ar fi stat atât de mult cu el și ar fi făcut dragoste împreună, întoarcerea la vechiul ei mod de viață monoton ar fi fost o experiență prea dură.

Ieși din baie tocmai când ea își căuta rujul în geantă. Picături de apă încă i se mai prelingeau pe păr, dovezi ale modului în care încercase să-și domolească pasiunea.

Nu mai rămăsese nici o urmă care să trădeze izbucnirea pasională care avusese loc. Se uită la ea distant, cu un zâmbet ușor schițat, dar plin de cinism.

- Recunosc că trebuie să-mi scot pălăria în fața ta, spuse el categoric, cu vocea lipsită de orice inflexiune. Trucurile tale au ținut din nou și ai ieșit victorioasă. Îți acord toată încrederea mea.

Asta era prea de tot! Ochii îi scânteiară de furie. Fără să se uite în jur apucă primul obiect pe care puse mâna și care se nimeri să fie o pernă și o aruncă în el cu o forță pe care nu crezuse vreodată să o aibă.

El tocmai deschisese ușa ca să iasă, iar perna zbură pe lângă el nimerind într-un pasager care trecea.

Acesta o ridică de jos și i-o întinse lui Chase.

- Exact ca acasă, glumi el făcându-i cu ochiul și zâmbindu-i înțelegător.

Francine ardea toată când el se întoarse și aranjă cu grijă perna pe pat.

- Cred că ar trebui să fiu fericit că tava de bronz nu ți-a fost la îndemână, spuse el sec.

Când trecu prin dreptul ei, se opri și o examină cu atenție, iar ea îi susținu privirea cu buzele strânse.

O prinse cu degetul de bărbie și îi ridică puțin capul, dar ea îl privi fără să tresară. Un zâmbet slab îi apăru la colțurile gurii, când ea îl avertiză cu privirea să nu îndrăznească să o

săruta din nou, căci ceea ce simțea mai devreme îi fusese deajuns.

- Nu uita că avem o întâlnire în New Orleans, murmura el, printre dinți.

Își trecu ușor degetul peste buzele ei potolindu-i furia, dar ea își trase capul. Întrecuse orice limită! Ieși afară din cameră cu pași mari și apăsați. Cunoscându-și firea temperamentală, se temuse să nu sfârșească prin a-și da drumul epitetelor, dacă ar mai fi luat-o încă o dată în zeflemea. Nervii ei erau încordați la maxim din cauza schimbărilor lui neașteptate de comportament.

- Blestemat să fie! spuse ea pentru sine. Slavă Domnului că era ultima dată când avea de-a face cu el!

Capitolul 5

Francine o găsi pe Nora stând de vorbă cu un cuplu în salonul care despărțea cabinele de lux.

Când o văzu, se scuză față de cei doi și se îndreptă către ea ușor încruntată.

- Să nu-mi spui că Chase a plecat fără măcar să-și ia la revedere de la mine! exclamă ea.

Francine fu nevoită să se prefacă liniștită. N-ar fi fost bine ca Nora să bănuască ceva. În ciuda speculațiilor lui, nu credea că bătrâna suspecta atitudinea lui rapace față de ea.

- Cred că este încă în cabină, spuse ea. Eu mă voi plimba puțin pe aici cât vă luați voi rămas bun. Nu vreau să vă incomodez.

- Nu fi prostuță, copila mea!

O luă de braț și se întoarseră amândouă în cabină.

Chase dăduse la o parte draperiile și se uită pe fereastră la cei ce se plimbau pe punte.

- Să nu uitați să trageți draperiile cât timp stați înăuntru, pentru că și cei de afară vă pot vedea pe voi.

O privi cu subînțeles pe Francine, făcând-o să-și muște nervoasă buzele. Dacă Nora n-ar fi lăsat draperiile trase, nu s-ar fi întâmplat nimic între ei.

- Mi-am dat și eu seama, spuse bătrâna. De aceea le-am și tras. Am vrut să mă schimb, dar m-am răzgândit. Fiind prima seară, pot rămâne îmbrăcată așa. Ați reușit să rezervați o masă bună?

- Cred că vei fi mulțumită, răspunse el, apoi după ce se uită la ceas o îmbrățișă cu dragoste și o sărută pe obraji. A sosit timpul să vă părăsesc. Bucură-te de călătorie și nu te osteni prea tare muncind. Ne vedem când ești gata și poate-mi spui și mie care e finalul. Dar până atunci, succes la înnodarea misterului.

Când ajunse în dreptul Francinei, se opri. O privea din nou în același mod ironic care o incita. Pentru o clipă fu îngrozită că o va săruta și pe ea.

- La revedere, domnule Barrister, încercă ea să i-o ia înainte, întinzându-i mâna pentru a se asigura că va păstra distanța.

- Știu că vei avea grijă de Nora, spuse el strângându-i mâna, apoi adăugă în șoaptă, doar pentru ea: mai bine te-ai obișnui să-mi spui Chase, pentru că "domnul Basrrister" nu prea se potrivește în pat, nu crezi?

Drept răspuns, ea îi aruncă o privire mânioasă. Trebuia să-l convingă că nu-i va ceda, deși în sinea ei de mult începuse să-i spună Chase. Nu voia ca el să afle ce succes avusese campania lui asupra ei și mai ales invitația de a petrece o săptămână împreună. Pentru o clipă de ezitare, se întrebă dacă în ciuda eforturilor ei de a-i rezista, nu va reuși până la urmă "să o rupă de restul turmei", așa cum spusese. Părea să aibă mai mult decât o îndreptățită siguranță pe el. Avea o *nelimitată* siguranță.

Apoi el plecă și Francine își făcu de lucru despachetând bagajele, încercând să o urmărească pe Nora care îi citea programul activităților din zilele următoare, pe care îl găsiseră în cameră.

- Mâine vom ajunge în Louisiville și dimineața facem turul orașului, spuse ea. Trebuie să avem grijă să cumpărăm bilete pentru toate vizitele pe care le facem în timpul

escalolor. Trebuie să aleg o casă medievală pentru desfăşurarea unor aventuri misterioase, într-unul din capitolele mele.

Francine zâmbi. Croaziera se anunţa să fie o fascinantă combinaţie între muncă şi plăcere. În ciuda meschinăriilor şi ameninţărilor, cu siguranţă fără valoare ale lui Chase, îi era totuşi recunoscătoare că îi oferise şansa acestei călătorii.

Ea îşi aranjă valizele goale sub pat, lăsând maşina de scris şi foile la suprafaţă. Camera avea o imagine boemică cu hainele atârnate la vedere.

Soarele era la asfinţit când fu dat primul semnal ce-i avertiza pe însoţitori să părăsească vasul. Chase trebuia să fie deja în Chicago, se gândi ea. Probabil că îşi aranjase vreo întâlnire cu vreo frumuseţe pe care n-o mai văzuse de mult.

Chase reprezenta un adevărat pericol pentru o femeie care voia să rămână stăpână pe situaţie, recunoscu ea. Era periculos de aproape de a se îndrăgosti de el, cu toate că se ura pentru asta şi îşi repeta într-una că din partea lui nu era decât o atracţie fizică. Fără îndoială că Chase nu dădea nici o semnificaţie mai profundă celor întâmplate.

Cel de-al doilea semnal de avertisment îi făcu şi pe ultimii însoţitori de pe punte să

coboare grăbiți. Deodată aerul se umplu cu acorduri și Francine își dădu seama că se intona marșul de rămas bun.

Zâmbi. Nici în visurile ei cele mai îndrăznețe nu sperase vreodată să călătorească pe faimoasa *Delta Queen.*

Francine urcă repede pe punte. Făclii multicolore dădeau vasului un aer aparte. Se grăbi să ajungă la locul unde un bărbat îmbrăcat în haine de epocă, cu jartiere în jurul mânecilor și cu vestă înflorată cânta din spinetă. Pe cap avea o șapcă de călătorie dată dezordonat pe spate. Coșurile de alamă de pe acoperiș aruncau rotocoale de aburi, în timp ce degetele lui dansau pe claviatură. Sunetele erau înăbușite și încântător de armonioase. În curând toți începuseră să fredoneze cu înflăcărare melodiile de altă dată. Călătoria începuse deja.

Ea privea fascinată uriașa cârmă vopsită în roșu aprins, care începuse să se rotească cu putere, împrăștiind apa în care se reflectau, într-un joc, lumini și făcliile de pe punte.

- Nu-i așa că atmosfera este foarte romantică?

Francine se întoarse spre bărbatul care îi vorbise. Fanfara se oprise și pasagerii începuseră să se împrăștie. Pe el îl remarcase

mai devreme pentru că nu cântase odată cu ceilalți.

Era cam de aceeași înălțime cu ea și acum, când era aproape, văzu câteva fire argintii printre șuvițele castanii. Avea fața trasă și privirea obosită și puțin ironică.

- Sunt de aceeași părere, îl aprobă ea. Uneori progresul ne face să pierdem unele din cele mai frumoase lucruri pe care omul le-a inventat.

El dădu din cap aprobator, apoi coborâră niște trepte spre puntea de la nivelul inferior.

À propos, spuse el. De vreme ce vom călători zece zile pe același vapor, cred că ar fi bine să facem cunoștință. Eu sunt Bert Carlson, spuse el clipind încordat, cu un aer de parcă s-ar fi mirat că nu-l cunoaște.

- Francine Garwwod, îi răspunse ea.

- Pot să-ți ofer ceva de băut în Salonul Texan? Cred că cina va fi de-abia peste o jumătate de oră.

Francine ezită pentru o clipă. Ar trebui să se întoarcă la Nora? Dar ea îi spusese că poate să exploreze vasul în voie și că se vor întâlni abia la masă. Așa că acceptă invitația și coborâră scările la braț.

Salonul era la etajul al doilea. Pereții erau din sticlă și ofereau o vedere panoramică a râului și a malurilor sale. Afară se făcuse

noapte şi luminiţele satelor pe lângă care treceau spintecau întunericul.

Salonul era aproape plin. Barul era deschis şi o orchestră interpreta melodii care se potriveau foarte bine cu atmosfera de pe vapor. Când fură prezentaţi membrii orchestrei, Francine descoperi cu surprindere că fiecare dintre ei avea studii superioare în muzică şi câţiva cântaseră în orchestre simfonice.

Bert reuşi să-i găsească un scaun la una din mesele de la fereastră. Ea comandă vin alb, iar el ceru whisky şi apă minerală.

După ce un chelner le aduse comanda, Francine îl privi cu atenţie.

- Să bem pentru viaţă şi toate greşelile ei! spuse el cu amărăciune, înainte de a goli jumătate din pahar, cu acea amărăciune pe care Francine o observase dinainte.

- Să ai întotdeauna încredere, spuse ea voind să pară detaşată. Eu am făcut o greşeală îngrozitoare şi în final am primit invitaţia de a merge în această călătorie. Aşa că nu întotdeauna greşelile au efecte nefavorabile. Cine ştie, poate că această călătorie este cel mai minunat lucru care ţi se va întâmpla vreodată.

El îşi ridică paharul şi spune plin de cinism:

- Pentru Pollyana!

În acel moment, clopotele începură să sune, anunțând cina. Francine răsuflă ușurată, în timp ce se scuză grăbită, spunând că trebuie să-și ajute patroana.

Artrita îi afectase Norei în special mâinile și articulațiile șoldurilor. Francine se întreba dacă reușise să coboare scările și se grăbi ca s-o ajute în caz de nevoie. Fuseseră avertizate de la început că pe vas nu există lift.

Din fericire, Nora coborâse cu bine în salonul restaurant și era ajutată de unul din chelneri să-și aleagă specialitățile dorite de pe mesele încărcate, așezate în centrul sălii. În seara aceea se servea bufet.

- Mă îndoiesc că voi putea mânca tot, spuse bătrâna, uitându-se vinovată la farfuria plină, când se așezară la masă. Dar cel puțin voi încerca, adăugă ea râzând.

La sfârșit, fură nevoite să renunțe la desert și să opteze pentru o ceașcă de cafea fierbinte.

- Și acum, spuse Nora prompt după ce chelnerul plecă, spune-mi ce ai descoperit!

Francine o privi surprinsă. Avea oare să fie o șefă indiscretă, care dorea să-i dea raportul cu tot ce făcea? Dar zâmbetul Norei o liniști.

- Când ai coborât la masă, aveai o expresie tristă și plină de culpabilitate, o lămuri

ea. Îmi imaginez că vina era din cauza mea, că m-ai lăsat singură, ceea ce te asigur că este o prostie, dar spune-mi de ce ești tristă.

Francine clătină cu tristețe din cap știind că Nora avea dreptate. Întotdeauna fața ei fusese foarte expresivă și-i reflecta trăirile ca într-o oglindă. Probabil că acesta era și unul din motivele pentru care era atât de bună în pantonimă.

Ea îi povesti cum îl cunoscuse pe Bert Carlson. Nora fu imediat interesată de acel bărbat, simțind, ca și Francine, că ascundea un mister.

Se înțelegeau foarte bine amândouă. Francine simțea din ce în ce mai multă afecțiune față de bătrână. Presimțea că nu va uita această călătorie toată viața.

A doua zi dimineață, se trezi devreme. Zgomotul înfundat al motoarelor și pulsul lor, care se transmiteau măruntaielor vasului asemena bătăilor unei inimi, o făcuseră să se simtă în timpul somnului ca în pântecul mamei.

Un geamăt surd se auzi din patul alăturat și ea sări imediat în picioare să vadă ce i se întâmplase Norei.

- Îmi pare foarte rău dacă te-am trezit, spuse Nora. Oasele astea bătrâne se înțepenesc în timpul nopții și, când încep să mă mișc dimineața, protestează.

- Pot să te ajut cu ceva? întrebă Francine.

Ce femeie minunată era Nora, înfruntând fără să se plângă încercările bolii.

- Vrei să îmi dai două aspirine? o întrebă ea, arătându-i o sticluță de pe noptiera care le despărțea paturile.

Francine umplu un pahar cu apă dintr-un ulcior și dizolvă cele două pastile. Nora le bău, apoi se întinse înapoi pe perne.

- Aștept să-și facă efectul. Peste o jumătate de oră, nu vor mai fi probleme. Tu, draga mea, nu trebuie să mă aștepți. Ieși pe punte să vezi cum arată râul Ohio. Am înțeles că mai târziu, când intrăm în Mississippi, țărmul este diferit. S-au ridicat baraje care protejează orașele și fermele din apropiere.

Francine n-avu nevoie de un alt îndemn. Se îmbrăcă repede într-o rochie galbenă și subțire de bumbac și ieși. O ceață fină mai persista deasupra apei, făcând ca totul să pară ca într-un vis. Ea se sprijini de balustradă absorbită de privel iștea fermelor de pe mal și a turlelor de biserici care se zăreau mai departe. Într-o fermă ca aceasta își petrecuse și ea copilăria, iubită și îngrijită de niște părinți foarte atenți. Oare nu greșise părăsindu-i? Viața pe care o dusese de când plecase nu fusese deloc ușoară. Țelurile la care visase rămăseseră

numai în imaginaţia ei. Nu va reuşi niciodată să-şi facă o carieră în actorie, iar cabina cu inscripţia "star" va rămâne întotdeauna un vis.

- Nu poţi să cazi pe gânduri încă de dimineaţă, spuse Bert oprindu-se lângă ea. Ai nevoie de o cafea, aşa că hai cu mine în salonul din faţă, unde au o oală plină.

- Cu multă plăcere! spuse Francine zâmbindu-i în semn de salut, dar se întristă repede văzându-i ochii negri şi abătuţi şi aerul obosit. La lumina zilei putea vedea mai bine ce slab era şi cum îi atârnau neglijent hainele. Se bărbierise şi se schimbase, dar se vedea de la o poştă că nu dormise aproape deloc. Oare ce se întâmpla cu ei?

Un vas mare plin cu cafea şi altele cu ceai şi ciocolată caldă erau aşezate pe o tejghea pentru cei matinali. Micul dejun se servea începând abia de la şapte până la nouă, dar în salon erau deja mulţi care-şi beau cafeaua. Aceştia erau cei obişnuiţi să meargă devreme la servici sau cei cărora nu le priise somnul pe vapor. Şi mai erau şi cei cu insomnie, ca Bert.

- Mergi să vizitezi Louiswille? o întrebă el.

Salonul acesta era situat exact sub Salonul Texan, unde fuseseră cu o seară în urmă. Aceiaşi pereţi din sticlă ofereau o

imagine în continuă mişcare a vasului, care spinteca cu forță apele și, în timp ce-și beau cafelele, văzură apărând pe mal clădirile înalte ale oraşului.

- N-aş vrea să-l pierd pentru nimic în lume, răspunse ea plină de entuziasm. Nu cred să repet vreodată această călătorie, aşa că vreau să văd tot ce se poate. Tu mergi?

El dădu din cap și ea se ridică nerăbdătoare, spunându-i că vrea să-i ducă o cafea celei pentru care lucra. Înainte de a pleca îi mai aruncă o privire, dar el parcă uitase deja de prezența ei şi se întorsese la gândurile lui.

O găsi pe Nora stând pe marginea patului, încercând să-și dezmorțească picioarele.

- Nici nu bănuieşti ce bine mi-ai făcut, copila mea, spuse ea sorbind din cafeaua aburindă. Asta o să mă pună pe picioare.

Francine descoperi că Nora era o persoană foarte independentă. Chase îi spusese că s-ar putea să aibă nevoie de puțin ajutor la îmbrăcat, dar văzu că toate hainele aveau nasturii şi fermoarele astfel puse încât să se poată încheia singură.

- Ai văzut pe cineva interesant? întrebă ea în timp ce prinse un cârlig, folosit pe vremuri la încălțat, de fermoarul bluzei, pentru a-l închide mai uşor.

- Doar pe Bert - domnul Carlson, răspunse Francine şi îi spuse despre insomnia lui evidentă, ştiind ce interesată era de cei din jur.

- M-am tot gândit aseară dacă n-am mai auzit şi înainte numele acesta, spuse bătrâna. Apoi, înainte să adorm, mi-am amintit. Tu nu ştii că anul trecut toate ziarele erau pline de amănunte ale procesului lui?

Francine simţi cum i se taie picioarele. Stătuse la masă cu un criminal notoriu, silindu-se chiar să fie amabilă cu el?

Nora începu să-i povestească ce ştia, devenind tot mai abătură pe măsură ce-şi amintea.

- A fost o crimă din pasiune. El s-a întors mai devreme dintr-o călătorie de afaceri şi şi-a găsit nevasta în pat cu cel mai bun prieten. S-au luat la bătaie şi, când l-a lovit, omul a căzut cu capul în colţul lemnului de la pat. A murit două zile mai târziu. În timpul procesului, s-a descoperit că partenerul său sustrăsese sume importante din fondurile companiei pentru uz personal.

Francine scoase involuntar o exclamaţie de compasiune:

- Săracul om! Nici n-ar fi meritat să i se intenteze proces!

- Așa a hotărât și juriul. L-au considerat nevinovat. Dar întodeauna m-am întrebat ce s-a ales de acei oameni a căror viață a fost expusă pe primele pagini ale ziarelor. Nu știu cum au putut face față, nu atât faptelor care au precipitat procesul, ci mai ales notorietății și cum au mai putut după aceea să trăiască împreună.

Făcu o mică pauză, scriitoarea din ea întrevăzând un posibil subiect de roman.

Amintindu-și acea tristețe adâncă oglindită în ochii lui, Francine se hotărî să fie mult mai înțelegătoare cu el când se vor întâlni din nou. Fiind mai puțin de două sute de pasageri, era imposibil să nu se mai întâlnească.

- Degeaba a fost eliberat de judecător, dacă nu s-a eliberat încă de trauma suferită, spuse ea în cele din urmă.

Apoi urcară împreună în salonul unde se servea cafeaua. Bert era încă acolo, unde îl lăsase ea și se uita pe fereastră. Francine era convinsă că nu observa însă nimic.

- Dacă îți umpli stomacul cu cafea, nu vei mai putea să mănânci nimic la masă, spuse ea glumeț.

El clipi mărunt din ochi, ca și cum s-ar fi întors de foarte departe și schiță un zâmbet recunoscând-o.

- Aş vrea să ţi-o prezint pe şefa mea, continuă ea. Nora Thunway, Bert Carlson, care mi-a arătat de unde îţi pot aduce cafea.

El dădu să-i întindă mâna, dar se opri văzându-i degetele mutilate şi îşi înclină uşor capul, întâlnindu-i privirea deschisă.

- Nora Thunway, repetă el şi o recunoscu. Mă aflu cumva în faţa marei scriitoare a romanelor de mister? În acest caz, trebuie să vă mărturisesc că am toate cărţile dumneavoastră.

Fu prima dată când Francine îl văzu zâmbind şi arăta ca un copil.

- Voi fi flatată să vă ofer un exemplar cu autograf al viitorului meu roman, spuse Nora bucuroasă. Vino, ia-mă de braţ şi ajută-mă să cobor treptele astea afurisite. Trebuie să-l convingem pe şeful restaurantului să te mute la masa noastră. Nu las un fan să-mi scape aşa de uşor! Cuplul care stă cu noi la masă ne-a spus că nu serveşte micul dejun.

Francine îşi ascunse zâmbetul văzând manevrele Norei. Era sigură că isteaţa bătrânică observase neliniştea şi oboseala lui şi îşi dăduse imediat seama că omul nu prea dormea şi nu prea mânca. Ştia că Nora, cu blândeţea şi felul ei prietenos de a fi, avea darul de a le alunga oamenilor tristeţea şi supărarea. Nu făcuse oare la fel şi cu ea?

Se uita cu sinceră admirație cum Nora îi captase atenția cu conversația ei, astfel încât cât timp vorbise, el terminase deja, fără să observe, cele două ochiuri, șunca și desertul. El își privi, nevenindu-i să creadă, farfuria goală. Probabil că trecuse o grămadă de timp de când nu mai mâncase așa.

Când terminară masa, ajunseseră deja în Louiswille și ieșiră pe punte pentru a privi cum trag la mal. De îndată ce vasul fu legat de țărm, fură coborâte scările acoperite cu covorașe roșii, care porneau ca niște antene de pe bordul navei.

Apoi așteptară autobuzele cu care urmau să facă turul orașului. Urmau să viziteze, printre altele, câteva instalații de cules struguri și vestitul Churchill Downs unde se țineau cursele de cai.

- Am fost la câteva curse, spuse Nora, dar întotdeauna a fost atât de multă lume, încât n-am putut admira construcția.

Conștientă de durerile pe care Nora le simțea în șolduri în timpul mersului, Francine se strădui să coboare cât mai încet până la autobuz. Când urcară, nu mai găsiră libere decât două scaune, unul în spatele celuilalt. Bert, care stătea lângă unul din ele, vru să se ridice pentru a le lăsa să stea împreună, dar Nora se împotrivi:

- Nu, mulțumesc, nu te deranja. Voi sta lângă Rose, cu care am mai discutat deja.

Atunci el se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Francine la fereastră. Ea se uită suspicioasă către șefa ei pentru a vedea dacă nu cumva pune ceva la cale, dar aceasta era deja ocupată să converseze cu văduva cu părul alb de lângă ea.

Acum, când cunoaștea trecutul lui Bert, se simțea mult mai relaxată.

- Te-ai hotărât să vii în toate tururile care se fac? îl întrebă ea, când autobuzul porni.

Oricum nu părea genul care să caute distracție - cum era Chase.

Imediat îi apărură în minte ochii aceia căprui întunecați și acea gură care o sărutase atât de senzual, dar le alungă repede. Reușise să nu se gândească la el de când plecase, dar nu reușea să nu-l mai viseze.

- Mi-am luat bilete la toate, dar nu știu la câte voi veni, răspunse Bert.

O privi atent, apoi continuă:

- Acum știi, nu-i așa? Ai aflat ce mi s-a întâmplat.

- Nora și-a amintit numele tău, recunoscu ea, având grijă să-și ascundă mila și compasiunea din glas. Cu siguranță că i-ar fi displăcut. Cred că a fost îngrozitor, dar bine că a trecut!

- Oare? întrebă el cu amărăciune. Va trece oare vreodată?

Francine nu fu în stare să spună nimic. Își lăsă doar mâna pe pumnul lui încleștat pe mânerul de la scaun. El se cutremură puțin la atingerea ei, apoi încercă să râdă indiferent de propriul lui pesimism.

- N-am vrut să spun asta. Este o zi prea frumoasă ca să ți-o stric cu problemele mele. Și, pe lângă asta, stau lângă cea mai frumoasă fată de pe vapor și nu vreau să irosesc ca un prost această ocazie.

Ea îl privi puțin îngrijorată, dar nu văzu nimic nepotrivit în zâmbetul lui. Excursia a fost minunată. El s-a purtat foarte atent cu Nora, ajutând-o de câte ori se ivise ocazia.

La întoarcerea pe vapor, Bert era cu totul altă persoană, ridurile de pe față îi mai dispăruseră, iar ochii își mai pierduseră puțin din acea neliniște disperată.

- Am auzit că, înainte de cină, căpitanul oferă șampanie în semn de bun venit pe vasul lui, dar până atunci pot să-ți mai ofer ceva? întrebă el.

Stătea cu capul sprijinit de spătarul scaunului și cu ochii pe jumătate închiși. Pentru prima dată de când se întâlniseră părea relaxat, ca și cum ar fi reușit să-și alunge pentru moment grijile.

Își fixară o oră de întâlnire, apoi fură atenți la explicațiile ghidului.

*

Francine fu foarte supărată când, puțin după ora cinei, ajunse în Salonul Texan și văzu că Bert uitase de întâlnire. Nu era obișnuită să i se întâmple așa ceva, dar ridică resemnată din umeri. Asta era. N-avea de gând să îl lase s-o monopolizeze toată călătoria. Și, în afară de asta, când Nora va începe să-i dicteze, oricum nu va mai avea prea mult timp pentru activități sociale.

Ieși pe punte. Fusese o zi călduroasă și adierea creată de înaintarea vasului era foarte plăcută. Se repezi pe un scaun de metal așezat afară ca să-l poată vedea totuși în caz că apare.

Pe Bert nu-l văzu însă nici la cocktailul dat de căpitan și nici la cină. Mai târziu, plimbându-se singură pe punte, observă că ceața de deasupra apei era mult mai deasă ca de obicei. Luna, aproape plină, era înconjurată de un halou luminos, iar puntea deveni în curând umedă din cauza ceței care se îndesea din ce în ce mai mult. Când își trecu mâna prin păr, văzu că și acesta era umed și se hotărî să se întoarcă în cabină să se culce devreme.

Oricum începuse deja să caşte. Aerul proaspăt şi mâncarea mult prea bogată erau prea mult pentru ea. Aşa că, la scurt timp după ora nouă, atât Nora cât şi ea, se băgaseră deja în pat.

Se mai gândi o dată la faptul că Bert nu venise la întâlnire, apoi se cuibări în pernă. Oare se va mai întâlni cu el? se întrebă. În orice caz, era mult mai bun decât un mascul căruia îi plăcea să domine şi la care refuza cu orice preţ să se gândească.

Îşi înăbuşi un oftat. Gândul acesta necontrolat îi deschisese porţile amintirilor şi fusese din nou cuprinsă de acele emoţii pe care el i le stârnise cu săruturile lui fierbinţi şi devastatoare.

Supărată, trase un pumn în pernă. Gata! se certă ea singură. Nu avea nici un sens să insiste asupra unor săruturi care, pentru Chase, nu însemnaseră nimic serios.

Îşi impuse să se gândească la Bert. El era aici, acum. De îndată ce-şi va regăsi cumpătul, va putea deveni o companie încântătoare şi ea se va putea chiar săruta cu el. Se răsuci în pat, refuzând să accepte gândul că-şi va petrece restul vieţii comparând săruturile altora cu cele ale lui Chase.

Capitolul 6

A doua zi dimineață, Francine se trezi cu o senzație foarte ciudată. Dădu la o parte perdelele și văzu că erau învăluiți de o ceață foarte groasă.

Îmbrăcându-se fără să facă zgomot ca să n-o trezească pe Nora, își dădu seama că bătăile ritmice ale motorului asemănătoare unui puls erau acum aproape imperceptibile.

Când ieși afară, rămase cu gura căscată. Drept în fața ochilor văzu o masă întunecată de copaci. Oare trăseseră la mal din cauza ceței?

- E cunoscută manevra asta, spuse Bert, ivindu-se din ceață. Când e prea deasă pentru a naviga în siguranță, trag vasul lângă niște copaci puternici și îl leagă de ei în timpul nopții.

Având în vedere mărimea vasului, nu cred că aici este prea adâncă apa.

Ea îl salută rece din cap și porni spre botul vaporului. Deci, *uitase* de întâlnire. Continuă să se plimbe, foarte dezorientată să vadă țărmul la câțiva metri.

- Ai dreptate să te porți așa, spuse Bert încet, peste umărul ei. Vreau să-ți cer scuze că n-am venit ieri, la cinci. Dar motivul este că, atunci când am ajuns în cameră, mă simțeam atât de bine, încât m-am întins în pat ca să mă odihnesc o oră. Dar nu m-am trezit decât azi dimineață la șase. N-am mai dormit așa de când... de când s-a întâmplat.

Francine se întoarse și se uită la el. Într-adevar, încordarea îi dispăruse, deși mai erau încă urme ale tristeții, care-i întunecau din când în când privirea. Arăta cu zece ani mai tânăr. Era oare posibil să aibă numai treizeci de ani?

Când se întoarse să plece, ea îl opri, prinzându-l de mână.

- Mă bucur, spuse ea zâmbind. Mergem să vedem dacă e gata cafeaua?

El îi strânse mâna, răsuflând ușurat.

- Speram să bem o ceașcă de cafea împreună.

Bert se dovedi o companie încântătoare, în dimineața aceea. Când Nora se trezi și vru să investigheze camera în care se afla motorul

pentru a o folosi în caz de nevoie în romanul ei, el o ajută cu multă grijă să coboare.

- Cu adevărat impresionat, comentă Nora când se întoarseră înapoi pe punte. Din păcate, acolo nu este suficient spaţiu pentru o persoană care se ascunde şi nu este găsită de nimeni.

Oftă resemnată, apoi râse.

- Astea sunt problemele cu care se confruntă scriitoarele! Într-o zi voi fi nevoită să scriu un roman care nu se bazează pe autenticitate!

- Dar acesta este unul din motivele pentru care îmi plac atât de mult romanele pe care le scrieţi, protestă Bert.

Comandantul vasului anunţă că, din cauza întârzierii provocate de ceaţă, turul programat pentru acea dimineaţă era anulat. Pentru cei ce ţineau neapărat să servească masa în oraş, făceau o oprire de două ore.

*

- Eu voi coborî pentru că am de dat nişte telefoane, spuse Nora în timp ce priveau manevrele prin care vasul era tras la mal.

Delta Queen se apropia de ţărm şi membrii echipajului o legară cu funii groase de

inelele construite în fiecare port, special pentru ancorarea vapoarelor.

Francine înțelese acum de ce vasul avea punte mobilă pentru debarcarea pasagerilor, nu existau alte facilități. Puntea fu trasă cu o macara până la mal și, de îndată ce fu fixată, pasagerii putură să coboare în deplină siguranță.

Mergeau încet din cauza Norei. Pe Bert nu-l mai vazuseră de la prânz și Francine era convinsă că adormise din nou. Înainte de a se despărți, insistase foarte mult ca ea să accepte o nouă invitație la ora cinci.

Spre norocul lor, gasiră foarte repede niște cabine de telefon, la capătul unei străzi. Francine o lăsă pe Nora să telefoneze nestingherită și începu să se plimbe. În apropiere, găsi un mic magazin de unde cumpără câteva vederi. Fiecare locatar al imobilului în care locuia aștepta una și fu nevoită să verifice cu atenție dacă erau cumva două identice, pentru că știa foarte bine că le vor compara.

Când se întoarse, Nora acoperi cu o mână receptorul și-i spuse:

- Mai așteaptă puțin, aproape am terminat. Am reușit în sfârșit să prind legătura cu Chase.

Francine își coborî repede ochii pe vederile pe care le avea în mână, supărată pe ea, pentru reacția pe care o avusese la auzul numelui lui. Avea douăzeci și cinci de ani - n-avea nici un motiv să reacționeze ca o fetiță naivă de șaptesprezece ani! Făcu un pas înapoi, dar vocea Norei ajungea până la ea, părând neobișnuit de tare pentru simțurile ei alertate.

- Da, ne simțim grozav, spuse Nora. Un bărbat cu adevărat încântator o place pe Francine, dar, bineînțeles, nu m-a făcut niciodată să mă simt în plus. Dimpotrivă, când am vrut să explorez camera în care se află motorul, m-a ajutat cu multă plăcere.

Făcu o pauză, apoi râse pe înfundate la replica lui.

- Cred că de mâine încep să dictez, dar nu pot s-o țin legată pe biata fată, nopți și zile. Și-n afară de asta, nici lui Bert nu cred că-i va conveni. L-am auzit spunând că o așteaptă în salon, pentru obișnuitul cocktail de la ora cinci. Nu m-aș mira dacă se hotărăște el să rămână cu noi în New Orleans! La urma urmei, trebuie să recunoști că e o fată foarte drăguță! zâmbi Nora uitându-se la ea.

Francine simți că roșește. De ce oare exagera Nora atenția lui Bert față de ea? Nu părea să o considere decât un pasager amabil

și plăcut. De când aflase despre trecutul lui și înțelesese situația, se putea simți relaxat în prezența ei, ca în prezența unei surori înțelegătoare.

- Convenția durează două săptămâni? continuă Nora. Sunt încă de părere că te obosești prea mult muncind și că ar trebui să-ți iei și tu o vacanță ca toți oamenii, ca să-ți aduci aminte ce înseamnă să te odihnești.

Vocea ei îngrijorată avea un ton matern și Francine se întrebă din nou cum era oare viața lui particulară. Erau cu siguranță destule femei implicate în ea, sărutările lui versate dovedeau că avea destulă experiență în acest domeniu, dar ea se întreba dacă mai avea părinți, frați, surori. Ardea de curiozitate s-o întrebe pe Nora, când se întoarseră pe vas, dar îi fu imposibil să aducă vorba de el.

Bert o aștepta deja, când ea ajunse în Salonul Texan, la scurt timp după ora cinei.

- Am uitat că e program artistic, spuse el. Dacă vrei, putem fi serviți afară.

Salonul deveni foarte repede aglomerat. Chelnerii împărțeau textele de cântece tuturor și Francine își aminti că evenimentul fusese trecut în program.

- Dacă tot ai reușit să ocupi locuri, hai să mai rămânem puțin, spuse ea. Sau nu ai ureche muzicală și vrei să ne cruți?

El o privi de sus, prefăcându-se rănit în amorul propriu.

- O să-ţi arăt că nu degeaba am fost liderul tenorilor în club, la colegiu. Am avut chiar şi performanţa solo!

- Grozav! râse ea. Atunci trebuie să mă aştept la cel puţin o serenada!

Orchestra intona primele acorduri şi în curând fură antrenaţi toţi cei prezenţi. Francine cânta şi ea, dar fără să vréa era atentă la vocea partenerului ei. Povestea cu tenorul nu fusese o glumă. Îl privi cu mai multă atenţie şi fu surprinsă când descoperi ce mult se schimbase.

Probabil că se odihnise înainte, pentru că avea ochii limpezi şi chiar zâmbea, când li se alătură celorlalţi cântând. Erau melodii vechi, pline de nostalgie. Oare îi aduceau aminte de vremuri fericite? Dacă era aşa, îi părea foarte bine, suferise destul.

El mai comandă un rând de băuturi, apoi, când chelnerul le aduse, se ridică.

- Nu vrei să mergem afară?

Francine fu de acord şi ieşiră.

Soarele începuse să coboare spre asfinţit, colorând cerul în mii de nuanţe. Se aşeză pe scaunele de piatră şi admirară peisajul. Câteva vase cu remorcă trecură pe lângă ei, făcându-i să se gândească la

importanța vitală pe care o avusese râul pentru omenire, înainte ca șoselele și căile ferate să fie construite.

- Și ce lucrezi pentru Norma? întrerupse Bert tăcerea.

- Cred că îți închipui că sunt un fel de damă de companie, dar principalul motiv pentru care sunt aici este de a face pe secretara. Slujba mea începe de îndată ce Nora se apucă de redactat. Asta s-ar putea să însemne chiar mâine, așa ca am cam terminat să fac pe domnișoara bogată.

Apoi îi povesti cum fusese aleasă tocmai ea pentru această slujbă, când de fapt era doar o actriță fără noroc.

Ea se abținu cu grijă să-l menționeze pe Chase, dar și așa, tot fu cuprinsă de amintiri. Blestemat să fie! clocoti ea de furie în sinea ei. De ce trebuie să se amestece mereu în gândurile ei și să-i distrugă astfel liniștea?!

Simți privirea lui Bert asupra ei și imediat își luă o expresie detașată. Acele episoade cu Chase trebuia să le țină ascunse până când imaginea lui nu va mai reuși să o tulbure ca acum.

Clopotele începură să sune anunțând ora cinei și ea se scuză pentru a vedea dacă Nora își terminase partida de bridge. De îndată

ce se aflase că este o bună jucătoare, Nora devenise foarte solicitată.

Francine zâmbi partenerului Norei, cerându-și scuze că întrerupsese jocul cu sosirea ei.

- Asta s-ar putea să fie ultima mea partidă, spuse Nora. De mâine intenționez să-mi încep romanul și nu știu cât timp liber voi mai avea.

Ceilalți protestara, neplăcându-le ideea de a pierde un jucător atât de bun.

*

După ce își termină cina, Francine o conduse pe Nora la masa la care se jucau cărți, apoi ieși pe punte să privească stelele. Aproape că uitase ce mică părea depărtarea de ele, atunci când nu exista aura de lumină a orașului.

- Nu vrei să bem ceva? o întrebă el după ce descoperiră Carul Mare și Steaua Polară.

- Acum nu, mulțumesc.

Era prea plăcut acolo, cu briza care-i mângâia blând șuvițele. Bert era o persoană foarte calmă, în prezența căreia te simțeai foarte relaxat. Nu exista acea încordare a simțurilor, pe care o simțea alături de Chase. Slavă Domnului, se gândi ea fericită. Viața

putea deveni de nesuportat pentru cineva cu nervii în permanență încordați la maxim. Pe când situația opusă putea fi neînchipuit de plăcută și de relaxantă.

- Mi se pare mie sau chiar te simți mult mai bine? observă Francine.

- E chiar atât de evidentă schimbarea? o întrebă el, lăsându-se relaxat pe spătarul scaunului, apoi continuă. Mi-ar plăcea să găsesc o explicație.

Francine dădu din mână în semn că nu era nevoie de o explicație, dar el nu observă, având privirea ațintită în apele râului.

Când s-a terminat procesul, am încercat să-mi înec necazul în muncă. În ultima vreme, îmi neglijasem afacerile și trebuia să recuperez. Îmi petreceam câte cincisprezece, uneori chiar douăzeci de ore la servici, sperând că mă ajută să uit calvarul în care se transformase viața mea.

- Era firesc să nu mai rezist. Asta s-a întâmplat acum o săptămână și doctorul mi-a recomandat să-mi iau o vacanță în care să plec undeva unde nu pot primi nici telefoane, nici vizitele prietenilor binevoitori. El și soția lui de abia se întorseseră dintr-o călătorie cu Delta Queen și mi-au spus că ar putea fi exact ceea ce-mi trebuie.

Dureroasele amintiri îl făcură să se ridice de pe scaun si se duse câțiva pași mai încolo, într-un loc mai întunecat, de parcă i-ar fi fost frică să nu se observe ce adânci erau încă rănile.

- Cu siguranță că sunt destui pe vapor, care știu cine sunt și, dacă vrei să nu mai fii văzută în compania mea, te înțeleg.

Neliniștea și amărăciunea i se citeau din nou în glas. Instinctiv, Francine se duse lângă el, dar se retrase, gata să respingă orice gest din milă.

Fu cuprinsă de compasiune, nu de milă, ceea ce o făcu să se apropie și mai mult și să-l sărute pe obraz cu multă blândețe, ca o mamă care-și sărută copilul mihnit.

Un fior îl străbătu și-l făcu să se arunce în brațele ei, îngropându-și fața la pieptul ei. O strânse cu putere lângă el și apoi, ca și când zăgazul fusese în sfârșit învins, ea îi simți lacrimile prelingându-i-se pe gât. Suspinele care-i scuturau corpul erau cu atât mai sfâșietoare, cu cât erau tăcute.

Ea îl mângâia ușor pe păr. Treptat, încordarea i se risipi și Francine speră că, odată cu ea, i se risipi și durerea păstrată atâta timp în suflet.

Nu trecură decât câteva minute până ce el își recăpătă controlul. Își ridică încet capul frecându-și obrazul de părul ei mătăsos.

- Îți mulțumesc, Francine, șopti el. Îți mulțumesc că mă înțelegi.

Fură întrerupți de vocile unui cuplu care se plimba și el îi dădu drumul când aceștia se apropiară de ei. El își scoase batista din buzunar și se întoarse într-o parte, pentru a-și șterge lacrimile.

- Cred că acum aș bea ceva, spuse ea, fiind sigură că și lui i-ar prinde bine.

El dădu din cap și, luând-o de mână, ca și cum ar fi vrut să fie sigur că e lângă el, coborâră încet în salon.

*

A doua zi dimineața, când ieși din cabină, Bert o aștepta. Era mult mai vesel și avea pasul mai sprinten. Oare clipa aceea în care-și dăduse frâu liber suferinței îl făcuse să depășească, în sfârșit, trecutul? Dacă era așa, atunci era foarte fericită că îl ajutase.

Cu ceștile de cafea în mână, urcară pe punte. Bert trase adânc în piept aerul călduț și zâmbi cu satisfacție, simțind parcă cum renaște. Da, într-adevăr, parcă se născuse a doua oară, gândi ea. Doctorul lui va fi foarte

fericit când Bert se va întoarce și va vedea că începuse să se vindece cu repeziciune.

- Am înțeles că astăzi ne oprim în Paducah, deși nu e trecut în program, spuse el, în timp ce-și beau cafelele aburinde. Este un oraș mic, fără nimic aparte. Dacă avem timp, vrei să mergem împreună să vedem dacă există ceva interesant de vizitat?

- Nu-ți pot promite nimic, îl avertiză ea cu părere de rău. Nora intenționează să-și înceapă cartea, așa că timpul meu liber devine foarte limitat.

În noua înfățișare, era convinsă că ar fi fost o companie mult mai plăcută și ar fi făcut plimbarea foarte interesantă.

- Vrei să spui că, de acum înainte, tot restul călătoriei voi aștepta cuminte să vină seara pentru a te putea vedea?

Francine îi întâlni privirea și se uită repede în altă parte. Nu avea nici o îndoială în legătură cu semnificația ei. O întrebare, o preocupare și înainte de toate un interes față de ea ca femeie.

Își mușcă puțin încordată buzele. Acum, când depășise perioada depresivă, își concentra oare afecțiunea asupra persoanei care-l ajutase să-și revină?

Nu dorea în nici un caz să-l facă să sufere, pentru că știa cât este de vulnerabil. O

simplă idilă pe vapor o putea lua mult prea în serios. Suferise prea mult ca să-l mai rănească și ea. Deși îl plăcea foarte mult ca persoană, știa că niciodată nu va simți mai mult pentru el. Între ei nu ieșeau scântei, ca atunci când era cu altcineva.

Nu, nu se va gândi din nou la Chase! Își termină de băut cafeaua, apoi spuse, aruncându-i un zâmbet irezistibil.

- Sunt convinsă că Nora nu va avea nimic împotrivă să ies din când în când la aer. Și pe un vas atât de mic, sunt sigură că ne vom intâlni.

- Știi bine ca vreau mai mult decât atât! protesta el. Te aștept în Salonul Texan la ora cinci.

- Dar s-ar putea să nu termin până atunci, îl preveni ea.

- Atunci te voi aștepta până ești gata, spuse el foarte hotărât. Dacă nu reușești să vii, atunci te voi aștepta din nou după cină până vii. Sunt convins că Nora nu te va exploata într-atât încât nu vei fi liberă nici măcar serile!

Francine observă că luase o expresie foarte încăpățânată și pe moment se supără. Cum își închipuiau bărbații ăștia atât de posesivi că pot pune stăpânire pe viața ei. Era la fel ca Chase, așteptând ca ea să facă ce voia el. Cel puțin, față de el nu se simțea

amenințată. Știa din instinct că îi putea ține piept, ceea ce din nefericire nu putea spune și în cazul lui Chase.

- Nu pot promite nimic, spuse ea deodată. Iar acum, scuză-mă, dar trebuie să-i duc Norei niște cafea.

Dar el îi blocă drumul.

- Am greșit insistând, nu-i așa? întrebă el cu părere de rău și o prinse de mână. Te rog să mă ierți.

Îi zâmbi ca un băiețel care cere iertare și Francine simți că se înmoaie. Nu avea nici un motiv pentru a fi supărată. Ba chiar ar trebui să fie flatată de atenția pe care i-o arăta. Era un bărbat foarte prezentabil și după ce se termina călătoria nu avea să-l mai vadă, așa că de ce să nu se bucure de compania lui, cât timp mai rămăsese?

- Voi încerca să vin la cinci, promise ea.

Când plecă, îi simți privirea îndreptată asupra ei și fu foarte mândră.

La urma urmei, care femeie n-ar fi măgulită de atenția unui bărbat prezentabil!

*

Când ajunseră în Salonul New Orleans unde se servea micul dejun, Bert le aștepta și îi

oferi brațul său Norei, pentru a o ajuta să coboare ultimele trepte.

- Am *auzit că azi vrei să începi romanul*, spuse el, când îi aranjă scaunul la masă. Sunt prins între dorința de te grăbi ca să-l termini cât mai repede să îl citesc și regretul că îi va lua mult timp Francinei.

Nora îi aruncă o privire plină de bunavoință.

- Sa știi, tinere, că nu-i exploatez pe cei cu care lucrez. După ora cinci va fi liberă.

Înainte de a pleca îi aruncă Francinei o privire foarte satisfacuta. Obținuse informația dorită.

- Presupun ca asta dorea sa afle, spuse Nora, uitându-se întrebător la Francine. Arată cu adevarat alt bărbat, nu-i așa? Ceva trebuie sa se fi întâmplat cu el aseară, dacă a reușit să treaca peste tragedia lui.

Din fericire, chelnerul veni să le ia comanda și Francine nu mai fu nevoită să-i răspundă. Se convinse astfel că Norei nu prea îi scăpau multe din cele ce se întâmplau în jurul ei. Probabil acest simț ascuțit de observație era unul din motivele pentru care își putea investi personajele cu sentimente atât de profunde.

Curând își dădu seama că intervenția chelnerului nu-i abătuse deloc interesul.

- Orice s-ar fi întâmplat, e clar că s-a îndrăgostit de tine, spuse ea gânditoare, în timp ce-și alese o franzeluță fierbinte, cu stafide. Să te porți cu blândețe cu el, Francine. E foarte vulnerabil, în condiția în care se află acum. Are nevoie de multă tandrețe până își recapătă siguranța.

Aceasta era și părerea ei, dar cu toate acestea, nu se putu stăpâni să nu roșească.

- L-am avertizat că voi fi ocupată, spuse ea. Sper să cunoască și alți pasageri. Cu siguranță că mai sunt și alte tinere fără obligații, cu care s-ar putea întâlni. Nu pot spune că nu-mi place, dar...

Își însoți cuvintele cu un gest foarte expresiv.

- Am cunoscut o tânără văduvă, mormăi Nora gânditoare. Are grijă de mama ei, care printre altele este o foarte bună jucătoare de bridge.

Când se întoarseră în cameră, Nora puse toate pernele grămadă la capul patului, se sprijini de ele și își întinse în jur grămăjoare de notițe. Francine avea să descopere mai târziu că fiecare dintre ele reprezenta un capitol.

Nora luă în mână un teanc și răsfoi paginile. Francine își deschise trusa de stenografiat și așteptă până ce ea într-un târziu se lăsă pe spate, închise ochii și începu:

- Bătrânul vapor cu aburi ieși din port, cu stegulețele fluturând, în acordurile imnului de bun rămas, cântat ca pe vremuri la spinetă. Sydney le făcu cu mâna prietenelor ei, până le pierdu din vedere. Apoi, fredonând veselă melodia, se întoarse în cabina ei, nebănuind soarta care o aștepta.

Francine fu curând captivată de turbulentele evenimente ale povestirii. La amiaza, când în sfârșit Nora se opri din dicatat, Francine își frecă degetele obosite de atâta scris. Știa foarte bine că nu trebuie să țină stiloul așa de strans, dar repeziciunea cu care se succedau evenimentele pusese stapânire pe ea și se trezise apasând din ce în ce mai tare pe stilou, pe masură ce grija ei pentru nefericita Sydney crescuse.

- Nu vrei să mă întrebi nimic? dictez cumva prea repede? o întrebă Nora, în timp ce-și strânse primul teanc de notițe și-l dădu deoparte, după care le adună pe celelalte și le înveli în copertă.

Francine o asigură că reușise să scrie tot și-i arătă teancul destul de gros. Erau în jur de paisprezece pagini și terminau la timp pentru a ajunge la ora cinci, la întâlnirea cu Bert.

- Ai de gând să scriem câte un capitol pe zi? o întrebă ea.

Fuseseră în total optsprezece grămezi de notițe.

- De obicei așa procedez, admise Nora.

- Dar asta înseamnă că nu vei termina de dictat până la sfârșitul călătoriei, spuse ea dezamăgită. Deci va trebui să aștept până va fi publicat ca să aflu cum se termină. Cha... domnul Barrister a spus ca va angaja pe cineva, până te întorci.

- Dar își va da seama că nu e așa de ușor să găsești pe cineva compatibil, spuse Nora cu un zâmbet consolant. S-ar putea ca slujba să rămână tot a ta, dacă o mai dorești.

Ideea aceasta nu-i mai dădu deloc pace. Francine putea întrevede încă de pe acum, o mulțime de posibilități care ar fi decurs în urma acestui fapt. Chiar și o nouă întâlnire cu Chase. Dar își dorea oare acest lucru? Tot timpul mesei se chinui să găsească un răspuns, dar nu reuși.

După-amiaza, când terminară tot, Francine puse paginile dactilografiate într-un dosar nou, lângă patul Norei, apoi își făcu repede duș și alese o bluză bleu, care să se potrivească fustei bej.

Când ajunse ea, barul era deja plin de cei ce își serveau cocktailul înainte de cină. Bert o aștepta la aceeași masă la care stătuseră cu o zi înainte. Porni spre el, dar

după câțiva pași ezită. Lângă el stătea o femeie foarte atrăgătoare și păreau să se simtă foarte bine.

Bert o văzu și se ridică imediat. Fața i se lumină vizibil, iar femeia își plecă ochii spre paharul ei, jenată parcă de a fi acolo.

El i-o prezentă ca fiind Nellie Thompson. Bănuiala Francinei se confirmă atunci când el îi spuse că i-o prezentase Nora, când se oprise la masa ei de bridge.

- Nellie se străduia să nu pară plictisită printre jucători de bridge, îi explică el, în timp ce-i aranja scaunul la masa lor. Așa că m-am hotărât să o salvez.

Ea o privi cu atenție, în timp ce luă o înghițitură din pahar și îi plăcu foarte mult. Era cu puțin mai mare decât ea și avea pielea netedă și fină, care-i dădea un aspect foarte plăcut, iar când îl privea pe Bert avea o expresie foarte ciudată.

Când auzi că stătea la numai două orașe depărtare de al lui, Francine se liniști. Avea deplină încredere în abilitatea Norei de a aprecia oamenii. Dacă ar fi voit să se ocupe cu aranjarea întâlnirilor între posibili parteneri, cu siguranță că ar fi reușit cu succes.

Mai sorbi o înghițitură pentru a-și ascunde zâmbetul conspirator. S-ar putea să nu iasă nimic, dar îl plăcea suficient pe Bert

pentru a-i da cu dragă inimă o mână de ajutor în ceea ce spera să se întâmple.

Bert le mai oferi un nou rând de băuturi. Când Nellie vru să se scuze și să se ridice, Francine o făcu să rămână și o ajută cu multă îndemânare să-și depășească timiditatea. Se amuza la gândul că încerca să scape de o companie de care nu avea deloc nevoie restul călătoriei.

Când fu anunțată cina, Francine fu sigură că tactica ei avusese succes.

- Ne putem întâlni mai târziu, când se eliberează salonul pentru dans? o întrebă Bert.

Sufrageria era folosită și ca loc de distracție, în timpul serii.

- Vii și tu? o întrebă Francine pe Nellie, zâmbindu-i cu căldură.

Ea îl privi întrebător pe Bert și Francine fu foarte fericită când el insistă fără nici un pic de regret. Avea de gând să spună că este obosită și să se retragă devreme.

Mai târziu, Francine se opri lângă balustradă, lăsând briza nopții să-i adie prin păr. Ieșise așa cum voise ea. Când plecase, pretinzând că e obosită după ce dansase cu Bert, se întorsese și o văzuse pe Nellie în brațele lui îndată ce începuse muzica.

Era foarte satisfăcută de cursul probabil al acestei idile. Și atunci de ce oare avea un

sentiment de singurătate? se miră ea. Luna, ca un disc portocaliu strălucitor, răzbătu prin perdeaua fină a norilor. Era o lună pentru îndrăgostiți. Scoase un oftat și imediat se gândi la Chase. El i-ar șterge unei femei totul din minte, în afară de nevoia de a se supune pasiunii lui. Oare fusese o proastă că-i refuzase invitația?

Francine scoase un nou oftat. Niciodată nu va ști. Cu siguranță că acum dispăruse din orbita și din mintea lui. Se întoarse în camera ei, dorindu-și din tot sufletul să nu-l fi întâlnit niciodată pe acel bărbat dominator, care revenea atât de des în gândurile ei.

Capitolul 7

Următoarea zi o petrecură navigând în ultimele ape ale râului Ohio și intrând în sfârșit în Mississippi. Pentru a doua zi era programat turul orașului Memphis, leagănul bluesului.

Francine, ca de obicei, se sculă devreme, neputând zăbovi prea mult în pat. Îi plăcea să se plimbe pe punte, până să se aglomereze și să mai schimbe câte o părere despre locurile pe lângă care treceau cu alții la fel de harnici ca ea.

Bert o aștepta din nou, spre surprinderea ei. Crezuse, că acum, când își depășise trecutul, va putea dormi până mai târziu.

- Ai dispărut devreme aseară, spuse el acuzator. Nu mi-ai acordat decât două dansuri.

- Dar oricum aveai o parteneră, nu? i-o întoarse ea foarte veselă. Mi s-a părut că te simțeai destul de bine cu ea!

- Cred că sper prea mult dacă-mi închipui că ești un pic geloasă.

Deși o spusese în glumă, căuta totuși un răspuns cu privirea. - Pentru ce să fiu? întrebă ea zâmbind, pentru a nu fi prea dură. E adevărat că-mi face plăcere compania ta, dar când se va termina călătoria, mă voi întoarce la New York, care este destul de departe de Cincinnati. Așa că mă îndoiesc că ne vom mai întâlni vreodată.

El se încrunta ușor, în timp ce privea țărmul.

- Nu trebuie neapărat să ne despărțim, încercă el să o tenteze.

- Ba da, Bert.

Se simțea flatată, dar nu putea să-l încurajeze, când știa bine că nu va fi nimic între ei.

- Nici nu-ți închipui ce haotică este viața mea. Am un prieten, care vrea să mă ajute să-mi pregătesc un program de pantonimă pentru un spectacol la un club de noapte. Când mă întorc, cred că mă voi ocupa de asta, și îți dai seama că fiecare clipă o voi petrece pregătind numărul.

Se gândise mult la asta, cu o seară înainte. Voia neapărat să găsească un proiect asupra căruia să se concentreze. Când euforia acestei călătorii va trece, va avea nevoie de ceva care să o distragă de la închipuirile ei legate de un anume bărbat înalt și brunet. Mai ales dacă avea să își mențină amenințarea de a o căuta în New Orleans. Un tremur o străbătu din cap până în picioare.

- Ți-e frig, Francine? o întrebă Bert. Hai mai bine să ne bem cafeaua fierbinte.

Ea fu de acord și îl luă prietenește de braț, apoi porniră amândoi spre salonul în care se servea gustarea de dimineață.

- Nellie mi se pare o persoană foarte interesantă, ție nu? îl întrebă ea foarte senină.

El o privi puțin ironic.

- Mi se pare mie sau te-ai bucura dacă m-aș întâlni mai mult cu ea? spuse el insinuant. Asta a încercat și Nora ieri. Săraca fată, s-a simțit foarte prost. De aceea am invitat-o să bem ceva, dar speram să plece până veneai tu.

Francine simți că roșește, dar îi aruncă repede un zâmbet.

- Dar cu toate astea, este o persoană încântătoare.

Înainte de a-i răspunde, Bert îi întinse o ceașcă plină cu cafea.

- Da, este o persoană încântătoare. Dar niciodată nu se va comporta ca tine. Tu ai ceva special - nu trebuie decât să intri în încăpere și ne electrizezi pe toți. Și în afară de asta, mai ai și o aură inocentă, care nu face decât să-ți intensifice atracția. Ești o enigmă frumoasă, Francine.

Ea îl privi neștiind ce să spună. Oare impresia aceasta o făcuse asupra lui? Se datora, cu siguranță, vulnerabilității lui de moment.

- Să nu-mi spui că nu știai, că nimeni nu ți-a mai spus până acum! Părul tău superb este suficient pentru a atrage atenția oricui și ai o minunată expresie a feței. Probabil că acesta este și motivul pentru care ești atât de bună în pantonimă. Iar de rest, să nu mai vorbim!

O cântări apreciativ din cap până-n picioare și apoi zâmbi.

- Ar trebui să existe o lege, care să te împiedice să ieși singură pe stradă. Orice bărabt ți-ar da în schimb ce vrei, doar să te aibă!

Francine deschise ochii mari. Nu era nimic lasciv în privirea lui. Vorbea foarte serios, ca și cum ar fi făcut o observație evidentă, așa că fu nevoită să-l creadă.

Îl prinse de braț în semn de protest.

- Te rog, Bert, mă faci să mă simt jenată, spuse ea încet.

El o prinse strâns de mână.

- Spune-mi sincer, ai dus vreodată lipsă de admiratori? o întrebă el tare.

Francine tăcu, dându-și seama că avea dreptate. Chiar și în școală avusese mai mulți pretendenți decât o lăsau părinții și conștiința ei să aibă.

- Și asta, fără a mă pune și pe mine la socoteală, continuă el, dându-i drumul la mână.

Buzele lui păstrau un zâmbet ușor, când își umplu cana cu cafea.

- Ești o femeie deosebită, Francine. Caldă și înțelegătoare. Sunt gelos pe cel ce va reuși să-ți cucerească inima.

Ea își lăsă privirea în jos, confuză și umplu o nouă ceașcă cu cafea.

- Mai bine îi duc Norei cafeaua, murmură ea, folosind pretextul pentru a pune capăt conversației.

Bert nu insistă și o privi plecând, cu o expresie de resemnare.

Când dădu să urce scările, Francine se întâlni cu Nellie, care tocmai cobora din cabina ei, situată cu un etaj mai sus.

- Vorbești de lup și lupul la ușă, spuse ea. Tocmai am vorbit cu Bert despre tine.

Lumina așternută pe chipul ei la auzul numelui lui era ca o compensare a faptului că încă nu se întâmplase nimic.

- Du-te înăuntru să bei cafea. Îl mai găsești încă, și sunt sigură că se va bucura să te vadă!

Nellie îi zâmbi timid, apoi se îndreptă fericită către salon.

Nora se sculase deja și își studia notițele.

- Capitolul de astăzi va fi mai lung, anunță ea, luând o înghițitură de cafea. Și s-a nimerit tocmai bine, pentru că astăzi nu facem nici o escala, adăuga ea mulțumită.

Îndată ce se întoarseră după micul dejun, Nora își luă poziția ei obișnuită în pat și începu să dicteze, iar Francine se cufundă iar în necazurile și grelele încercări prin care trecea Sydney.

Personajul principal masculin apăru de abia în cel de-al doilea capitol, iar Francine avu mai mult decât o bănuială că fusese creat după modelul nepotului Norei, dar numai în aparență, se corectă ea, David nu avea nimic din acea agresivitate, pe care Chase o manifesta față de ea. El n-ar fi fost niciodată capabil să-i spună eroinei să înceapă să i se adreseze cu prenumele, căci numele de familie nu era potrivit în pat!

Degetele îi tremurară, când fu străbătută de aceeaşi căldură, pe care o simţise şi în momentul în care Chase o jignise, chiar în aceeaşi încăpere.

- Îmi pare rău, murmură ea, cu privirea lăsată pentru a nu sesiza Nora roşeaţa din obraji. Am rămas în urmă la ultimul paragraf. M-am implicat atât de mult în povestire, încât nu-mi trec prin cap decât tot felul de soluţii.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr.

Nora reluă fără comentarii, iar Francine continuă să scrie fără să ridice capul şi nu îi văzu expresia amuzată.

- Cred că ar fi timpul să facem o pauză, înainte ca degetele tale să intre în spasme, spuse Nora zâmbind. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar zice Chase dacă i te-aş înapoia cu mâna ruptă!

Francine se opri şi încercă să zâmbească, întrebându-se de ce l-ar interesa pe Chase cum se întoarce ea la serviciu.

- Cred că ne-ar prinde bine o cafea cu gheaţă, continuă Nora. Ştiu că ei mai păstrează nişte cafea fierbinte şi pentru mai târziu. Nu vrei să întrebi dacă nu au nişte gheaţă ca s-o putem răci? Dar nu te grăbi.Eu îmi voi răsfoi notiţele cât timp eşti tu plecată.

Ceva răcoritor era binevenit, aşa că Francine plecă imediat. În timp ce aştepta să i

se aducă gheața, se uită pe fereastră la cei de pe punte și-l văzu pe Bert, sprijinit de balustradă și stând de vorbă cu cineva care stătea pe scaunul alăturat. Francine zâmbi mulțumită când recunoscu părul blond al Nelliei.

- De ce zâmbești? o întrebă Nora, când se întoarse cu băuturile.

Francine o informă despre ceea ce văzuse.

- Știai tu ce faci, când te-ai gândit să i-o prezinți pe Nellie lui Bert!

- Nu e greu să recunoști când un cuplu este compatibil, râse Nora. Mai greu este însă să-i faci și pe ei să recunoască acest lucru. În asta constă lupta, iar eu nu sunt persoana care să renunțe ușor!

După masa de prânz, Francine bătu la mașină ce îi dictase Nora în timpul dimineții, iar Nora își petrecu timpul recitind materialul și făcând unele modificări.

Când intrară în Mississippi, făcură o pauză și ieșiră pe punte, care era plină de călători, toți având același scop. Unii aveau în mâini pahare și toastară în cinstea evenimentului.

Se întoarseră în cabină, reîmprospătate de pauza făcută. Ușa cabinei de lângă a lor era deschisă la perete. Francine își aruncă o privire

scurtă înăuntru, vrând să vadă dacă interioarele erau identice, dar fu surprinsă când văzu o mulțime de bagaje, lângă pat și un bărbat ajutat de cameristă să împacheteze. O femeie stătea întinsă în celălalt pat și, după paloarea feței, era clar că nu se simțea bine.

- Crezi că împachetează ca să coboare când ajungem în Memphis? întrebă ea, după ce intrară în camera lor.

- Așa se pare, fu Nora de părere. Ei stau la masa din spatele nostru și am observat că ieri și azi a venit doar el singur. Săraca femeie! Trebuie să fie îngrozitor să te îmbolnăvești când ești departe de casa ta și de doctorul tău.

Francine se apucă să dactilografieze și uită acel incident, până a doua zi, dimineața, când văzu bagajele la ușa cabinei, gata de a fi luate, de îndată ce ajungeau în port. Era clar că starea bietei femei nu se ameliorase și că erau nevoiți să-și scurteze vacanța.

Nora o anunță că nu-i va dicta nimic în dimineața aceea, pentru a putea participa în prima serie la turul orașului.

- Mai târziu va fi prea cald, spuse ea. Și vreau neapărat să văd dacă locul e potrivit pentru desfășurarea viitoarelor întâmplări diabolice, adăugă ea, cu acea sclipire în priviri, pe care o avea mereu când punea ceva la cale.

Francine descoperise că unul din motivele pentru care cărțile Norei aveau un succes atât de mare la public era umorul ei nemaipomenit, care îi impregna stilul. Tocmai când atenția cititorului era destinsă de un hohot de râs, era din nou pusă în tensiune de un eveniment plin de suspans. Cărțile ei îți ofereau un adevărat antrenament emoțional. Erau suficient de romantice pentru a-ți merge la suflet, dar și suficient de misterioase pentru a-ți provoca fiori.

Când debarcară la Memphis, Bert apăru foarte grijuliu și-i oferi Norei ajutor la urcatul pantei spre locul în care îi așteptau autobuzele, apoi se întoarse către Francine și o întrebă cu voce joasă:

- Știi că nu insistă să stai cu ea. N-ai vrea să stăm împreună?

Francine fu gata să accepte, când o văzu pe Nellie, apropiindu-se cu mama ei și cu câțiva prieteni.

- Nora și cu mine am hotărât să recitim manuscrisul, spuse ea cu părere de rău.

Buzele lui se îngustară, luând o expresie dură, știind că minte. Dându-și seama că poate fi încă sensibil la refuzuri, îi zâmbi promițător și adăugă:

- Dar dacă voi fi liberă și dacă astă seară dansezi, sper că-mi acorzi și mie un dans.

- Fără discuție! răspunse el, iar ea se grăbi să o ajungă pe Nora din urmă.

- Nu trebuia neapărat să stai cu mine, spuse ea, când Francine se așeză alături.

- Cred că ai antene în loc de urechi! râse ea, observând în același timp că Bert tocmai îi oferise Nelliei locul de la geam, de lângă el.

- Nu, dar am ochi. Am văzut cum te privea când vorbea cu tine. Indiferent cum ai încercat aseară să-i scoți iluziile din cap, tot în centrul atenției lui ai rămas. Într-o zi, să-mi povestești și mie. Îți promit că nu va apare în nici un roman!

Bătrâna avea o expresie curioasă, dar înțelegătoare și nu insistă.

- Într-o zi îți voi povesti, promise Francine, apoi întrerupseră discuția pentru a fi atente la ghid, care își începu explicațiile.

După-amiază Nora se hotărî să dicteze.

- Cred că o voi face pe Sydney să-și dea seama că este urmarită în timp ce se plimbă prin Memphis Mall, spuse ea. Spațiul este larg, dar există multe posibilitați de scăpare. Am observat cum vitrinele magazinelor reflectă toată aria.

Își verifică notițele și găsi modul de a introduce noul amănunt.

Francine observase cum căpătau o strălucire evidentă ochii Norei, atunci când era

inspirata de muză, aşa că se pregăti pentru o după-amiaza încărcată. Seara urma să dactilografieze tot ce îi dicta acum, ceea ce însemna ca nu-şi va mai ţine promisiunea faţă de Bert. Scoase un oftat. Îi plăcea foarte mult să danseze şi adevărul era că Bert se pricepea foarte bine la dans. Dar la urma urmei, pentru asta se găsea ea aici şi îşi concentră toată atenţia asupra lui Sydney, care devenea din ce în ce mai speriată, dându-şi seama că un bărbat necunoscut, pentru un motiv necunoscut, o urmărea.

Nu facură nici o pauză, până când auzira intensificându-se agitaţia afară şi îşi dădură seama că vasul se pregătea să plece mai departe.

- Vrei să ne oprim? o întrebă Nora.

- Poftim, şi s-o lăsăm pe Sydney până mâine să se îndoiască dacă David e un om rău sau bun? exclamă Francine îngrozită. Mai am o oră la dispoziţie până îmi amorţeşte mâna. Exact la timp pentru a ne pregăti de cină.

De abia auziră pulsul crescând al vaporului, când motorul porni, dar totuşi Francine îşi ridică la un moment dat capul, când auzi o lovitură în cabina de alături. Nora păru să remarce zgomotul, dar patul ei era mai departe de peretele despărţitor. Trebuia să fie camerista, care face curăţenie, se gândi

Francine şi ignoră incidentul, continuând să scrie.

Când Nora şi Francine coborâră, fură surprinse să-i vadă pe cei cu care stătuseră iniţial la masă, în locul cuplului care debarcase.

- Mă întreb dacă au prieteni la masa aceea şi din acest motiv au cerut schimbarea, mormăi Nora gânditoare, în timp ce priveau cum fu adus lângă masa lor, un coş de argint plin cu cuburi de gheaţă şi din care se vedea ieşind gâtul unei sticle de şampanie.

- Dacă e aşa, mă bucur că stau împreună. Văd că şi sărbătoresc evenimentul.

Un bărbat înalt se opri la masa lor şi ei îi zâmbiră şi dădură mâna cu el. Înainte de a se întoarce spre ele, inima Francinei începu să bată cu putere, gata să-i spargă pieptul, umerii aceia largi şi puternici erau întimpăriţi bine în memoria ei. Chase! Dar ce căuta el aici?

Ospătarul şef era în spatele lui, ducând un alt coş de argint. El îl urmă pe Chase şi-l aşeză la masa lor.

Nora nu-i observase sosirea, toată atenţia ai fiind concentrată asupra fetei din faţa ei, a cărei faţă devenise pământie.

- Bună, mătuşă, spuse el cu multă afecţiune, în timp ce o pupă pe obraz.

- Chase! strigă Nora, cu chipul radiind de fericire. Deci în sfârşit te-ai hotărât să mă asculţi şi să-ţi iei o vacanţă!

- Am obţinut tot ce am vrut de la convenţie şi, când am sunat la biroul de rezervări al portului, mi-au spus că tocmai s-a eliberat cabina de lângă a voastră. Asta m-a făcut să mă decid şi iată-mă.

Nora îi *zâmbi cu multă căldură.*

- Şi bineînţels că n-a fost o problemă să-i transferi pe cei cu care mâncam noi la altă masă.

I I ridică din umeri cu nepăsare.

- Când le-am spus că suntem rude, au fost fericiţi sa ma servească.

Se uita la cei doi, care savurau în tihnă şampania, pe care evident că el le-o cumparase..

Era într-adevăr remarcabil ce puteau face banii, *se gândi* Francine, dar *imediat îşi* dădu seama că se înşeală. După ce-l cunoscuse pe bărbatul acesta impunător - şi mai ales când îşi folosea farmecul - ştia cu siguranţă că banii nu erau esenţiali pentru el, atunci când voia să obţină ceva.

Şeful salonului le puse fiecăruia în faţă câte un pahar cu cuburi de gheaţă, apoi pocni dopul sticlei, iar vinul înspumat se grăbi să iasă scânteind la suprafaţă.

El o salutase scurt, neacordându-i prea multă atenție, până când își ridică paharul și toastă, în timp ce o sorbea din ochi:

- Pentru Delta Queen! spuse el. Fie să avem numai amintiri frumoase când ne gândim la ea!

Francine de abia fu în stare să-și ducă paharul la gură. Același fenomen ciudat i se întâmpla din nou. Simțea că nu-și poate lua ochii de la el de parcă s-ar fi rotit singuri în spațiu. I se părea că aude cum suflă vântul, dar își dădu seama că era propriul ei sânge clocotindu-i prin vene.

Chase apăruse și deodată ea se trezise la viață, ca și cum până atunci toate sentimentele și trăirile ei dormitaseră, așteptând doar simpla lui prezență pentru a reveni la viață, pentru a-i pune fiecare nerv în tensiune.

Chase! în tăcere, buzele ei îi rostiră numele. Ochii lui se îngustară, de parcă ar fi auzit-o. El sorbi o înghițitura din pahar, apoi fără tragere de inimă își luă privirea de la ea și își concentră atenția la cuvintele mătușei lui.

- De ce ai așteptat până acum ca să ne vezi? îl mustră Nora. Doar ești pe vapor din Memphis!

- Sigur, dar ți-am auzit murmurul vocii și mi-am dat seama că dictezi, explică el...

Departe de mine gândul de a te întrerupe când ești luminată de muză. Și în afară de asta, patul arăta destul de bine, așa că m-am hotărât să trag un pui de somn.

Francine cu greu reușea să-și concentreze atenția asupra conversației. Era prea copleșită de efectul sosirii lui neașteptate. Fusese atât de sigură că nu-l va mai vedea niciodată și acum era lângă ea cu o putere și mai mare de subjugare decât își amintea ea, iar mesajele din privirea lui o făceau și mai mult să i se oprească inima în loc. O avertiza, oare, că nu-și uitase amenințarea... sau promisiunea?

Trase adânc aer în piept, încercând să-și domolească bătăile inimii. Nu, se hotărî ea sfidându-l. Nu-l voi lăsa să mă doboare... cel puțin, fără măcar să lupt...

Capitolul 8

- Cum merge cartea? întrebă Chase, după ce chelnerul le luă comanda.

- Bine, răspunse Nora. nici nu-ţi pot spune ce bine m-am simţit în compania acestei încântătoare fete.

Îşi aplecă într-o parte capul şi-i zâmbi Francinei.

- Ne înţelegem perfect. Cineva ar crede că lucrăm împreună de ani de zile. Nu-mi vine să cred că îţi iroseşti talentul într-o secţie de dactilografie. Ar fi o secretară perfectă.

- Dar ea m-a asigurat că nu o tentează aşa ceva.

Vorbea cu detaşare, având o privire indiferentă, ceea ce o făcu pe Francine să se întrebe dacă nu cumva îşi imagina singură

acea scânteie arzătoare, care țâșnise între ei, doar câteva minute înainte. Putea el oare să-și controleze atât de bine și de repede emoțiile?

- Mi-a spus că ambiția ei este de a deveni actriță.

- Am avut timp să mă mai gândesc la planurile mele de viitor, spuse Francine. Pentru un motiv pe care nu-l înțelegea se înfurie când i se păru că el o respinge. Oare o credea o proastă pentru ambiția ei? Am un prieten care s-a oferit să mă ajute să-mi pregătesc un program de pantonimă pentru un club de noapte și mulți m-au încurajat să accept.

- Nu-mi place ideea de a rămâne fără tine, draga mea, spuse Nora. Dar, cunoscându-ți părerea, nu pot decât să te încurajez. Ești într-adevăr foarte talentată. Tu ai văzut-o interpretând vreun rol?

Îl privi pe nepotul ei, dar acesta își întindea unt pe o chiflă și părea total neinteresat de subiect.

- Cu siguranță că și noi avem vreo cunoștință care ar putea-o ajuta, adăugă ea.

- Cunosc câteva persoane, răspunse el indiferent.

Apoi mușcă din chiflă, înainte de a-și îndrepta atenția spre Francine.

- Dar ești sigură că-ți dorești acest gen de viață? Va trebui să începi de jos de tot,

pierzând nopțile în încăperi neaerisite și pline de oameni beți, care nu vor înțelege și nici nu le va păsa de arta de a imita. Nu ești deloc neatrăgătoare și vei primi foarte curând avansuri și amenințări din partea unora. Și nu uita de cabinele pentru schimbat, care sunt de nesuportat, fiind prea reci iarna și prea încinse vara. Plăcerea de a te afla în fața reflectoarelor, despre care vorbesc toți, este de fapt doar o parte nesemnificativă a meseriei.

O privea, dar ochii lui erau ca o oglindă rece, lipsiți de orice sentiment. Francine auzise deja toate acestea de la cei ce le trăiseră.

- Ar fi, într-adevăr, foarte frumos dacă la început n-ar fi așa, dar aceasta e încercarea prin care trebuie să trecem toți.

Îl privi cu un zâmbet forțat și sfidător.

- Cred că aceste aspecte negative nu sunt un motiv pentru a renunța. Aceia dintre noi care se dedică meseriei le pot aprecia mai bine când și dacă vor ajunge celebri.

Nora o privi îngrozita.

- Am auzit și eu de condițiile acestea, dar am crezut că exagerează cu mult realitatea. Chase, nu o putem lăsa pe această creatură încântătoare să lucreze în asemenea locuri dezgustătoare!

Dar el își ridică umerii lați.

- Așa cum a spus Francine, e o încercare pe care trebuie să o treacă.

Chelnerul le aduse primul fel și subiectul discuției se schimbă. Francine încerca să se concentreze doar la farfuria ei, înghițind mecanic mâncarea care pentru ea nu avea nici un gust. Știa că în afara cazului în care avea norocul puțin probabil de a fi recomandată unor persoane influente, o aștepta ceea ce spusese Chase, mult timp, până ar fi fost descoperită. Se resemnase cu această soartă, dar ceea ce o deranja acum era indiferența lui Chase față de ce va avea ea de înfruntat.

Norei îi plăcea să mănânce încet și rezultatul fu că rămaseră ultimii.

- Acum vor muta toate mesele pe margini, iar centrul devine ring de dans, îl informă ea pe Chase, în timp ce el o ajuta să urce scările.

- De obicei, joc bridge în salon, ca să pot asculta muzică. The Ramblers sunt extraordinari. Trebuie neapărat să te întorci mai târziu cu Francine, măcar să-i asculți cum cântă.

Se așezară pe niște scaune foarte confortabile, de lângă una din ferestre. Țărmul era întunecat și singurele vizibile erau doar luminițele remorcherelor pe lângă care treceau. Cele care navigau pe Mississippi erau mai mari

şi mai puternice, iar şlepurile pe care îi trăgeau aveau dimensiuni mult mai impresionante.

De pe scaunul ei, Francine putea vedea scările care coborau spre Salonul New Orleans. Îi zări pe Bert şi pe Nellie înainte de a ajunge la scări şi îşi aminti că-i promisese că va dansa cu el. O zări şi el şi începu să se îndrepte către ea, dar se opri ezitând când îl văzu pe bărbatul de lângă ea. Apoi se uită din nou la ea, cu reproş. Oare crezuse că îşi agăţase un nou prieten? Dacă ar fi ştiut ce mult voia să plece de acolo!

El ridică întrebător din sprâncene şi ea îi zâmbi veselă, înclinând uşor din cap, în semn că-şi amintea promisiunea pe care i-o făcuse şi se vor vedea mai târziu.

Chase stătea întors parţial cu spatele la scări, dar văzând-o pe Francine zâmbind, întoarse repede capul. Când îl văzu pe Bert coborând cu Nellie, ochii i se îngustară.

De jos se auzea muzică, ceea ce o făcu pe Francine să bată ritmul din picior. Orchestra îşi alesese special melodii foarte ritmate, pentru a antrena lumea la dans. Ar fi vrut atât de mult să danseze, să-şi lase picioarele să se mişte în voie, dar nu cu Chase. Nu voia să o ţină în braţe, ca să nu fie din nou subjugată de puterea lui.

Suportă situația o jumătate de oră, după care își căută în portofel cheia de la cameră.

- Pe mine, vă rog să mă scuzați! spuse ea ridicându-se și având grijă să țină cheile astfel ca el să o poată vedea.

Plecă repede, supărată că simțise nevoia acelei evadări. Își vor imagina probabil că e prea obosită și vrea să se odihnească. Dar, ea știa că motivul pentru care plecase era că pur și simplu nu mai putea suporta ca Chase s-o ignore, stând chiar atât de aproape de el.

Când ajunse la scări, întoarse capul. Văzându-i pe cei doi antrenați în discuție, o luă la fugă în jos, pe scări, râzând în sinea ei că se comporta ca un copil neascultător, care voia să facă o năzbâtie.

Când ajunse jos, Nellie și Bert tocmai se întorceau la masă după un dans. El o văzu imediat, ca și cum ar fi fost atent numai la ușă.

- În sfârșit, ai venit! exclamă el și o luă de mână, îndreptându-se cu amândouă spre masă.

- Au început să joace cărți?

Întrebarea era foarte politicoasă, dar ea știu că era nerăbdător să afle cine era acel bărbat cu frumusețe dură, care stătuse lângă ea.

- Am coborât din cauza muzicii, spuse ea, neputând să le explice adevăratul motiv.

- Francine mi-a promis un dans, îi spuse Bert lui Nellie, în timp ce îi făcu un semn chelnerului.

- Altă dată, spuse Francine repede. Mi-ar plăcea mai degrabă să beau ceva cu voi, dar după aceea trebuie să urc.

Își dăduse seama că nu putea dansa cu el, în timp ce Nellie ar fi rămas singură la masă.

- Cum să nu dansezi? protestă ea. Bert este foarte amabil că mă împinge și pe mine la dans, dar eu știu că niciodată n-am reușit să învăț. Soțului meu nu-i plăcea să danseze, iar eu sunt prima care recunosc că sunt cam împiedicată.

Francine îi privi expresia cu atenție, dar nu descoperi nici o urmă de gelozie sau de dezamăgire că venise și ea. Oare lui Nellie chiar nu-i păsa? Voia foarte mult să danseze. Poate va dansa un dans sau două, apoi va pleca.

Orchestra începu o melodie în ritm rapid.

- Doamne, niciodata n-aș putea să țin ritmul ăsta! zâmbi Nellie și făcu un gest neputincios din mână. Ia-o, Bert. Eu vă voi privi de aici.

Bert nu așteptă să i se spună de două ori. Neputând să o țină în brațe din cauza ritmului alert, așa cum ar fi preferat, se mulțumi doar s-o privească dansând.

Fața ei era luminată de râs, iar corpul i se unduia în ritmul trepidant. În timp ce studiase mimica, își dezvoltase o anumită suplețe ce-i permitea să-și controleze fiecare fibră pentru a obține mișcările dorite fără prea mare efort.

- Sper că au sosit băuturile! spuse ea râzând și de abia atunci observase că ceilalți se opriseră să o privească. Simt că mor de sete.

Bert o conduse la masă, fără să-și ia ochii de pe fața ei înroșită.

Un bărbat înalt și bronzat se dezlipi de perete și se îndreptă către ei. Chase! Zâmbetul îi întâlni privirea dojenitoare. Până la urmă tot nu scăpase de el.

- Absolut desăvârșit! mormăi el, când ajunse lângă ei, fără să sune deloc ca un compliment.

Bert se întoarse și îl privi surprins. Nici nu observase când Chase îi luase locul și acum o ținea de braț pe Francine. Cu o mână foarte *posesivă*, își dădu ea seama.

Își umezi buzele uscate, conștientă de furia lui stăpânită și făcu prezentările. Cei doi se priviră câteva clipe lung, înainte de a-și strânge mâna.

Tensiunea devenise palpabilă și Francine încercă să se elibereze din

strânsoarea lui, dar el o cuprinse de mijloc trăgând-o mai aproape. Avusese dreptate; voia într-adevăr ca gestul lui să pară posesiv. Îl avertiza astfel pe Bert?

- Nu vrei să bei ceva cu noi, domnule Barrister?

Chipul lui Bert devenise inexpresiv și îl privea cu atenție pe Chase.

- Chase, îl corectă el amabil. Mulțumesc, cu multă plăcere.

Francinei i se părea că scaunul ei era mult prea aproape de al lui. Coapsa lui o atingea pe-a ei, ori de câte ori făcea vreo mișcare. Recurgea din nou la vechile lui trucuri, își dădu ea seama, obligând-o să înghită fără să poată riposta și făcând-o atentă numai la el. Stătea cu brațul sprijinit de scaunul ei, astfel încât nu se putea trage mai departe.

Chelnerul îi luă și lui comanda, iar Francine asistă cu fascinație amestecată cu furie, cum Chase îl descusu cu multă îndemânare pe Bert, după ce îl făcuse să-și bea până la fund paharul cu whisky. Astfel că, în momentul în care își terminară băuturile, Chase aflase totul despre el.

Era proprietarul unei agenții prospere, pe care o moștenise. Câțiva ani - până i se limitaseră economiile și ipotecile deveniseră dificil de obținut - intrase în categoria agențiilor

care făceau vânzări în valoare de un milion de dolari în fiecare an, ceea ce însemna o achiziție destul de importantă. Acum era divorțat, nu avea copii și era membru a două cluburi country, din afara orașului Cincinnati.

Din fericire, Chase nu-l întrebase nimic legat de tragedia de anul trecut și Francine se gândi dacă îl prevenise cumva Nora. Și din cauza acestei rămășite de bun simț, furia îi trecu, fiind înlocuită treptat și fără să vrea de admirație pentru îndemânarea lui. Era prima dată când vedea cu proprii ochi ceea ce până atunci doar auzise de la alții. Dacă situația i-ar fi permis, era convinsă că ar fi fost mult mai dur și fără nici o remușcare, dar în seara aceea se limitase numai la amănuntele vieții sociale, fără a da însă nici un fel de informație legată de el.

Când se despărțiră, Bert nu știa despre noul venit decât câteva amănunte în plus față de când se cunoscuseră, dar realizase două lucruri incontestabile. Unul din .ele era că trebuia să fie atent și să aibă grijă în orice relație pe care o avea cu Chase, iar celălalt că acest bărbat o considera pe Francine ca pe o proprietate personală. Muzica începu din nou și o invită pe Nellie la dans, nevoit să accepte că dansase pentru ultima dată cu Francine.

Chase se ridică în tăcere, ținând-o de braț pe Francine, iar ei nici prin cap nu-i trecu

să se împotrivească. Se temuse de clipa aceasta, dar acum o acceptă cu calm ca pe ceva inevitabil. El o luă în brațe, dar la urma urmei era bine că se întâmpla când erau atâția oameni în jur.

Dar curând își dădu seama că ceilalți nu contau pentru el. O trase spre el, strivindu-i sânii de pieptul lui, astfel încât bătăile puternice ale inimii lui o făceau să vibreze toată. Coapsele lui se alipiseră de ale ei și se mișcau împreună în ritmul de fox-trot.

De ce nu puteau oare să cânte disco?! se ruga cu disperare. Se topea în brațele lui, subjugată de statura lui impunătoare și nu putea face nimic. Buzele lui îi atinseră fruntea, apoi tâmplele, coborând spre obrazul ei.

Nellie și Bert dansau ceva mai încolo. Bert îi aruncase o privire apăsătoare și dezamăgită, apoi se întoarse rapid. O voce slabă dinăuntrul ei o avertiza să facă ceva pentru a-l opri, dar era mult prea târziu. Era un adevărat maestru în meseria asta și ea nu era decât o elevă. Dar o elevă nerăbdătoare să învețe următoarea lecție, fu ea nevoită să recunoască.

Oare el plănuise dinainte ca atunci când se oprea muzica să fie lângă scări? Dar gândul zbură pe lângă ea, ca și vocea care o avertiza. Continuând să o țină de mijloc, urcară treptele.

Nora juca încă bridge? Nu putu să vadă. Privirea îi era pierdută, incapabilă să se focalizeze asupra cuiva. La urma urmei nici nu conta. Era cu Chase și mergea fără să vadă nimic în jur și fără să se împotrivească, până ajunseră în fața cabinelor lor.

Ea tresări involuntar la zgomotul făcut de monezi, când el căută cheia în buzunar. Simți reținerea ei și o trase ușor în coridorul de alături slab luminat doar de lumina ce pătrundea din salon.

Acolo se opri, fără să-i dea drumul. De abia atunci, ea își dădu seama că nu schimbaseră nici o vorbă, de când plecaseră de la masă, dar nu era nevoie de cuvinte. Vibrațiile puternice care electrizau atmosfera spuneau tot.

Mâinile lui se ridicară ușor de-a lungul brațelor ei și se opriră pe umeri, iar degetele lungi i se strecurară printre șuvițe, apoi îi înălțară cu blândețe capul. O privi îndelung și pătrunzător, apoi își aplecă puțin capul cu buzele întredeschise nerăbdător să-și înceapă explorarea. Cum de reușeau sărutările unui bărbat să-i înmoaie atât de tare oasele și să aprindă înăuntrul ei o flacără care îi mistuia fiecare părticică?

- Camera mea este alături, îi șopti el cu un tremur în glas, pe care ea nu-l mai auzise niciodată.

Nu fu în stare decât să încline din cap și să-l urmeze lipsită de puteri și incapabilă să facă vreo mișcare fără el. Până și privirea îi era prea grea să o ridice. Făcea tot ce voia el.

Râsetele din salon le tulbură intimitatea. Balonul în care plutise se înțepase și o trântise înapoi pe pământ, în brațele rațiunii. Zgomotul pașilor se auzea din ce mai tare, iar vocile se apropiară. Francine își scutură capul pentru a se dezmetici.

Știa cum trebuia să arate, cu părul răvășit de degetele lui, care se năpustiseră aproape flămânde printre șuvițele ei mătăsoase, iar buzele îi pulsau din cauza febrei cu care o sărutase și cu siguranță că se umflaseră. Dar nici chiar acum, după ce își recăpătase controlul, nu își putea ascunde pasiunea din privire.

Singurul ei gând era să scape mai repede din acel coridor întunecat, înainte ca cei ce veneau să-i vadă și să zâmbească cu subînțeles de ceea ce era atât de evident că se întâmplase. Acea emoție atât de intensă, pe care el i-o aprinsese, nu o mai simțise niciodată și era cu totul diferită de senzațiile pe care le trăise până atunci. Se desprinse din

îmbrățișarea lui și se îndreptă către ușa care dădea pe punte.

Briza nopții era răcoroasă și ea își ridică obrajii încinși spre adierea ei. De abia după câteva minute se simți suficient de relaxată pentru a se întoarce în cameră și a da ochii cu Nora, al cărei spirit de observație era mult prea ascuțit ca să-și permită să o vadă în starea în care fusese. Nora ținea mult la ea, dar oare ar putea tolera interesul trecător al nepotului ei pentru ea? Putea *cineva* să-i vadă împreună fără să-și dea seama de descărcarea electrică ce izbucnise între ei?

Cum ar putea să înfrâneze acea explozie care se declanșa de fiecare dată când erau împreună? Dar mai mult decât atât, ar lăsa-o Chase? Francine ridică neputincioasă din umeri și scoase un oftat lung, apoi se întoarse vrând să se ducă în camera ei.

După câțiva pași se opri. El stătea spijinit de perete cu brațele încrucișate pe piept. Avea ochii închiși, dar buzele erau strânse de supărare.

- Dacă vrei să faci pe virgina timidă, să știi că nu te prinde! răbufni el, apoi își înghiți din nou furia, la fel de repede pe cât o lăsase să erupă. După felul în care reacționase la intențiile lui, avea tot dreptul să fie supărat. Făcu un gest cu mâna în semn că-i părea rău.

- Îmi pare rău, șopti ea. Veneau oamenii aceia și...

Ce putea spune? Că fugise ca un șoricel speriat? Asta văzuse și el!

El o privi îndelung, apoi supărarea i se șterse. Se apropie de ea și o luă de braț.

- Hai să stăm un pic jos, pe punte, să vedem dacă vasul o ia pe unde trebuie.

- Hai, spuse ea zâmbind ușurată. În ultimul timp am devenit cam suspicioasă în privința căpitanului. Dacă vrea să ne izbească de țărm?

Câteodată chiar îți dădea cu adevărat această senzație. Râul era foarte sinuos și uneori își schimba direcția cu aproape nouăzeci de grade, astfel încât tot ce se vedea înaintea ochilor era doar pământ. Puteai crede că râul se termina acolo și, dacă Delta Queen nu s-ar opri imediat, ar intra în bancul de nisip. Bineînțeles că nu era adevărat, dar întunericul de afară făcea cotiturile malurilor invizibile.

Nu se mai simțea prost și îi era recunoscătoare pentru asta. Tensiunea dintre ei se risipise, iar ea se relaxă complet în timp ce el alese niște scaune pe care se așezară. În spatele lor erau chiar ferestrele pasarelei. Chase nu îndrăzni să facă nimic nepotrivit sub ochii atenți ai pilotului. Trebuia să recunoască totuși că simțurile îi erau încă tulburate. N-ar

mai putea rezista unei alte serii de săruturi; celelalte o lăsaseră fără putere.

Curând descoperi un nou Chase, care o fermecă într-un mod cu totul diferit. În semiîntuneric, sub cerul acoperit de stele, el începu să-și depene amintirile. Îi povesti despre bunicul lui, Morgan Barrister, care începuse ca simplu agent de asigurări, mergând din casă în casă, așa cum se obișnuia pe atunci.

Dar, în urma accidentului, nu mai putuse să urce scările unde locuiau clienții și fusese nevoit să angajeze ajutoare.

Acesta fusese începutul companiei de asigurări pe care fiul său, tatăl lui Chase o moștenise. John Barrister a mutat afacerea din cămăruța ascunsă într-un magazin expus vederii, unde încet-încet a început să se extindă.

Gândindu-se la zgârie-norul în care se afla acum compania, Francine se întrebă cât se datora muncii nepotului lui Morgan. Conștientă de forța lui Chase, era convinsă că acesta fusese un factor important.

Se făcuse târziu și de mult timp nu mai trecuse nimeni pe lângă ei. Când ea nu-și mai putu stăpâni căscatul, Chase se uită la ceas și o privi vinovat.

- De ce nu m-ai oprit mai devreme? exclamă el. Niciodată n-am mai vorbit atât de mult!

Se întoarseră împreună, ea fiind foarte neliniștită de viitoarele lui intenții. Spusese foarte clar, încă de la început, că o voia în patul lui și, conștientă de dorința pe care o aprinsese în ea și care nu aștepta decât o singură atingere a lui, pentru a izbucni, se temea că nu va fi în stare să-l refuze. Știa că relația între ei ar fi ceva ce nu mai trăise niciodată.

Totuși, o părticică din ea o îndemna să plece, să ignore acea flacără amenințătoare. Măcar dacă n-ar fi menționat trandafirii pe care-i culesese! Comparația era detestabilă și suficientă pentru a-i incita mândria la luptă, pentru a nu fi considerată la fel. Va fi destul de tare ca să învingă, dar nu va trebui să-i mai permită să o sărute vreodată. Altminteri, toate înțeleptele ei intenții erau pierdute.

Se opriră în fața ușii ei și el așteptă până ce ea își găsi cheia în poșetă. Era târziu și amândoi se simțeau obosiți. Cearcănele din jurul ochilor lui arătau că trebuia să se culce - singur.

O prinse cu degetul de bărbie și-i înălță fața către el. Îi studie îndelung chipul expresiv și încântător, apoi depuse un sărut cast pe fruntea ei.

- Somn ușor, Francine. Ne vedem mâine, dimineață.

Îi luă cheia din mână și-i deschise cu grijă ușa, ca să n-o trezească pe Nora. Ea îi zâmbi în loc de noapte bună și-și luă înapoi cheia.

Se furișă încet până la pat, își luă cămașa de noapte de sub pernă, apoi se duse în vârful picioarelor la baie, să se pregătească de culcare.

Când se băgă în pat și-și trase pătura peste ea, putu în sfârșit să se gândească în voie la ceea ce o chinuise toată seara. Când Chase apăruse în sufragerie, ea fusese pur și simplu copleșită, iar Nora îl întâmpinase cu multă căldură. Dar de ce nu se arătase deloc surprinsă de sosirea lui neașteptată?

Gândul o făcu să se încrunte puțin, dar era prea obosită ca să mai reflecteze. El era aici și asta era tot ce conta.

Capitolul 9

Francine fu îngrozită când se trezi și constată că era deja ora nouă. Se ridică în grabă, dar văzu că celălalt pat era gol.

Biata Nora. Oare îi fusese dificil să-și ia singură pastilele care îi calmau durerile matinale? Era prima dată când își neglija îndatoririle și se simțea vinovată.

În acel moment, își aminti care era motivul pentru care dormise atât de mult. Chase - era aici! După ce se băgase în pat, fusese copleșită de amintirea celor petrecute aducându-și aminte de fiecare clipă trăită în brațele lui: buzele ei pulsând sub buzele lui, trupul ei arzând sub atingerea mâinilor lui. Într-un târziu, spre binele ei, fusese nevoită să-și alunge orice gând, pentru că doar simpla lui

amintire era un adevărat incendiu. Nici nu știa când reușise să adoarmă.

Ezită înainte să iasă din cameră nesimțindu-se în stare să-l revadă pe Chase atât de repede. Încă de la început, el îi vorbise deschis și sincer despre intențiile lui. Pasiunea lui nu avea nici o legătură cu iubirea, era doar dorința de a o vedea.

Mai stârnise această dorință și altor bărbați, dar niciodată nu întâmpinase vreo greutate din această cauză. Oare ce avea diferit acest bărbat?

Acum, la lumina zilei, se întreba cum fusese în stare să-și piardă controlul și să-i confirme prin sărutările ei efectul pe care-l produsese asupra ei.

Ar fi preferat să rămână în cameră până rezolva această nouă și periculoasă problemă, dar stomacul care o durea de foame nu îi permise. Nimeni nu îi reproșase vreodată că ar fi prea timidă să înfrunte pe cineva, dimpotrivă chiar, era *prea* îndrăzneață. Această reținere era complet nouă pentru firea ei și își dădea seama că acest Chase îi stârnea prea multe reacții noi, pe care nu bănuise niciodată că le va avea.

Când ajunse în salon, nu-i găsi nici pe Nora, nici pe Chase. Mâncă repede și se grăbi să se întoarcă în cabină, pentru că rămăseseră

de dactilografiat și paginile din ziua precedentă. Cei doi erau cu siguranță împreună, discutând lucruri personale. Ei erau patronii ei, iar ea se afla aici doar ca angajată, și ar fi fost foarte bine să nu uite acest lucru, care era esențial.

Când Nora intră, ea tocmai termina ultima pagină.

- Ce faci aici? exclamă ea surprinsă. Am stat special mai mult afară, crezând că încă mai dormi.

- Iar eu nu te-am căutat crezând că ai ceva de discutat cu Chase, recunoscu Francine, stăpânindu-se să privească pe coridor, pentru a vedea dacă e în spatele ei.

- Nici nu l-am văzut, mărturisi Nora. Presupun că încă mai doarme. Întotdeauna cade frânt în prima zi de vacanță. El spune că în felul acesta își reîncarcă bateriile.

- ŞI eu care am făcut atât zgomot, bătând la mașină! Cred că vrea să mă omoare!

Tot timpul, el dormise de partea cealaltă a peretelui și dacă n-ar fi existat acest obstacol l-ar fi putut atinge? Acest gând o făcea să se înmoaie.

- Din câte îl cunosc eu, dacă l-ar fi deranjat ar fi bătut în perete, o asigură Nora zâmbind. Vii cu mine la masă? Dacă Chase doarme și după amiază, mergem mai departe cu povestirea. Oricum, astăzi nu facem nici o

escală, așa că vom avea destul timp la dispoziție. Mâine vom vizita Viksburgul, iar poimâine Natchez. Va trebui în cele din urmă să aleg o casă antebelică în care o va prinde ticălosul pe Sydney, și asta se va întâmpla curând.

- Dar casele sunt toate atât de elegante, încât nu-mi pot imagina o răpire în vreuna din ele. Tot ce văd sunt numai femei rafinat îmbrăcate în rochii lungi și elegante și bărbați fermecători, sărutându-le galant mâna.

Chase nu-și făcu deloc apariția în timpul prânzului. Înainte de a se întoarce în cameră, se opriră să discute puțin cu partenerele Norei de bridge, iar Francine îi văzu pe Bert și pe Nellie și schimbă câteva cuvinte cu ei.

Toată după-amiaza lucrară, dar ceea ce făceau ele nu prea părea muncă, se gândea Francine, când se opreau din când în când ca Nora să-și aleagă notițele pentru următoarea scenă.

Sprijinită de perne, cu ochii închiși, Nora dicta cursiv, fără întreruperi, de parcă ar fi urmărit desfășurarea evenimentelor pe o scenă interioară. Poate asta chiar și făcea. Când faptele se precipitau, tonul ei urca, iar când era un moment de suspans, aproape că-și ținea respirația, așteptând parcă și ea să vadă ce urma să se întâmple.

La ora cinci, Nora se opri.

- Nu știu ce va ceda mai repede, mâna ta sau vocea mea, dacă continuăm în ritmul ăsta.

Își mișcă picioarele amorțite și își masă mâinile deformate. Francine își dădu seama că avea o criză și, fără să spună ceva, umplu o cană cu apă și-i dădu cele două pastile pe care le lua în asemenea situații.

- Mulțumesc, draga mea, spuse ea și le înghiți ascultătoare.

Apoi se uită la ceas și se încruntă.

- Nu s-a auzit încă nici un zgomot din camera alăturată, nu-i așa? Cred că ar trebui să-l trezim noi pe Chase ca să mănânce și el ceva. Nu vrei să-l scoli tu, draga mea, în timp ce eu îmi fac un duș fierbinte ca să mai scap un pic de amorțeala asta? Spune-i că-l așteptăm peste o jumătate de oră, ca să ne ofere ceva de băut!

Era ultimul lucru pe care ar fi vrut Francine să-l facă, dar nu găsi nici un motiv ca să refuze. Din cauza durerilor pe care le avea la mâini, Nora nu ar fi fost în stare să bată la ușă și era convinsă că va fi nevoie să bată cu pumnii pentru a-l trezi.

Foarte curând descoperi că nu se înșelase deloc, când nu primi nici un răspuns la ciocănit. Oare nu era înăuntru? Poate că o

auzise pe Nora dictând și plecase singur la masă, nevrând să le întrerupă?

Acest gând îi dădu curaj să bată mai tare și auzi drept răspuns un mormăit care venea dinăuntru, apoi auzi mișcare urmată de un zgomot surd și o înjurătură.

Francine tocmai se gândea să dispară, când ușa se deschise. Aplecat pentru a-și freca piciorul, Chase o privi mânios. Fața lui era la nivelul umerilor ei și privirea îi alunecă rapid în decolteul bluzei, oprindu-se la adâncitura întunecată care se forma între sânii ei plini. Un zâmbet lasciv îi lumină chipul.

- Ia te uită! Tu poți să bați la ușa mea oricând!

Remarca lui răutăcioasă fu complet ignorată. Francine făcea un efort maxim pentru a se feri să privească pieptul lui lat și bronzat acoperit de fire negre și mătăsoase de păr, care se vedeau de sub pijamaua aruncată fără îndoială în grabă. La gândul că dormise dezbrăcat, simți cum o trec fiori.

- Bietul de tine, întotdeauna ești atât de cocoșat când te scoli dimineața? întrebă ea cu prefăcută îngrijorare.

- Numai când mă ajută să văd mai bine, răspunse el, aruncându-i o ultimă privire languroasă, înainte de a se ridica.

- Nora m-a trimis ca să..., începu ea, temându-se ca discuția să nu devieze prea tare.

- Binecuvântată fie Nora. Întotdeauna îmi trimite cadouri plăcute.

- Nora..., reluă ea cu mai multă fermitate nevrând să se lase cuprinsă de umorul lui.

El întinse brațul și, înainte ca ea să apuce să protesteze, o trase înăuntru și încuie ușa în urma ei.

- Nu-mi plac deloc conversațiile cu ușa deschisă. Cu cât sunt mai intime cu atât sunt mai semnificative.

Ea încercă fără succes să-l oprească, dar el o trase mai aproape și nu se mai putu împotrivi sărutului lui.

Se întâmpla din nou! Gândul îi zbură prin minte ca un strigăt înăbușit de disperare. Ajungea doar ca el s-o atingă și ea își pierdea toată rațiunea.

Obrazul lui era întunecat din cauza părului țepos care-i crescuse peste noapte. Niciodată nu-i plăcuse când un bărbat încercase s-o sărute nebărbierit, dar de data aceasta asprimea adăuga o senzație nouă și plăcută. Curând își dădu seama că mâna ei îi mângâia pieptul și degetele ei alunecară printre firele de păr, până la marginea pantalonilor.

- Nu te opri! șopti el, dar cuvintele lui fură ca o comandă neîntârziată pentru buzele ei.

Era aproape imposibil să nu-l asculte, dar totuși își retrase mâna.

- Nora! strigă ea, trezindu-se disperată la realitate. Își va termina dușul și mă va aștepta ca s-o ajut la îmbrăcat.

Nu era adevărat, dar el n-avea de unde să știe. Nu era nici timpul și nici locul, se gândi ea cu frenezie, luptându-se cu dorința din adâncul trupului ei.

El îi dădu încet drumul și o privi cu ochii lui întunecați ca agatele. Făcu câțiva pași înapoi, zâmbind și-i spuse:

- Deci Nora te-a trimis și acum tot Nora te cheamă.

Își plimbă degetul peste obrazul ei înroșit din cauza bărbii lui.

- Îmi pare rău pentru asta. Sper să poți acoperi cu machiaj.

Ea dădu din cap fără să spună nimic. Dar nu putea face nimic ca să își alunge tulburarea stârnită de sărutările lui.

Ieși din cameră aruncându-i o ultimă privire, care îl făcu să-și aranjeze părul răvășit, în timp ce scoase un lung oftat, iar ea speră că fusese din regret. Ar fi însemnat o mică consolare pentru sentimentele ei încă răscolite.

Pe Nora o găsi aproape îmbrăcată. Stătuse oare atât de mult în camera lui? I se păruse că nu trecuseră decât câteva clipe cât o ținuse în brațe. Având grijă să-și ferească fața de privirile Norei, își luă lenjeria de dantelă și se duse în baie, spunându-i că Chase mai întârzia din cauza dușului și a bărbieritului.

De abia când intră sub duș își aminti că nu-i spusese mesajul Norei. Niciodată nu o lăsa să vorbească. Își întinse gânditoare spuma pe corp, întrebându-se dacă și el făcea același lucru în baia care era lipită de a lor. Acest gând îi împrăștie un val de căldură prin tot corpul. Ce o făcuse oare să-și piardă stăpânirea de sine pe care o avusese întotdeauna până atunci?

Închise apa caldă și numai când începu să tremure de frig o închise și pe cea rece, apoi se șterse cu prosopul, blestemându-l în gândul ei pe Chase, pentru tot ce i se întâmpla. Se descurcase foarte bine până apăruse el și-i dăduse toată viața peste cap.

Degetele îi tremurară când simți pe obraji urmele fine lăsate de părul lui aspru. Ce o făcea atât de nerăbdătoare în brațele lui, atât de dornică să-i placă și atât de pătrunsă de acele senzații noi pe care le încerca? se tot întreba în timp ce trase de câteva ori adânc aer în piept. Dacă voia să fie cu el în acea seară, era mai bine să termine imediat cu acele

gânduri și să se grăbească să se îmbrace. Mai trase o dată adânc aer în piept, apoi ieși din baie, dar imediat se înmuie din nou amintindu-și de acel suspin ce-i scăpase lui când se despărțiseră.

Era oare posibil ca și ea să-l tulbure pe el? Niciodată nu-i mai trecuse prin cap că ar putea avea un efect la fel de puternic asupra acelui enigmatic bărbat, ca cel pe care el îl avea asupra ei. Când ieșiră din cameră nici nu-și dădu seama de felul în care îi strălucea chipul și de scânteile aprinse în ochii ei expresivi.

Când Nora o luă înainte cu mersul ei încet, ea se temu ca Chase să nu deschidă ușa și să o îmbrățișeze din nou, crezând că e singură.

- Bate și la ușa lui, o rugă Nora, când trecură prin fața camerei lui. Poate este gata și coborâm împreună.

Îi trebui mult curaj ca să facă ce o rugase, pentru că Nora o luase înainte cu mersul ei încet, iar ea se temu ca atunci când el va deschide ușa să nu creadă că este singură și să o îmbrățișeze din nou.

Ușa se deschise, iar Francine înghiți în sec. Era din nou acel Chase pe care-l știa ea, îmbrăcat într-un costum imaculat. Din nefericire, ea nu fu în stare să vadă decât acel

piept devastator de puternic și părul răvășit de somn și-și scutură ușor capul pentru a goni fantasma.

Chase ridică zeflemitor o sprânceană.

- A devenit un obicei să bați la ușa mea, dragă domnișoară Garwood? Poate că ar fi mai bine să intri și să-mi spui cărui fapt datorez aceste plăcute vizite.

Francine îi întoarse zâmbetul ironic cu unul pe măsură.

- Nu cred că ar fi prea plăcut, căci te avertizez că acest trandafir are cam mulți ghimpi și vei renunța să-l culegi.

- Dar ce te face să crezi că nu m-am și înțepat deja? întrebă el, în timp ce închise ușa în urma lui și o apucă de braț. Dacă te uiți mai de aproape, vei vedea că sunt plin de semne.

- Bietul de tine! murmură ea cu compasiune. Atunci ai înțeles că trebuie să păstrezi distanța!

- Mă gândeam însă la un alt fel de apropiere, i-o întoarse el zâmbind și mai mult. Ceva care să înlăture spinii. S-ar putea să-mi ia mai mult timp... poate o oră? Dar mă aștept la niște rezultate mărețe!

O ajunseră din urmă pe Nora și micul duel de replici luă sfârșit, iar Francine rămase să se gândească în continuare de ce această

metodă ar trebui s-o bucure aşa de mult. Oare nu ştia prea bine ce însemna?

Tot timpul mesei nu putu scoate o vorbă. El discută numai cu Nora, făcând-o să se simtă teribil de prost din cauza ignorării lui.

Nu-ţi dai seama cum procedează? se mustra ea singură. Te aprinde, apoi te ignoră. Ce altă metodă ar fi mai bună pentru a nu-i putea intui mutările?

I se părea ciudat să-l considere un adversar - era oare ceea ce voia? Îşi împinse farfuria cu salată într-o parte. El o făcuse să-l privească aşa, alt motiv nu găsea. Prinse cu furculiţa o frunză şi o privi încruntându-se. Tot mai mult i se întărea concluzia că singura soluţie era să dispară - dar cum putea face acest lucru fără să fie neserioasă faţă de Nora? Şi pe lângă asta, era convinsă că nu o va lăsa să scape tocmai când avea de gând să-şi pună în practică ameninţările. Un fior o străbătu din cap până în picioare. Se simţea neajutorată ca un şoricel, care privea năucit vulturul ce avea să se abată din clipă în clipă asupra lui, neexistând nici o scăpare.

- Nu ţi-e foame?

Tresări şi întâlni privirea plină de subînţeles a lui Chase.

- Ba da, cum să nu? răspunse ea repede, când simți atenția Norei îndreptată asupra ei.

El își ridică o sprânceană, făcând-o imediat pe Francine să se gândească la acea zi în care îl imitase ca să-și amuze colegii. Dar gestul lui n-o mai intimida acum, când îl văzuse aproape dezbrăcat. Se abținu să nu râdă gândindu-se la reacția pe care ar fi avut-o celelalte dactilografe, dacă ar fi îndrăznit vreodată să le povestească ultimele ei întâlniri cu Chase.

El își îngustă privirea, ca și cum ar fi vrut să pătrundă în mintea ei pentru a afla motivul care o amuza, iar ea își deschise larg ochii, luând o expresie inocentă. El își dădu seama că râde de el și privirea pe care i-o aruncă o avertiză că se vor întâlni mai târziu - dar după regulile lui.

Ea își plecă repede pleoapele pentru a-și ascunde neliniștea provocată de amenințarea lui mută. Era o nebunie din partea ei să-și închipuie că-l va învinge pe el, care avea atâta experiență în plus față de ea. Va fi la fel de neajutorată, precum un miel supus tăierii.

- Te-ai gândit cum te îmbraci la petrecerea Mardi Gras? o întrebă Nora, a cărei privire se muta de la unul la celălalt.

Francine își aminti că n-ar fi fost înțelept din partea ei să-l incite pe Chase, atâta timp cât era și Nora de față, pentru că ar fi descoperit ce se petrecea între ei. O parte din ea trebuia să admită că o tenta acest joc, cu toate că putea deveni extrem de periculos și o putea păți. Totuși, dacă avea grijă să nu rămână singură cu el, ce i-ar fi putut face? Merita o lecție bună pentru amenințările de a se culca cu ea.

Stând la masă, sub privirile protectoare ale mătușii lui, se simțea foarte curajoasă. În această situație își putea stăpâni foarte bine acele senzații care o trădau la cea mai mică atingere a lui.

- Nu mi-am adus nici o toaletă potrivită unui bal mascat, recunoscu ea. Când va avea loc?

- Poimâine seară, o informă Nora. Dar ziua ne oprim în Natchez și poți să cauți ceva prin magazine. Dar tu, Chase? Cred că ți s-ar potrivi rolul de pirat.

Francine și-l imagină imediat. Rolul îi venea turnat.

- Și tu draga mea, Francine? Crezi că mi s-ar potrivi?

Francine îl vedea îmbrăcat într-o cămașă albă cu mâneci largi și bufante, descheiată și dezvelindu-i părul negru de pe piept. Pentru câteva clipe avu senzația că-l

simte din nou sub degetele ei, care alunecă în jos şi i se păru că-l aude iar, cerându-i în şoaptă să nu se oprească...

Chase întinse mâna şi-i dădu într-o parte câteva şuviţe de pe faţă. Atingerea lui o făcu să revină la realitate. Privirea lui era străpungătoare şi ea îşi dădu seama că observase scânteia de pasiune ce se aprinsese în ea, fără voie. Şi, bineînţeles că şobolanul va profita de acest fapt, dacă o va prinde singură.

Pe cine păcălea ea cu acest *dacă*? *Când* era cuvântul potrivit. Se şi văzuse deja în rolul proverbialului miel dus la tăiere, iar el va fi un foarte experimentat câine ciobănesc, care o va goni de lângă restul turmei lângă care ar fi căutat adăpost.

Când plecară de la masă şi ajunseră în capul scărilor, ea se scuză şi simţi privirea lui arzătoare care o urmări până intră în cameră. Voia oare să se asigure că nu dispărea aşa cum făcuse cu o seară înainte?

Se plimbă agitată prin spaţiul strâmt al încăperii, dar nu reuşi să se liniştească. Fiecare gest al lui îi arăta că momentul răfuielii era din ce în ce mai aproape. Se juca cu ea de parcă ar fi fost un peşte prins în cârligul undiţei. O lăsa să se îndepărteze inutil, încercând să scape din cârlig, deşi ştia prea bine că era finalul. Dar partea cea mai rea a acestei

manevre era că nu o lăsa deloc să-și domolească pasiunea crescândă. Acest joc periculos o antrena, iar capitularea avea să urmeze fugii de salvare. Întotdeauna exista posibilitatea ca data viitoare undița să se rupă sau cârligul să se desprindă și astfel, vânătoarea începea din nou. Deodată inima i se strânse. Dacă el obosea de acest joc și o lăsa să fugă?

Acest gând o liniști și o întrerupse din șirul ei de gânduri. Se așeză și scoase mașina de scris de sub pat. Venise aici în calitate de secretară și avea destule pagini care așteptau să fie bătute. Ca de obicei, imaginația ei o luase razna și era timpul să revină cu picioarele pe pământ. De ce s-ar gândi Chase, care se afla în vârf, la una ca ea, care lucra pe treapta cea mai de jos a companiei lui? Ar fi înțelept din partea ei să nu uite că, dacă atenția lui rămânea concentrată asupra ei, în restul călătoriei, aceasta se datora faptului că pe *Delta Queen* nu existau și alte posibilități. Cu excepția lui Nellie, nu mai era nimeni potrivit ca vârstă.

Se opri fără să vrea, înainte de a pune o foaie în mașină și își frecă obrazul iritat din cauza bărbii lui. Când deschisese ușa văzuse o persoană mult diferită de acel Chase pe care-l știa ea, cu ținută impecabilă. Fusese prea

şocată de această imagine neaşteptată a lui, cu părul aranjat în grabă, cu mâna, şi cu faţa încă umflată de somn, încât nu putuse rezista felului în care o trăsese în cameră şi o îmbrăţişase. Şi de îndată ce buzele lui începuseră să o vrăjească, nu mai existase nici urmă de împotrivire, ci doar dorinţa de a se contopi cu el. Iată, deci, în ce consta pericolul. Sărutările lui aveau o putere prea mare asupra ei, încătuşându-i toată voinţa până ce îi răspundea cu aceeaşi ardoare.

Uită-l! izbucni ea. Puse cu hotărâre foaia în maşina de scris şi scoase foile stenografiate. Înapoi la Sydney şi la David. Soarta lor ameninţătoare era blândă în comparaţie cu cea pe care i-o crea ei Chase!

Se făcuse nouă şi jumătate când se opri să-şi dezmorţească un pic degetele. Reuşise, se felicită ea singură. Reuşise să-l alunge pe Chase din gândurile ei dacă se concentrase suficient. Mai avea puţin de transcris, dar se întrebă dacă nu era cazul să se oprească, pentru că se făcuse prea târziu.

Un ciocănit scurt în uşă o făcu să tresară. Îşi uitase Nora cheia? Deschise uşa şi imediat se dădu în spate consternată. Chase stătea în faţa ei şi toată mulţumirea dobândită atât de greu zbură pe fereastră.

Ochii lui se îngustară cu satisfacție văzându-i surprinderea.

- Asta zic și eu că înseamnă cu adevărat o primire din toată inima! spuse el ironic și cu o figură îndurerată. Eu vin să te scap de această muncă de sclavi și văd că sunt întâmpinat numai de recunoștință!

- Nora nu mă plătește ca să mă întrețin cu nepotul ei! i-o întoarse ea, cu usturime. În caz că ai uitat cumva, eu sunt aici în calitate de secretară.

El se sprijini cu indolență de tocul ușii.

- Și, ca secretară, trebuie să-i îndeplinești ordinele, spuse el calm. Nora m-a trimis să te anunț că orchestra s-a încălzit suficient și dorește să cobori la dans.

Asta-i mai lipsea! S-o țină iar în brațe și s-o dea din nou peste cap!

- Nu am terminat încă de dactilografiat, spuse ea ferm. Și-n afară de asta, nu am dispoziția necesară.

Exasperat, scoase un oftat scurt.

- Hai, Francine, spuse el. Și fără argumente.

Vocea lui era calmă, dar Francine nu se lăsă păcălită de blândețea cu care vorbise. Sub catifea se ascundea oțelul. Nu voia să pară că dă înapoi de la o înfruntare, dar avusese destul de a face cu mâinile lui pe ziua aceea. Părul i

se revărsă moale pe umeri, când scutură din cap.

- Vreau să mă culc devreme în seara asta, spuse ea cu încăpățânare.

El își băgă mâna în buzunar și scoase cheia de la camera lui.

- S-ar putea să nu fie o idee prea rea, spuse el cu un ton plăcut. Nora se pare că va sta mai mult să joace bridge, dar pentru siguranță deplină ar fi mai bine să folosim camera mea.

Tupeul lui o înfurie.

- Ieși imediat și lasă-mă în pace, sau îți promit că țip până aude toată lumea!

Sângele începu să-i clocotească în vene, năvălindu-i în obraji. Câtă îndrăzneală, câtă intransigență avea acest bărbat dacă putea să facă astfel de afirmații.

- Francine, n-ai să înțelegi niciodată?

Avea înfățișarea unui părinte care-și mustra copilul neascultător.

- Eu nu obișnuiesc să ameninț.

Făcu hotărât un pas înainte, cu o licărire în privire, care anticipa ceea ce avea de gând să facă.

- Să nu îndrăznești!

Dar protestele i se înnecară în piept.

- Vin să dansez. Stai doar să-mi iau cheia.

Capitularea ei îi aduse un zâmbet victorios pe chip, pe care se se hotărî că era mai prudent să-l ignore. Curentul electric dintre ei ridicase temperatura, făcând-o de nesuportat. Încă un minut lângă el și focul mocnit ar fi izbucnit în flăcări devastatoare. Nu trebuia niciodată să afle de câtă putere avusese nevoie ca să-l respingă. Simpla lui masculinitate era suficientă pentru a o învinge, fără a mai avea nevoie de alte arme.

- Fată deșteaptă, mormăi el, când ea trecu prin dreptul lui. Începi să înțelegi.

Când ieși în hol, clocotea de furie. Intenționat nu se dăduse la o parte când trecuse pe lângă el și fusese nevoită să-l atingă. Toate simțurile îi erau amorțite de mirosul after shave-ului lui combinat cu arome de mosc, pe care le răspândea pretutindeni.

Când ajunseră în Salonul Forward, ea se opri să vorbească cu Nora. Dacă descoperea că o păcălise când îi spusese că-l trimisese ea, se gândi Francine, va pleca imediat în cameră, iar el putea să-și caute pe altcineva pe care să-și exerseze puterea de seducție!

Nora tocmai era mortul la joc și când îi văzu le zâmbi.

- Mă bucur că Chase te-a convins să cobori la dans, spuse ea, observând furia de pe

chipul unuia şi satisfacţia de pe a celuilalt. Ţi-am spus din prima zi că nu trebuie să munceşti toată ziua. Eu nu te-am văzut încă dansând, dar oricine cu graţia ta trebuie să fie o adevărată plăcere pentru partener.

- Niciodată n-am crezut că Nora se poate înşela atât de mult în aprecierea unei persoane, spuse Chase, mai târziu, pe ringul de dans. Cred că şi cu o mătură aş dansa mai bine.

- Dacă nu m-ai strânge atât de tare, aş putea şi eu să respir şi poate aş fi mai relaxată, răspunse ea furioasă.

Stătea cu capul rezemat de umărul lui, aşa că nu-i putu vedea amuzamentul de pe faţă, dar din felul în care i se modifică respiraţia, îşi dădu seama că râdea pe înfundate şi că încerca special s-o enerveze.

- Francine, iubita mea! şopti el seducător, apăsându-şi buzele peste şuviţele care-i acopereau urechea. Este atât de tentant să te tachinez chiar numai pentru a-ţi vedea scânteile din ochii de chihlimbar.

- Eu am ochii căprui, îl contrazise ea cu încăpăţânare.

- Am observat, admise el liniştit. Căprui când eşti calmă şi destinsă şi chihlimbar aprins când eşti furioasă.

Apoi făcu o piruetă complicată, înainte de a o trage din nou la pieptul lui.

- Dar ceea ce mă fascinează cel mai mult este nuanța de verde pe care o au atunci când se aprind de pasiune.

Oare chiar observase asta? Revelația o făcu să cadă pe gânduri și nu reveni la realitate decât atunci când îi simți mâna alunecându-i pe spate și presând-o tot mai tare spre el, până ce o lipi cu totul.

Încerca să o seducă acolo, în mijlocul ringului de dans! Luminile erau atât de slabe și era atâta aglomerație, încât nimeni nu putea observa ce intenționa. Ar fi trebuit să lupte, să facă ceva pentru a-l îndepărta, dar deja trupul ei o trădase, răspunzând mângâierilor lui și cerând mai mult. Instinctiv, ea își presă sânii de pieptul lui, dorindu-și cu disperare să fi fost dezvelit pentru a se putea lipi de părul lui mătăsos.

- Ești o vulpe! mormăi el răgușit, apoi o împinse brusc la câtiva centimetri de el.

Acum, când era departe de el, ar fi vrut s-o strângă din nou în brațe. Își dădu capul pe spate ca să-l privească, dezorientată de propriile ei reacții. El se uită sălbatic în ochii ei. Oare acum erau verzi? se întrebă ea. Chiar dacă nu, obrajii ei înroșiți erau o dovadă

suficientă a pasiunii pe care o aprinsese în ea atât de ușor.

Încercă să-și recapete controlul.

- S-a întâmplat ceva, Chase? șopti ea liniștită. Nu poți face față la ceea ce meriți?

Înconjurată de atâta lume avea mai mult curaj, dar în adâncul sufletului știa că ei îi ofereau prea puțină protecție.

Ochii lui întunecați căpătară reflexe dure.

- Fetițele se ard dacă se joacă cu focul. Dacă mai continui să te porți așa, vei vedea foarte repede ce vei păți.

Îndrăzneala lui o lăsă cu gura căscată. Cum putea să se comporte astfel de parcă ea ar fi început! Ce credea că va obține cu astfel de gesturi?

- Nu-mi vine să cred ceea ce aud! ripostă ea furioasă. Tu ai început, nelăsându-mă să plec și ținându-mă atât de aproape...

Vocea i se stinse văzând satisfacția din ochii lui. Temperamentul ei iute o trădase. Îi făcuse jocul, lăsându-l să afle ce efect avusese asupra ei.

- Ești o bestie, Chase Barrister! șuieră ea printre dinți.

- Recunosc, spuse el foarte încântat. Dar și tu ești o femelă-bestie!

Umorul i se citea în priviri și Francine nu-și putu abține un zâmbet. Îi controla mișcările de parcă ar fi fost marioneta lui, dar trebuia să recunoască faptul că era mai convenabil să-și urmeze acest nou stăpân, decât să se zbată ca să-i controleze mutările.

- Puțin spus! recunoscu ea, fără jenă. Cu gheare și cu colți, pe care nu mă tem să-i folosesc.

- Ceea ce am și observat, zise el cu prefăcută tristețe. Așa că următoarea mea mișcare va consta în a te lăsa fără ei.

Ea își arcui o sprânceană, imitându-l perfect.

- Dacă-mi amintesc eu bine, te-ai mai lăudat și că tai ghimpii unui trandafir! E clar că preferi femeile placide care se supun imediat voinței tale. Așa că, mai bine ai căuta pe altcineva, dispusă să-ți gâdile orgoliul!

Privirea lui îi examină cu atenție chipul.

- Poate că ai dreptate, spuse el gânditor. Am o presimțire că ar fi mult mai înțelept din partea mea să o iau la fugă, dar asta ar contrazice toate principiile mele. Niciodată nu m-am dat la o parte din fața unei lupte și n-o voi face de data aceasta, pentru că n-am nici un motiv.

- N-ai auzit de acel proverb care spune că trufia prevestește prăbușirea, spuse ea incitant.

- În acest caz, i-o întoarse el cu un zâmbet mefistofelic, este mai potrivit cel care spune să nu dai pasărea din mână pe cea de pe gard.

Ea tresări în îmbrățișarea lui, înțelegând aluzia pe care el o făcuse că ea ar fi fost disponibilă.

- Ce mai pot spune, răspunse ea zeflemitor, dar bunicuțo, ce dinți mari ai! Poate că ar trebui să fac ca Scufița Roșie și să caut un vânător care să-mi sară în ajutor!

Muzica se opri și ea se desprinse din brațele lui, simțindu-se deodată obosită de acel schimb de replici. Îi zări pe Bert și pe Nellie ceva mai departe, care păreau să se simtă foarte bine împreună. De ce nu se întâmpla la fel și cu ea și cu Chase? De ce ei trebuiau întotdeauna să arunce cu săgeți unul în celălalt? Poate pentru simplul fapt că ea nu voia să accepte să fie dominată de el?

Instinctiv, se îndreptă către ei, simțindu-se puțin învinsă și având nevoie de prezența lor. Nellie o întâmpină cu multă căldură, dar din felul în care Bert privi cu precauție peste umărul ei, își dădu seama că Chase venea în spatele ei.

Pentru a face spaţiu de dans, în fiecare seară, mesele erau împinse pe margini şi, în pauza dintre melodii, se crea multă agitaţie din cauza celor care se întorceau la mese, după dans.

Chase o prinse protector cu braţul în jurul mijlocului şi o trase spre el. Bert observând mişcarea, îşi lăsă privirea în jos. Şi imediat degetele lui Chase coborâră pe coapsa ei, apropiind-o şi mai mult.

Era un gest intim, care îi prevenea pe ceilalţi că posesorul era el. Francine se înroşi, ştiind că gestul era adresat special lui Bert. Cineva ar crede că este gelos! Ea îşi lăsă firesc mâna peste a lui, nevrând să atragă atenţia, şi îi îndepărtă un deget pentru a-l face să-i dea drumul. Dar mâna îi fu imediat prinsă într-o strânsoare de fier, ceea ce o făcu să fiarbă de furie, ştiind că dădea impresia că ea îl ţinea de mână, făcându-i plăcere atingerea lui.

- Cred că este rândul meu să-ţi ofer ceva de băut, îi spuse Chase lui Bert, plin de amabilitate. Hai să căutăm o masă liberă ca să-mi achit datoria.

I se părea ei sau lui îi venea să râdă pe înfundate? Bestia! Se distra pe seama stingherelei ei. Îi va arăta ea lui!

- Pare cam aglomerat, nu-i aşa? întrebă ea uitându-se prin încăpere după scaune

libere. Dar eu pot sta în brațele tale... iubitule, spuse ea lingușitor privindu-l cu ochi mari și prefăcuți, arătându-și dinții sub zâmbetul fals.

- Atenție, iubita mea! i-o întoarse el cu voce scăzută, astfel încât cuvintele lui totuși ajunseră la cei doi. Supără-mă și data viitoare voi arunca cheia de la cabina mea!

Ea trase adânc aer în piept. Nu puteau găsi decât o singură interpretare cuvintelor spuse de el intenționat, ca ei să le poată auzi. Era mai mult decât o bestie, dar trebui să recunoască faptul că era mai bun decât ea în acest joc. Întotdeauna el va găsi un mod în care să-i zădărnicească victoria.

Reușiră să găsească o masă cu patru scaune. Chelnerul le luă comanda, după care se încinseră în conversații. Chase - ai cărui ochi scânteiau, în mod sigur, din cine știe ce motiv pervers pe care-l găsea amuzant - se hotărî să-și împrăștie farmecul, iar Francine observă cu mirare ce repede se lăsară cei doi vrăjiți. Merita într-adevăr nota zece pentru felul în care reușea să-i manipuleze pe ceilalți.

De ce nu se putea purta așa și cu ea? De ce voia s-o țină permanent în expectativă, fără s-o lase să prevadă următoarea lui mișcare?

Chase își sprijinea brațul de spătarul scaunului ei și astfel îi era imposibil să se

relaxeze. Oare o făcea intenționat? La un moment dat, nu mai putu să îndure. Se ridică și, asigurându-l printr-un zâmbet că nu va lipsi mult, plecă în grabă. Chiar dacă se plimba în cerc prin cameră și tot avea timp să găsească o soluție înțeleaptă.

În drum, se ciocni de Ted, solistul formației, care făcea o pauză împreună cu colegii săi, într-un colț mai îndepărtat. Ea îi spuse că-i plăcea foarte mult muzica lor și chipul lui atrăgător se lumină la auzul complimentului. Mai discutară despre formațiile preferate și despre genul de muzică ce le plăcea fiecăruia, iar când aflară că era actriță începură să discute aprins despre obstacolele pe care le întâlneai în lumea spectacolului, în drumul spre succes. Tocmai când râdea cu poftă la ceea ce povestise Ted, simți o mână puternică apucând-o de braț.

Francine își ridică privirea și fu surprinsă când îl văzu pe Chase lângă ea, cu ochii scânteind ca niște diamante cu mii de fețe. După coloratura obrajilor, își dădu imediat seama că era foarte nervos și că de abia mai reușea să se stăpânească.

Cu vocea aproape stinsă îl prezentă celor din formație. De ce oare se purta atât de tăios? El salută cu indiferență și o împinse de la spate spre scări, apoi o trase pe ușa care

dădea pe punte. Și nu se opri până nu ajunse lângă coșul vaporului prin care ieșeau aburi și unde nu mai era nimeni. Atunci de abia își slăbi strânsoarea.

Până atunci ea își stăpânise furia față de această purtare a lui, pe care nu știa cum s-o clasifice, pentru a evita o scenă de față cu lumea, dar acum explodă.

- Tu! izbucni ea prea nervoasă la început, pentru a mai putea spune altceva, cum îndrăznești să mă târăști așa până aici, ca și când aș fi un copil care a făcut ceva rău?!

- Voi îndrăzni și altă dată dacă mă mai lași singur ca acum, ca să flirtezi fără nici un pic de jenă cu niște străini, din care jumătate sunt suficient de bătrâni pentru a-ți fi tată! spuse el rece și foarte hotărât.

La auzul îndrăznețel lui acuzații ea rămase cu gura căscată.

- Pentru a flirta! țipă ea, nevenindu-i să creadă că înțelesese corect. Avea senzația că nu mai vede nimic înaintea ochilor. Era a doua oară când o acuza de flirt - prima dată înainte de a o săruta prima oară și de fiecare dată o făcuse pe nedrept.

Simțea cum furia îi apasă pieptul. Întâi o pusese într-o situație jenantă, prin felul în care o trăsese după el de parcă ar fi fost stăpânul ei, apoi o jignea făcând-o practic femeie ușoară.

Dacă ar fi avut vreun obiect la îndemână, i l-ar fi azvârlit în față. În halul în care era, se temea că, dacă mai rămânea lângă el, l-ar fi lovit.

- Am suportat cât am putut! țipă ea, tremurând vizibil.

Mâinile i se încleștară, semn al luptei care se dădea în ea pentru a-și menține controlul.

- Francine, începu el apropiindu-se de ea ca să o liniștească.

- Nu mă atinge! țipă ea, trăgându-se înapoi. Niciodată să nu mai pui mâna pe mine. Sunt silită să vorbesc cu tine, din afecțiune și respect pentru Nora și pentru că nu vreau să se simtă prost. Dar numai când este ea de față, altfel ți-aș mulțumi dacă ai sta departe de mine!

În timp ce-l privea mânioasă, vocea îi vibra odată cu intensitatea sentimentelor. Expresia feței lui se schimbă, dându-și seama că de data aceasta mersese prea departe. Durerea din suflet o împiedică să-l strivească cu cuvinte care i-ar fi fost prea greu să le rostească. Îi aruncă o ultimă privire fulgerătoare și fugi. Nu-l va lăsa, sub nici o formă nu-l va lăsa să-i vadă lacrimile care stăteau să-i izbucnească.

Capitolul 10

Francine nici nu-şi dădu seama cât timp stătuse în pat, cu lumina stinsă şi cu ochii aţintiţi în tavan. Doar când încercă să-şi relaxeze pumnii încleştaţi, realiză de cât timp se lăsase devastată de supărare. Dar într-un sfârşit bătăile puternice ale inimii care o sufocau se liniştiră, iar zgomotele respiraţiei sale sacadate dispărură.

Stătea amorţită, incapabilă să-şi limpezească gândurile. Prin faţa ochilor i se desfăşurau imagini fără coeziune şi fără contur clar. Imagini bruşte ale unei sprâncene ridicate zeflemitor, ale felului în care nişte buze hotărâte se îmblânzeau înainte de a săruta alte buze nerăbdătoare, ale unor umeri laţi care ştiau să poarte un cap cu atâta prestanţă.

Nu, cuvântul ţipă înăuntrul ei. Nu-l va lăsa pe Chase să pătrundă în gândurile ei. Nu avea voie să se gândească la ceea ce simţea când el o săruta, la felul în care mâinile lui îi

lipeau trupul de el, până dorea să capituleze total.

Îl urăsc! Îl urăsc! își strânse ochii cu putere până gemu de durere. Cum putea să-l iubească atât de mult!

Se întoarse pe burtă și-și îngropă fața în pernă ca să-și înăbușe hohotele de plâns care erau gata să izbucnească. Cum putea să-l urască și în același timp să-l iubească cu atâta pasiune?

Mai plânsese și până atunci, dar fuseseră lacrimi de frustrare sau de furie. Nimic nu se compara cu agonia prin care trecea acum. Plânse până ce patul începu să se zgâlțâie cu suspinele ei, apoi treptat ele scăzură, până se transformară în sughițuri.

Într-un târziu, se ridică din pat și-și luă un pahar cu apă. Își trecu obosită mâna prin părul răvășit, apoi își apăsă tâmplele care-i pulsau. Simțea că o ia o migrenă cumplită și căută resemnată sticla cu aspirine a Norei. Avea nevoie de ajutorul lor dacă voia să se ridice din pat a doua zi.

Dar imaginea reflectată în oglindă o făcu să se oprească. Arăta groaznic - cu fața umflată și cu ochii înroșiți. Cum îi permitea lui Chase să-i facă așa ceva? De fapt, cum îndrăznea el să-i facă așa ceva?

Mândria îi pompă adrenalină în sânge, făcând-o să prindă din nou puteri. Își înălță bărbia cu hotărâre. Ar fi o proastă dacă i-ar mai permite vreunui bărbat s-o aducă în această stare jalnică vreodată. Se privi încruntată în oglindă și își înghiți pastilele. Acest bărbat disprețuitor și arogant ar fi bine să se ferească dacă mai avea intenția să obțină ceva de la ea!

Își îmbibă batista cu apă rece, apoi o stoarse cu sete, de parcă ar fi fost gâtul unui anumit bărbat. Ar fi mai bine să nu se mai apropie de ea, se uită amenințător la batista răsucită.

Când Nora intră, o găsi pe Francine în pat, cu batista udă deasupra ochilor.

- Draga mea! exclamă ea alarmată. Ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?

- E doar o migrenă, mormăi Francine, fericită că nu-i putea vedea ochii încă înroșiți de plâns. Am luat două aspirine de la tine. Sper că nu te superi.

- Sigur că nu, copila mea! Pot să te ajut și cu altceva?

Văzând atâta grijă din partea ei, Francine se simți ca o impostoare.

- Nu, mulțumesc. Un somn bun le va rezolva pe toate.

- Și eu care am crezut tot timpul că ești jos la dans cu Chase și că vă distrați de

minune! spuse Nora cu compătimire. Nici pe el nu l-am văzut. Probabil că și el s-a gândit să se culce devreme. Arăta mult mai obosit, nu ți s-a părut? Până mâine se va reface complet.

Francine nu mai fusese atentă mai departe. Tot ce reținuse era faptul că și el se retrăsese devreme și, dacă altădată putuse s-o audă pe Nora dictând, era clar că o auzise și pe ea plângând. Era oare mulțumit că o adusese în asemenea stare? Se luptă să-și alunge furia amestecată cu jenă. Jurase că nu-l va mai lăsa să-i afecteze în nici un fel sentimentele și sosise clipa să-și țină promisiunea.

În ciuda oboselii pe care o simțea, nu reuși să adoarmă decât foarte târziu și se trezi de mai multe ori în cursul nopții. De îndată ce începu să se lumineze cerul, se ridică din pat și se îmbrăcă. Poate că admirând peisajul pe lângă care treceau va reuși să-și alunge amintirile care o chinuiseră toată noaptea.

Pe puntea încărcată cu rouă nu mai era nimeni. Era oare singura care se zvârcolise toată noaptea fără liniște? Se plimbă cu pași rari, savurând briza răcoroasă care-i adia pe față, știind că va urma o zi caniculară când vor vizita Vickburgul. Va veni și Chase? Nu l-ar sfătui să ignore avertismentele ei, crezând că nu va face ceea ce-i spusese cu o seară

înainte. Să încerce numai să o mai atingă, indiferent sub ce motiv și va vedea el! își spuse ea, încruntându-se amenințător la gândul a ceea ce i-ar face dacă ar provoca-o.

Bert tocmai ieși pe ușa care comunica cu salonul.

- Nu poate fi chiar atât de rău! spuse el râzând. Cafeaua nu este gata încă, dar îți va prinde foarte bine și-ți va alunga gândurile rele care te fac să te încrunți. Este o dimineață prea frumoasă ca să fii supărată.

Francine se uită surprinsă în jur. Era într-adevăr o dimineață încântătoare. Fusese atât de prinsă de zbuciumul ei interior, încât nu avusese timp să admire norii ce pluteau pe cerul incredibil de albastru și soarele care se înălța aruncând nuanțe de roz și portocaliu în jur.

- Cum ai ghicit că o cafea ar fi exact ceea ce-mi trebuie? recunoscu ea.

Asta îi va umple timpul până erau gata plăcintele pentru cei ce se sculau mai devreme, pentru că nu avea de gând să dea ochii cu Chase, la micul dejun.

- Până facem noi un ocol pe punte, tocmai va fi gata, spuse Bert și îi așeză mâna în jurul brațului lui.

Ea și-ar fi dorit ca el, înainte de a face acest gest, să nu se fi uitat atent în jur. Se

temea oare să nu fie Chase prin preajmă? Gândul că Bert îl recunoştea pe Chase ca având drepturi asupra ei, o enerva. Era stăpână pe persoana ei şi avea dreptul să-şi aleagă ce prieteni voia, iar din aceştia îl excludea total pe preşedintele imperiului Barrister.

- Să mergem, dragă domnule!

Îl strânse mai aproape de ea şi îi zâmbi veselă.

- Dar cum de te-ai sculat atât de devreme? Credeam că acum, când eşti mai relaxat, vei dormi mai mult.

După confesiunile ce avuseseră loc între ei, considera că poate aborda deschis acest subiect.

- Întotdeauna m-am sculat devreme, recunoscu el. În primele ore ale dimineţii lucrez cel mai bine.

Apoi glumi la adresa voluptăţii ei:

- Vrei să-ţi dovedesc?

- Dumnezeule, nu înainte de a-mi bea cafeaua! exclamă ea prefăcându-se îngrozită.

El scoase un suspin exagerat.

- Mii de scuze, dar mai târziu vor fi prea mulţi prin preajmă.

- Sau ar interfera cu turul pe care-l facem, adăugă ea râzând. Ai de gând să faci o vizită Vicksburgului?

De ce cu Bert putea să glumească liniştită, în timp ce cu Chase aceleaşi cuvinte i-ar face pulsul să crească ca un nebun?

- I-am promis lui Nellie că vin.

I se păruse ei sau chiar fusese o urmă de regret în glasul lui?

- Mă bucur, spuse ea, în timp ce el îi deschise uşa. Niciodată nu vei găsi o persoană mai potrivită.

El o privi cu o uşoară tristeţe.

- Da, ai dreptate. Dar unui bărbat îi plac şi mirodeniile.

- Mirodeniile însă pot fi consumate repede.

Doar descoperise asta pe pielea ei!

- Dar nu ştiai că un bărbat experimentat poate scoate mirodeniile la suprafaţă de câte ori are nevoie?

Îi mai aruncă un ultim zâmbet, apoi intră în salon. Poate că-i dăduse un subiect asupra căruia să reflecteze!

Privirea iscoditoare a Norei observă tenta palidă şi cearcănele din jurul ochilor Francinei, când aceasta îi aduse cafeaua, ca în fiecare dimineaţă. Oare ce se întâmplase pentru ca chipul ei atât de vesel şi întotdeauna

plin de viață să capete o expresie atât de sobră? Dacă descoperea cumva că motivul acestei schimbări este nepotul ei, va trebui să îi spună o vorbă sau două. El nu înțelesese până acum că trebuia să se poarte cu multă atenție cu ființa asta atât de sensibilă?

- Te mai doare capul? o întrebă ea îngrijorată. Poate ar trebui să mai iei două aspirine și în dimineața asta să te odihnești. O să mă interesez dacă putem face un schimb ca să mergem după-amiază în oraș.

Francine se gândi imediat să folosească migrena drept un pretext pentru a nu mai merge în excursie, dar își dădu seama că oricum va trebui să dea ochii cu Chase și atunci ar fi o ocazie foarte bună pentru a-i demonstra că vorbise serios cu o seară în urmă.

- Nu e nevoie. Mă simt bine, protestă ea, nu prea convingător.

O durea tot corpul, nu numai capul, dar va trebui să se obișnuiască de acum încolo cu asta.

- Te-aș ruga însă, să nu te superi dacă nu vin cu tine la micul dejun pentru că am băut prea multă cafea și aș prefera să mănânc doar niște fructe, mai târziu.

Nora nu insistă, spre fericirea ei. Probabil că nu-i displăcea ideea de a lua masa

doar cu nepotul ei, căci oricum nu rămâneau prea des singuri și era o ocazie bună pentru a sta de vorbă.

Când plecară în oraș, Francine fu foarte fericită când descoperi că nu venea și Chase cu ele. În timp ce se apropiau de locul unde se desfășuraseră bătăliile în timpul Războiului Civil, Nora îi spuse care era motivul pentru care el nu venise.

- Știi că s-a hotărât să-și ia acest concediu în ultima clipă. Azi, la micul dejun, mi-a spus că trebuie să verifice cum merg treburile la birou.

Oftă, resemnată.

- Era inevitabil. Se pare că sunt câteva probleme de care trebuie să se ocupe și mă tem că toată dimineața va vorbi la telefon.

Francine dădu din cap, răsuflând ușurată. Cu puțin noroc, poate că va fi ocupat toată ziua.

- Sper să le rezolve, continuă Nora. Poate după aceea, va fi mai bine dispus, pentru că la masă a fost foarte ursuz. I-am spus că tot somnul ăsta în plus nu i-a făcut deloc bine.

Francine nu se putu abține să nu se bucure auzind cuvintele Norei. Avea acum mustrări de conștiință? Rațiunea ei o făcea să se îndoiască, dar era plăcut să-și închipuie.

Se concentră asupra comentariului făcut de ghid, în legătură cu câmpul de luptă prin care tocmai treceau, care le spuse că aici avusese loc bătălia decisivă. Fu foarte surprinsă când văzu ce aproape fuseseră așezate cele două tabere. Perimetrele erau delimitate prin culori, albastru și roșu, care însemnau Sud și Nord și care în unele locuri erau doar la o aruncare de băț.

Ce groaznic trebuia să fi fost să vezi vecinii luptându-se între ei și câteodată chiar frații între ei. Oare asta era o caracteristică a omenirii? Nu învățaseră nimic din istorie? Nimic nu se schimbase. Nevoia de a domina asupra altora se răsfrângea chiar și în viețile particulare. Bărbat contra bărbat. Bărbat contra femeie. Chase contra Francine...

Când se întoarseră, Francine răsuflă din nou ușurată aflând că Chase era încă ocupat și că nu putea veni cu ele la masă.

- Cred că mai are de dat niște telefoane, spuse Nora. Dar, de asemenea, s-ar putea să-și viziteze niște prieteni care locuiesc în apropiere, de vreme ce vaporul nu pleacă înainte de ora patru.

- Îmi dictezi după-amiază? întrebă Francine optimistă.

Avea nevoie de ceva care s-o țină concentrată.

- Aproape am terminat de transcris tot ce mi-ai dictat ieri.

- În câteva ore putem să ne întoarcem la aventurile lui Sydney, fu Nora de acord. Dar numai în cazul în care ești sigură că nu vrei să mergem împreună să căutăm o rochie pentru carnavalul din seara aceasta.

Francine își abținu o tresărire. Oricând altădată, ar fi fost chiar prima care ar fi vrut să se distreze.

- Nu, răspunse ea, sperând că reușise să-și ascundă regretul. Prefer să merg cu tine și să-i privim pe ceilalți. Am auzit că vor fi câteva costume cu adevărat originale.

Când *Delta Queen* părăsi portul, ele erau cufundate într-un nou capitol despre cutremurătoarele aventuri ale lui Sydney. Oare Chase se întorsese? Nu auzise nici o mișcare în cabina de alături și trebuia să recunoască faptul că o părticică din ea stătea mereu la pândă. Nora nu părea deloc preocupată și se strădui să fie și ea la fel. Cu siguranță că, dacă ar fi fost obligat să plece de urgență la New York, ar fi avut grijă să-i trimită un mesaj mătușei lui!

Se încruntă. De ce își făcea ea griji? Ar fi fost mult mai bine ca el să plece! Dar un alt gând îi încolți în minte. Dacă întârziase și pierduse vaporul? Ar fi scutit-o de orice

întrevedere în acea zi. Distanța până la următoarea escală se putea parcurge cu mașina și "prietenul" lui l-ar putea duce până acolo, pentru a prinde vaporul a doua zi.

- De ce te-ai încruntat? E ceva neclar? întrebă Nora.

- Nu, nimic. Dar putem face o pauză scurtă? adăugă ea repede.

- Iartă-mă, draga mea! se scuză Nora. Mă apropii de sfârșitul capitolului și, ca de obicei, devin atât de implicată, încât uit că ai nevoie de puțină odihnă. Te-am rugat să mă oprești când simți nevoia să-ți dezmorțești degetele! o certă ea cu blândețe.

Rușinată de preocuparea Norei față de ea, Francine își plecă privirea în timp ce-și freca mâinile pentru a activa circulația.

- Nu am nevoie decât de două minute, spuse ea și curând se întoarseră la treabă.

Chase apăru de abia la jumătatea cinei. Mormăi o scuză pentru că întârziase, dar nu dădu nici o altă explicație. Dacă la micul dejun fusese foarte ursuz, așa cum spusese Nora, acum Francine observă că era foarte abătut și luă foarte puțin parte la discuții. Oare problemele de la birou îl consumau atât de mult?

Nora nu părea deloc afectată de acest nou Chase. Să fie această reticență reacția lui

normală la tensiunea de la servici? Cu toate acestea, îi era ciudă. Se încurajase singură să rămână rece la orice încercare a lui de conciliere și când colo, el o ignora. Bine, gândi ea neîndurătoare. Înseamnă că îi respectă dorința de a nu mai vorbi cu el.

- Ne vedem mai târziu? întrebă Nora, când el se scuză după ce își terminară cafelele. Diseară este carnavalul, îi aminti ea. Costumele ar putea fi foarte interesante.

- Mai vedem, spuse el scurt, apoi plecă.

Nora clătină din cap cu exasperare.

- Ceva îl frământă. Niciodată nu l-am văzut atât de rău, până acum. Și eu care speram că vacanța îi va face bine! Mai bine nu l-aș fi lăsat să vorbească la blestematul ăla de telefon!

Odată plecat, Francine se destinse imediat. Supraviețuise cu bine primei întâlniri. Restul va fi mult mai ușor. Era clar că îi luase dorințele în serios. Dacă ziua de astăzi putea fi un exemplu, însemna că, de acum înainte, nu se vor mai întâlni decât la masă, când era inevitabil.

*

Costumele inovate dădeau o imagine veselă întregii activități și peste tot nu erau decât luminițe și voie bună, ceea ce o făcea pe Francine să-l învinovățească pe un anume

bărbat că nu participa și ea. Își adusese cu ea costumul negru și strâns pe corp și cu un tricou dungat, pe care nu i-ar fi fost greu să-l găsească și, cu niște fard alb pe față, ar fi fost îmbrăcată ca pentru numărul ei de pantomimă. De ce oare îl lăsase pe Chase s-o intimideze în asemenea hal? Nici măcar nu era acolo s-o vadă ce îmblânzită era!

După ce fuseseră premiate costumele cele mai reușite și începuse dansul, plecaseră amândouă. Nora fusese chemată imediat de partenerii ei de bridge, iar Francine îi spusese că face o plimbare pe punte, apoi se întoarce în cameră. Era prea târziu ca să facă zgomot cu mașina de scris, dar poate o carte o va distrage.

Când Nora se întoarse încărcată de ceea ce câștigase, deoarece, neavând voie să joace pe bani, jucătorii aleseseră alte premii pentru câștigător - Francine era chiar pe punctul de a adormi.

Din păcate, când se aprinse lumina, se trezi de-a binelea. De ce oare Nora trebuia tot timpul să vorbească despre Chase, cât se pregătea de culcare? se gândi Francine plictisită. Bătrâna era foarte preocupată de problemele ce păreau să-l frământe și spera, de vreme ce nu-l văzuse deloc după cină, să se fi băgat devreme în pat. Francine nu-i spuse că

atunci când se plimbase pe punte îl spionase pe fereastra de la bar și că părea ancorat acolo pentru toată noaptea. Nu prea erau locuri pe vas unde se putea ascunde o persoană, fără a fi descoperită.

Mai târziu, când lumină cadranul ceasului deșteptător, văzu că nu era decât ora două. Scoase un oftat și încercă din nou să-și găsească o poziție bună pentru a putea dormi. Pentru prima dată în viață, își dori să fi avut niște somnifere. Dacă nu reușea să adoarmă curând, dimineața avea să arate ca o vrăjitoare.

O jumătate de oră mai târziu, se dădu bătută. Picioarele le simțea de pe acum încordate din cauza oboselii, dar creierul ei nu o lăsa deloc să adoarmă. Se dădu jos din pat și își luă pelerina cu multă grijă pentru a nu o trezi pe Nora. Nu-și luase cu ea nici un halat, gândindu-se că îl putea înlocui cu niște haine mai ușoare. Își puse pelerina peste cămașa de noapte și ieși încet din cameră. Câțiva pași făcuți pe punte poate i-ar alunga junghiurile și încordarea pe care le simțea în picioare și, cine știe, poate o relaxau îndeajuns pentru a putea adormi când se întorcea în cameră.

După ce înconjură de două ori puntea, se opri lângă balustradă, la capătul vaporului. Farul unui remorcher răzbătu prin ceața fină și îl urmări cum trecu ca o fantomă pe lângă ei.

- Ar fi trebuit să te îmbraci mai bine, spuse Chase cu o voce joasă. Vrei să răceşti?

Francine rezistă tentaţiei ruşinoase de a o lua la fugă. Îşi dădu seama cu surprindere, că furnicăturile care le simţea în tot corpul, o avertizaseră deja că el era prin preajmă.

- Materialul este suficient de gros ca să nu-mi fie frig, răspunse ea.

O durea să-l privească, dar refuza să se întoarcă.

- Dar cel puţin nu mai sta lângă balustradă. Sub acoperiş bate mai puţin vântul.

Ea îl urmări cu privirea, în timp ce el se îndreptă spre o bancă de lemn, aşezată lângă uşa ce dădea spre salonul de zi, care era gol. Îl văzu scoţându-şi batista din buzunar şi ştergând praful pentru a se aşeza, apoi şterse şi locul de lângă el.

Nu! Nu era proastă. Nu se va aşeza lângă el. Era o invitaţie deschisă să se apropie ca s-o intimideze şi mai tare.

Îl privi cu prudenţă cum se sprijini pe spate şi-şi încrucişă mâinile peste piept. Nu se uita la ea; privirea îi era aţintită asupra ţărmului întunecat, cu câteva luminiţe din loc în loc. Nu insistă şi era evident că nu-i păsa dacă îi accepta invitaţia sau nu. Fără să-şi dea seama, se trezi că se aşează lângă el, pe locul tocmai curăţat.

Ceața îți dădea un sentiment ciudat, care te făcea fără să vrei să vorbești în șoaptă. Aveai senzația că te afli într-o lume separată, în care nu pătrunde nimeni altcineva. Totuși, se puteau zări stelele. Mai întâlnise și la casa părinților ei o astfel de ceață înșelătoare. Nu puteau vedea pământul aflat la numai câțiva centimetri de ei, dar marinarul de la postul de observație era suficient de sus, ca să scape de această negură.

Câteva minute nu scoaseră nici o vorbă. Francine se uita atentă, cu coada ochiului, urmărind fiecare gest al lui. Lumina era slabă, dar totuși îi putea vedea relieful buzelor și ridurile care apăruseră în jurul lor. Oare problemele de la birou erau atât de grave, încât nu-l lăsau să doarmă? Acest gând o făcu să rupă tăcerea.

- Nora e supărată că problemele de la servici te-au ajuns și aici, murmură ea. Spera să te relaxezi un pic, în călătoria asta.

Un zâmbet sardonic i se așternu pe față.

- Cu orice problemă de la birou mă descurc foarte bine. Toți angajații mei sunt oameni bine pregătiți, pe care mă pot baza. Nu trebuie decât să le dau unele instrucțiuni.

Deci Nora își făcea griji degeaba, se gândi Francine. Atunci, care era explicația acestei atitudini?

- Cum a fost carnavalul? întrebă el. Te-ai costumat?

Francine tresări, pregătită pentru un atac. O verifica dacă fusese? Dacă l-ar fi interesat atât de mult, ar fi putut să coboare și să vadă singur. Nora, știa prea bine, fusese dezamăgită că nu venise și el.

- Au fost câteva costume interesante, răspunse ea rece.

- Dar tu nu ai participat, insistă el.

- Doar am privit, spuse ea scurt.

Își prinse pelerina chiar când aceasta se pregătea să zboare de pe ea. Ar fi observat și fără să-i facă el semn cu privirea.

El își întinse picioarele lungi, în față, iar ea îl privi supărată. Credea că această manevră nevinovată îi va bloca ieșirea?

- Nici Nora nu mi-a spus că ți-ai pregăti vreun costum, spuse el. Dacă aș fi crezut că vrei să participi, aș fi avut un motiv să cobor. Dar așa, am văzut destule carnavale în New Orleans și n-am considerat că acesta ar fi deosebit.

O privi cu atenție și continuă:

- Am înțeles că fiecare participant a avut numărul lui înainte de a se acorda premiile. Sunt convins că le-ar fi plăcut foarte mult pantomimele tale.

Francine rămase cu gura căscată și-l privi neștiind ce să creadă. Auzise oare bine? Crezuse că îi displăcea orice i-ar atrage ei atenția. Părea imperturbabil, stând nemișcat, cu brațele încrucișate și cu privirea ațintită înainte, de parcă ar fi vrut să vadă ce se întâmplă pe banca din față.

- Eu... tu... aseară...

Blestemat să fie! O șocase atât de tare, încât nici nu mai putea să vorbească coerent.

- Aseară, o întrerupse el, recunosc că am întrecut limita.

Ea deschise ochii mari de mirare și deveni foarte atentă.

- Dar n-ai avut nici un motiv să te porți așa cu mine! exclamă ea.

El se întoarse brusc către ea.

- Ai dreptate, recunoscu el. Mă tem că uneori temperamentul mi-o ia înainte.

În lumina slabă, ea nu fu sigură de ceea ce văzu în ochii lui, dar rămase năucită. Își cerea scuze și îi explicase comportamentul lui. Putea să le accepte, lăsând de-o parte supărarea sau putea să pretindă și alte explicații. Ceva îi spunea însă, că doar până aici mersese mândria lui.

Îl luă împăciuitor de braț.

- Se pare că amândoi avem suficient de suferit din cauza temperamentelor, șopti ea.

Îi simţi încordarea braţului sub mâna ei, apoi se trezi luată de mijloc şi strânsă lângă el, până ce se rezemă cu capul de umărul lui. Stătură aşa, câteva minute, fără să spună nici unul nimic, fiecare savurând sfârşitul paşnic al disputei lor.

Bătăile inimii lui, pe care le simţea atât de aproape, îi dădeau curaj şi forţă. Acum, nu-i va mai fi deloc greu să adoarmă, când se va întoarce în cameră. Se cuibări mai aproape de el, simţind nevoia să se contopească tot mai mult cu căldura şi puterea lui. Îi simţi buzele pe părul ei şi închise fericită ochii. Acolo, la pieptul lui, era locul ei!

- Dacă vrem să mai dormim în noaptea asta, ar fi cazul să mergem la culcare, spuse el într-un târziu.

Francine deschise ochii şi se desprinse cu greu de căldura braţelor lui. Aproape aţipise, simţindu-se atât de bine şi în siguranţă în îmbrăţişarea lui!

El se ridică şi, prinzând-o cu blândeţe de mâini, o trase spre el, lipindu-i trupul de al lui.

Instinctiv, ea închise ochii şi-şi înălţă faţa spre buzele lui, dar când nimic nu se întâmplă, îşi ridică genele lungi şi-l privi circumspect. Ochii lui, ca două lacuri întunecate, rătăceau pe chipul ei.

- Am rezervat locuri la un vechi hotel franţuzesc ca să mai stăm după ce pleacă Nora, şopti el. Este unul din hotelurile care-mi plac cel mai mult, foarte primitor şi... intim.

Un fior o trecu din cap până în picioare. Constatase asta, cu ocazia... altor escapade?

Înţelegând rana din privirea ei şi tăcerea bruscă, se încruntă uşor, apoi spuse înţelegător:

- Vin des la New Orleans cu afaceri sau la diferite convenţii.

Un zâmbet posesiv i se aşternu pe buze, văzându-i sentimentul de uşurare din privire, apoi se apleca şi o sărută tandru.

Era cuprinsă de aceeaşi vrajă, se gândi Francine străfulgerată de disperare, care îi alunga toate jurămintele de a-l ţine la distanţă. Cum să-i refuze ceva, când gura lui o invada pe-a ei cu atâta blândeţe făcând-o să simtă asemenea fiori de plăcere în tot corpul?

O sete o cuprinse mistuind-o, setea de a primi mai mult. Corpul i se mulă pe al lui, ţipând după acea atingere, dar mâinile lui o prinseră de umeri şi o îndepărtă. Nemaiputând să-şi exprime dorinţa decât prin cuvinte, o lăsă să răzbată printre buzele ei senzitive.

El îşi smulse gura din sărutul ei.

- Vrăjitoareo! murmură el supărat. Eu încerc să mă port ca un gentleman, iar tu te străduiești să-mi distrugi tot autocontrolul!

Chiar și în acea lumină slabă, el îi zări flăcările verzi arzându-i în priviri.

- Chase.

Acest singur cuvânt însemna toată dorința ei, capitularea ei. Era tot ce conta. În tot universul nu existau decât două ființe. Chase și Francine. Un bărbat și o femeie.

În clipa următoare, era strivită în brațele lui, iar gura lui devoratoare părea să-i spună că nu exista decât o singură cale de a sfârși ceea ce începuseră.

- În camera mea, spuse el, când îi dădu drumul ca să o lase să respire. Sărutul lui atât de aprins îi tăiase respirația și nu fu în stare decât să încuviințeze din cap, neputând să scoată vreun cuvânt din cauza focului ce ardea înăuntrul ei. Cu brațele unul în jurul celuilalt, ajunseră în camera lui, iar ea nu mai simți nici o ezitare când el își căută cheia.

Ușa se închise în urma lor, cu un zgomot abia perceptibil. Lumina era aprinsă și ea văzu un pat cu așternutul la fel de șifonat ca și al ei. Cu siguranță că nici el nu putuse să doarmă și ea se întrebă pentru prima dată care ar putea fi cauza. Gândul îi împrăștie un nou tremur prin corp.

El își scoase haina și o aruncă pe celălalt pat. Francine știa că de data aceasta când va ieși pe ușă va fi o altă femeie. Femeia lui Chase. Până când el se va plictisi. Inima îi spunea că, dacă vor exista regrete, va trebui să le înfrunte mai târziu. Acum era a lui. Irevocabil, a lui.

Deodată, i se făcu frică și deveni neliniștită. Va fi oare în stare să-i placă lui? În comparație cu experiența lui evidentă, ea era doar o amatoare în arta de a face dragoste.

Simțindu-i timiditatea, el îi cuprinse fața în mâinile lui, cu deosebită tandrețe, iar buzele lui le mângâiară blând pe ale ei.

- Va fi minunat, iubita mea, șopti el. Cum ar putea fi altfel?

El îi desfăcu nodul de la pelerină și o lăsă să alunece ușor, ca o adiere pe podea. Cu o emoție din ce în ce mai puternică, o apucă de umeri și își lăsă privirea să alunece peste formele ei conturate prin materialul subțire al pijamalei cu pantalonii șifonați, care ieșeau de sub marginea bluzei. Nici nu bănuia ce inocentă părea îmbrăcată așa, ca o fetiță.

O expresie ciudată se așternu pe fața lui, în timp ce privirea îi continuă să coboare de-a lungul picioarelor ei lungi și subțiri și apoi se ridică încet înapoi.

- Cum reușești? gemu el cu o voce neobișnuit de răgușită. Sărutul tău e în stare să scoată orice bărbat din minți și, totuși, acum când te privesc pari atât de inocentă.

Îi dădu drumul de umeri și se întoarse brusc cu fața spre perete, trecându-și cu furie mâna prin păr.

- Îmbracă-te, îi ordonă el cu asprime.

- Dar..., Francine îl privi năucită, tremurând încă din cauza atingerilor lui. Cum își dăduse seama?

- Crede-mă, e mai bine să nu spui nimic, zise el fără să admită replică. Îmbracă-te și du-te repede la tine în cameră, înainte să facem ceva de care să ne pară rău la amândoi, mâine dimineață.

O respingea! Simți cum un val de rușine îi cuprinde obrajii. După ce o făcuse să accepte fără nici o împotrivire, își dăduse seama că nu avea la ce să se aștepte din partea ei.

Își ridică de jos pelerina și și-o puse pe umeri, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să-și poată lega șnurul.

- Lasă-mă să te ajut, spuse el, dându-i la o parte mâinile.

Făcu un nod, apoi se opri văzându-i privirea dezorientată și plină de durere.

Cu un oftat trist de autoînvinovățire, o prinse în brațe și îi rezemă capul pe umăr.

- Dacă te ajută cumva, să știi că, după ce pleci, o să-mi spun de o mie de ori că sunt un prost, și îi depuse un sărut părintesc pe frunte. Nu încerca să cauți o explicație, iubita mea. Gândește-te doar că ceea ce fac este cel mai bine pentru amândoi. Ești o fată foarte frumoasă și când devii femeie nu trebuie să fie ca acum, când tiebuie să te furișezi înapoi în cabina ta, ca și cum ceea ce s-a întâmplat ar fi o pată pe care trebuie să o ascunzi.

Când îi sărută colțul gurii, ea îi simți respirația fierbinte pe obraz.

- Și, vezi tu, eu sunt foarte egoist. Vreau să mă trezesc dimineața și să te găsesc alături.

Tandrețea vorbelor lui era ca un balsam pentru mândria ei rănită. El avea dreptate, bineînțeles. Ceea ce simțea ea era mult prea prețios, mult prea *sincer* ca să fie astfel etichetat.

Îi atinse obrazul cu degetele, în timp ce se întoarse puțin câte puțin spre el și buzele li se uniră într-un schimb reciproc de înțelegere.

Se desprinse din paradisul brațelor lui și se îndreptă spre ușă.

- E-n regulă, mă descurc singură, spuse ea, când el vru să o conducă. Ne vedem mâine dimineață.

Îi aruncă un ultim zâmbet tremurător, apoi ieși și închise ușor ușa în urma ei.

Capitolul 11

Cum va reuși oare să-i ascundă Norei ceea ce se întâmplase între ei? se miră Francine, în timp ce stătea în fața ei și-și servea micul dejun. Se strecurase în pat și căzuse imediat într-un somn adânc și acum se simțea înviorată, cu toate că nu dormise decât patru ore.

Își plecă ușor capul într-o parte, în timp ce-și ungea o franzelă cu unt și se lăsă năpădită de amintiri, care o făcuseră să roșească din cauza a ceea fusese atât de aproape să se întâmple.

- Primul autobuz va pleca foarte curând, spuse Nora, întrerupându-i gândurile. Sunt convinsă că Chase și-a luat bilet, pentru că l-

am rugat să vină cu noi ca să ne ajute să alegem un loc pentru acea urmărire.

Francine își dădu seama cu uimire că vaporul stătea pe loc, ceea ce însemna că erau ancorați în Natchez.

- Se pare că iar doarme mult, spuse ea. Să mă duc să bat la ușa lui ca să-l întreb dacă vine?

Te implor, adăugă ea în gând. Ardea de dorința de a-i vedea părul răvășit și fața somnoroasă. Pulsul îi bătea alarmant de rapid, făcând-o să se simtă un pic amețită.

- Chiar vrei, draga mea? fu Nora de acord. Asta m-ar scuti să mai merg încă o dată, cu el. Dacă preferă să doarmă, spune-i că-l iert și că ne vedem la prânz.

Ea zbură deîndată să îi îndeplinească rugămintea. Oare o va trage din nou în camera lui, așa cum mai făcuse odată? Buzele îi ardeau de dorința ca el să o sărute și își dădu seama că încălcase orice opreliște în privința acestui bărbat.

Ciocăni în ușă, dar nu primi nici un răspuns și începu să bată mai tare. Zâmbea deja, anticipând urmările. Exact ca data trecută!

- Îl căutați pe domnul Barrister?

Camerista stătea în spatele ei, ținând în mână niște rufe spălate. Tocmai ieșise dintr-o cameră, din celălalt capăt al coridorului.

- L-am văzut plecând acum câteva minute. Tocmai l-ați pierdut!

Francine se sprijini de ușă și-i mulțumi. Oare îl iubea atât de mult, încât doar gândul că-l va vedea îl trezise?

Se întoarse la Nora cu picioarele încă tremurându-i. Asta n-ar trebui să se întâmple niciodată! Nici un bărbat n-ar trebui să aibă o putere atât de mare asupra ei.

Dar Chase avea! Își dădu seama imediat cum îl văzu în salon la micul dejun frugal, servit pentru călătorii sculați mai târziu. Între timp, Nora îl găsise și acum stăteau amândoi de vorbă. Francine își încetini mersul, sorbindu-l din privire.

În acel moment, el ridică brusc capul și o văzu. Privirile li se întâlniră și ea continua să se apropie de el, ca și când privirea lui i-ar fi arătat drumul.

Era ca și când o rază de lumină i s-ar fi arătat și ar fi călăuzit-o spre el. Nu erau decât ei doi, iar ea plutea știind că brațele și buzele lui o așteptau, având tot atât de multă nevoie de ea, precum și ea avea de el.

- Îmi pare rău că te-am trimis după Chase fără să verific mai întâi dacă era acolo, spuse Nora când Francine ajunse lângă ei.

Apoi scoase cu lingura un fruct proaspăt din vasul plin cu cuburi de gheață, îl puse pe o farfurioară și i-l întinse nepotului ei.

- Ai nevoie și de altceva, mai consistent decât o ceașcă de cafea! îl mustră ea. Avem destule case de văzut în turul acesta și nu va fi ușor.

- Dacă te interesează doar Longwood, pot să închiriez un taxi, spuse el, acceptând farfuria cu un zâmbet indulgent. Așa nu vei obosi prea tare.

Nora își încreți gânditoare buzele, reflectând la propunerea lui, apoi acceptă.

- Poate că ar fi cel mai bine. Azi noapte am dormit foarte adânc și nu mi-am schimbat deloc poziția, așa că acum am picioarele cam înțepenite. Îmi pare rău că nu voi putea merge și în celelalte locuri, dar așa voi avea timp să mă hotărăsc în privința casei.

Longwood era o clădire hexagonală, spațioasă și foarte frumoasă. O cupolă înaltă acoperea cele trei etaje, dar surpriza te aștepta de abia după ce intrai înăuntru. Construcția castelului începuse înainte de izbucnirea Războiului Civil și familia se mutase la demisol până era gata în întregime, dar când fuseseră eliberați sclavii, proprietarul nu mai putuse să-și lucreze plantația și ajunse de la o bogăție extremă la o avere modestă.

Descoperiră că ultimele două etaje rămăseseră după toți acei ani, fără pereți terminați.

- Asta este! exclamă Nora foarte entuziasmată, după ce urcară la cel de-al doilea etaj.

Toate camerele dădeau într-un coridor central și foarte spațios. Existau multe găuri în pereți, în care personajele ei se puteau ascunde. Ea cercetă aria cu multă atenție și fu foarte mulțumită, căutând portița prin care Sydney, disperată, va încerca să scape de urmăritorul ei misterios.

Francine răsuflă ușurată. Până atunci, cât merseră cu taxiul, Nora fusese foarte atentă la ea. Se așezase între ei și Chase stătuse tot timpul întors, ca să poată vorbi cu ele. Brațul lui, întins de-a lungul banchetei, o făcuse să se înmoaie atât de mult, cu atingerile pline de tandrețe care îi aranjau șuvițele răvășite de vântul ce intra pe fereastra deschisă, încât nu mai fusese în stare să scoată nici o vorbă.

El îi zâmbise când rămăseseră câteva clipe singuri în hol, dar în rest, cu excepția unei singure dăți, când îi aruncase o privire lungă și străpungătoare, în timp ce Nora discuta cu ghidul, atitudinea lui față de ea nu fusese deloc mai insistentă decât cea a mătușei lui.

Dar la ce se aşteptase? se mustră ea singură. Ea însăşi, nu înţelesese încă, tot ce vrusese el să-i sugereze cu o seară înainte şi nici nu-şi dăduse seama ce intenţiona de acum încolo. Cu excepţia acelei săptămâni pe care i-o propusese s-o petreacă împreună în New Orleans, alte planuri de viitor nu-i oferise. Inima i se strânse de durere la această posibilitate, dar îşi impuse să nu se mai gândească. Se va gândi doar la momentul de faţă.

Prânzul fu servit după ce se întoarseră pe *Delta Queen*. Francine nu apucă nici o clipă să rămână singură cu Chase, pentru că, imediat după ce mâncară, Nora, nerăbdătoare să-şi continue intriga, o chemă în cameră.

După-amiază, Chase le aduse ceai cu gheaţă şi ie sugeră să facă o pauză. Era îmbrăcat într-un şort şi un maieu subţire, pentru că, până atunci îşi petrecuse timpul stând la soare, pe unul din şezlongurile de pe punte.

- Ai de gând s-o pui la muncă pe fata asta, până la noapte? întrebă el, aşezându-se pe pat, lângă Francine. Eşti un şef foarte dur, mătuşico. Cred că deja văd cearcăne în jurul ochilor ei.

Îi aruncă o privire Francinei, cu coada ochiului, râzând, iar ea simţi cum o cuprinde un val de căldură, începând de la dinţi şi se grăbi să soarbă o înghiţitură din pahar, să-şi ascundă

emoția pe care i-o provoca simpla lui apropiere. Șobolanul! Știa foarte bine de ce avea cearcăne. Spre deosebire de el, ea nu avusese timp să recupereze somnul pierdut.

- Mă simt foarte bine, spuse ea, privindu-l cu ochi mari și nevinovați în semn de răspuns la privirea lui. Voi avea grijă să mă culc devreme astă seară.

- Așa să faci, spuse el foarte serios.

Numai că ea îi zări flacăra din ochi și își lăsă repede privirea în jos.

După ce își termină ceaiul, el se ridică brusc și le strânse paharele.

- Vă aștept mai târziu - să zicem la ora cinci, în salonul Texan? Vreau să vă servesc cu un aperitiv înainte de cină.

Le zâmbi, apoi plecă lăsând-o pre Francine complet dezorientată. Halatul i se desfăcuse și imaginea pieptului puternic și a picioarelor lui lungi și mușchiuloase îi rămăseră întipărite în minte, câteva clipe, nefiind în stare să se concentreze la altceva.

- Vrei să reiei ultimele două paragrafe, te rog? întrebă Nora și Francine se întoarse din nou la aventurile lui Sydney și David, care dintr-o dată, nu i se mai păreau atât de interesante. Propria ei viață devenise mult mai interesantă.

În seara aceea, în timp ce stătea cu privirea ațintită în tavanul întunecat, Francine

se întrebă frustrată dacă Nora bănuia vreun pic din ceea ce se întâmplase între propriul ei nepot și secretara ei. Toată seara se purtase în așa fel, încât să nu o lase nici o clipă singură cu Chase, în ciuda intențiilor lui, care fuseseră altele. Și el avea probabil, aceeași bănuială, pentru că, pe măsură ce trecuse seara, îi aruncase tot mai des zâmbete resemnate, de câte ori li se întâlniseră privirile.

*

Pe fereastră pătrunse zgomot de glasuri și Francine se trezi. Afară era lumină și, după exclamațiile care se auzeau, își dădu seama că oamenii urmăreau amararea vasului.

- Arăți foarte bine în dimineața asta, spuse Nora cu satisfacție când ieși din baie. Știam că doar un somn bun îți putea șterge cearcănele de ieri.

- Îmi pare rău că am dormit atât de mult și nu ți-am adus cafeaua, se scuză Francine.

Nora zâmbi binevoitor.

- Recunosc că mi-a plăcut să mă răsfeți, dar uite că supraviețuiesc și fără. Astăzi ne oprim la St. Francisville. Am auzit că sunt câteva case ce ne-ar putea interesa. Mâine ajungem în New Orleans și, după micul dejun, călătoria ia sfârșit.

Francine o privi alarmată. Atât de repede!

- Nici nu știu cum să-ți mulțumesc că mi-ai oferit ocazia să văd atâtea lucruri interesante. Dar astăzi, vreau să-mi petrec toată ziua doar cu mașina de scris ca să pun pe hârtie tot ce mi-ai dictat, căci am cam rămas în urmă.

- Intenționez să stăm două, trei zile în New Orleans, așa că vei putea face asta atunci, protestă Nora.

- Asta înseamnă să-mi sacrific timpul liber, acolo! Și refuz categoric să stau cu mașina de scris în loc să explorez orașul, spuse Francine râzând. Mai ales când e vorba de orașul poveștilor de dragoste și al aventurii!

- Chase m-a anunțat aseară că Doris, secretara mea, va putea să-și reia din nou slujba, după ce mă întorc acasă. Va putea ea să transcrie tot ce nu apuci tu.

- Dar nu este atât de simplu, îi explică Francine, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

Trebuia să admită că tot acest timp sperase în sinea ei că le va fi greu să găsească pe altcineva în locul ei și că va putea continua să fie secretara Norei.

- Fiecare stenografist își are câteva prescurtări personale care face foarte dificilă,

dacă nu chiar imposibilă, descifrarea semnelor de către altă persoană. Aşa că va trebui să mă descurc singură. Nu sunt în urmă decât cu o zi, aşa că după prânz vei putea continua povestirea.

Nora nu mai insistă. Mai târziu, la micul dejun, când Chase încercă să o convingă să-i însoţească în acest ultim tur, ea rămase de neclintit, dorind să-şi facă aşa cum trebuia datoria.

- La urma urmei, îmi amintesc foarte bine că am fost avertizată de la început că acesta este motivul pentru care sunt angajată, spuse ea fără supărare, privindu-i cu ochi mari, cu acea expresie de inocenţă.

Le făcu cu mâna înainte ca ei să urce în autobuz, apoi se întoarse în cameră pentru a-şi termina lucrul, cu o expresie foarte bosumflată. Chase, se gândi ea supărată, ar fi putut să găsească un motiv pentru a nu pleca. Cu vaporul aproape gol, ar fi putut petrece patru ore minunate, împreună.

Dar poate aşa era mai bine. Când se va despărţi de Nora, nu va avea regrete că nu şi-a îndeplinit cum trebuie datoria. Indiferent cât timp îi va mai rămâne pentru a-l petrece cu Chase, va putea fi cu conştiinţa împăcată că şi-a onorat cum trebuie contractul cu Nora. Cu toate că îşi dădea seama, cu tristeţe, că s-ar

putea să n-o mai vadă niciodată pe acea femeie care îi devenise atât de dragă.

Grupul se întoarse cu puțin înaintea prânzului și ea își dădu seama după entuziasmul lor, că pierduse ocazia de a explora niște case cu adevărat interesante.

- Aproape am terminat tot de dactilografiat, o anunță ea pe Nora, când terminară masa. Când vrei, îți stau la dispoziție ca să începem noul capitol.

Femeia clătină din cap.

- Trebuie să fac niște modificări. Nu mă pot hotărî dacă ar trebui să schimb următoarele două episoade.

- Bine, spuse Chase, aruncându-i Francinei o privire scurtă. Francine stă prea mult închisă în cameră. Așa că vom face câteva ronduri pe punte ca să-i mai revină culoarea în obraji.

Ea îl privi furioasă. Ieri se plângea că are cearcăne, iar astăzi că era prea palidă. Întotdeauna primele lui cuvinte trebuiau să fie de critică, își spuse ea supărată.

Nora îi observă reacția și ochii îi străluciră cu o nuanță de speculație.

- O idee bună, îl susținu ea.

Curând, Francine simți că începe să gâfâie tot încercând să țină pasul cu el. Era o prostie! se înfurie ea și începu să meargă

normal. El mai făcu câțiva pași, apoi dându-și seama că ea rămăsese în urmă, se opri.

- Am înțeles că vrei să-mi revină culoarea în obraji, spuse ea acru, dar asta este ridicol! Nu mă antrenez pentru maraton. Dacă nu ai nimic împotrivă, voi merge în pasul meu.

Se strâmbă, țuguindu-și buzele și începu să meargă încet. Mâna lui se întinse și ea se trezi apucată și trasă strâns la pieptul lui.

- Nu mai face fața asta, dacă nu vrei să te sărut până vezi stele verzi! o amenință el.

Privirea lui coborî repede spre buzele ei senzuale cu o expresie care o făcu să se lipească și mai tare de el. Buzele ei se înmuiară și se depărtă, ca răspuns la acea privire.

- Vrăjitoareo! gemu el.

Mâinile lui o țineau cu putere trăgând-o tot mai aproape de el. Își aplecă repede capul până îi atinse fața cu răsuflarea lui caldă. Apoi o depărtă brusc, iar ea deschise ochii și văzu că o privea trist.

- Nu e locul potrivit pentru ceea ce intenționez să fac cu tine!

Pe față i se așternu un zâmbet ștrengăresc, iar ea îi întoarse replica glumind.

- Deci sunt salvată de la o soartă mai dură decât moartea!

- Nu-ți acord decât o simplă amânare, o avertiză el și o prinse de mână, apoi își reluă plimbarea, dar de data aceasta cu pași mult mai mici. O ținea strâns lângă el și Francine ar fi putut jura că pașii ei nu ating pământul.

Era îngrijorătoare această putere a lui de a-i controla emoțiile. O încruntare a lui acoperea cerul de nori pentru ea, iar un zâmbet al lui o făcea să zboare. Fiecare părticică din ea vibra răspunzând stărilor lui. Nu crezuse niciodată că dragostea poate avea un asemenea efect asupra cuiva făcându-l incapabil să reziste îndemnurilor ei. Dacă ar simți și el măcar un pic din ceea ce simțea ea!

- I-am spus Norei că am rezervat un apartament întreg la hotelul meu. Dormitorul are două paturi, așa că puteți dormi amândouă, ca acum, o informă el.

Până pleacă Nora. El nu rostise aceste cuvinte, dar amândoi se gândeau la același lucru. Dormitorul va rămâne pe urmă liber.

Teama o făcu deodată să se sufoce, simțind că nu mai poate înghiți. Oare va face față așteptărilor lui? Inevitabilul se va produce. Nu mai avusese nici o altă relație cu un bărbat. Vor spune oare că sunt soț și soție... sau că-și petrec luna de miere? Doar amanți, își dădu singură răspunsul. Gândindu-se că aceasta

putea presupune o durată foarte scurtă, se întristă.

Își înălță bărbia cu hotărâre. Nu putea să nege că-l iubește și nici efectul pe care îl exercita asupra ei, făcând-o să uite de toate convingerile ei de până atunci, potrivit cărora excludea orice astfel de relație. Toate argumentele care o protejaseră în trecut, fuseseră reduse la zero de farmecul lui Chase. Întotdeauna îi disprețuise pe bărbații posesivi, cărora le plăcea să domine și acum, iată că se topea toată la atingerea lui, nefiind în stare să i se împotrivească cu ceva. Descoperise că există o latură a lui, plină de tandrețe și gingășie, o latură care făcuse să se deschidă acea portiță a sufletului ei, în spatele căreia se găsea toată inocența și puritatea ei. Pășise înăuntru și pusese stăpânire pe acest sanctuar și știa foarte bine că nu va mai putea fi niciodată deposedat.

Își dorea din suflet mult mai mult decât ceea ce îi oferea el, dar dacă o săptămână era tot ce putea face pentru ea, mândria ei nu era de ajuns ca s-o împiedice să accepte. Era deja conștientă că, după ce acest episod se va sfârși, nu va putea niciodată să se mai întoarcă la vechea ei slujbă. Frica de a da din când în când cu ochii de el, și el să fie rece și distant era mult prea chinuitoare.

Călătoria se apropia de sfârșit. Chiar și călătorii păreau că-și pierduseră somnolența din timpul vacanței și se mișcau cu mai multă vitalitate, pregătindu-se, parcă, pentru îndatoririle care-i așteptau pentru a doua zi.

- În ciuda orelor pe care le-ai petrecut muncind, ți-a plăcut totuși, excursia? o întrebă Chase, în timp ce priveau un grup de marinari de pe un vas care trecea pe lângă ei, cum verificau frânghiile cu care erau legate niște șlepuri.

- A fost de mii de ori mai minunat decât mă așteptam eu!

Francine își mușcă buzele, apoi îi aruncă repede un zâmbet obraznic când îi văzu expresia satisfăcută, la auzul cuvintelor ce-i scăpaseră fără să-și dea seama. Petrecuse clipe minunate și clipe de agonie și frământare, dar culmile pe care o ridicase șterseseră toate suferințele.

- Ținând cont de zvonurile care circulă, se pare că, diseară, căpitanul va oferi șampanie în semn de rămas bun, spuse ea repede, nevrând ca el să apuce să-și exprime gândul ce i se citea deja pe chip. După aceea, trebuie să fac bagajele. În caz că n-ai aflat încă, te anunț că mâine dimineață, înainte de a coborî la micul dejun, trebuie să-ți lași bagajul în fața ușii.

Chase oftă.

- Sper să reuşesc. Făcutul bagajelor este unul din lucrurile pe care nu le pot suferi.

- Vrei să ţi le fac eu? se oferi Francine.

Inima îi bătea cu putere la gândul de a îndeplini datoria unei soţii.

- Îţi mulţumesc, dar nu, spuse el fără tragere de inimă. O dată ai scăpat, dar data viitoare nu garantez nimic.

- De ce, sir? exclamă ea, prefăcându-se îngrozită, dar încercând în acelaşi timp să ignore fiorii care îi străbăteau corpul. Ai profita de ajutorul meu ca să mă violezi?

El întoarse capul spre ea, ameţind-o cu intensitatea privirii lui.

- Aşa cum mă simt acum, te-aş mânca toată, începând de la picioare şi terminând cu acele buze care mă înnebunesc, mormăi el, în timp ce ochii lui o devorau. Îţi trece cumva prin cap, ce efort fac pentru a nu te târî în cabina mea şi a nu te trânti pe pat? Mă tot gândesc la noaptea trecută şi nu ştiu cum de am avut atâta curaj ca să te las să pleci. Data viitoare nu mai scapi. Înţelegi ceea ce-ţi spun?

Ea simţi cum se aprinde, acceptând până la urmă că nu mai avea cale de întoarcere. Îl iubea. El o dorea. Toate argumentele ei cădeau în faţa acestor simple realităţi.

- Chase! șopti ea, cu ochii mistuiți de dorință și buzele ei catifelate se întredeschiseră în așteptare.

Scaunele lor se găseau la un picior depărtare, dar Francine se simțea ca și cum ar fi fost înlănțuită de brațele lui și pârjolită de sărutările lui. El mormăi cu voce răgușită o înjurătură și, trecându-și mâna prin păr, se ridică și se îndepărtă grăbit.

Francine rămase cu privirea ațintită înainte, încercând să-și recapete controlul. Iubitul meu! îi striga inima. Nu se poate să nu mă iubești și tu un pic!

- Poftim, spuse Chase, întinzându-i un pahar rece cu gheață.

Era clar că fusese la bar.

- M-am gândit că amândurora ne-ar prinde bine ceva rece.

Cu un zâmbet forțat, ridică paharul într-un toast mut.

Plimbarea îi făcuse bine. Își recăpătă controlul și din discuția lui, legată numai de locurile pe care le vor vizita în New Orleans, ea își dădu seama că voia să-și păstreze calmul.

Asta era și dorința ei, fiind deja epuizată de emoțiile prea puternice pe care el i le provoca. Nu mai putea să reziste mult. Mândria o făcea să păstreze o detașare aparentă în prezența Norei, căci femeia nu era deloc

proastă și cu siguranță că bănuia ceva. Era imposibil să nu fi remarcat acea atracție magnetică dintre ei, ori de câte ori erau împreună.

În acea seară, Francine se îmbrăcă într-o rochie de seară, cu ocazia dineului de gală dat de căpitan și la care ținuta era obligatorie.

Zâmbetul aprobator al lui Chase o făcu să se înalțe în al nouălea cer. Croiala rochiei era extrem de simplă, dar albastrul intens îi punea în valoare nuanța acaju a părului. În față avea un decolteu potrivit, iar în spate avea o crăpătură care se adâncea până la mijloc.

Astfel Chase avu acces liber la spatele ei gol, mai târziu când dansară. Mâna lui o atinse cu blândețe, mângâind-o de-a lungul spinării, ca un lichid incendiat ce aluneca pe pielea ei.

- Te rog, îl imploră ea, când simți că i se înmoaie de tot picioarele și că nu mai poate ține pasul cu el.

- Ce mă rogi? murmură el incitant, la urechea ei. Mă rogi să continui? Mă rogi să mergem în camera mea?

- Te rog să te oprești! răspunse ea disperată, știind că era o minciună.

- Iubito, dorința ta e ordin pentru mine, spuse el și o conduse în afara ringului.

Nu îi putea vedea ochii, dar, după zâmbetul forțat ce-i dezvăluia șiragul alb al dinților, își dădea seama că era la fel de încordat ca și ea. Ochii îi scânteiau veseli, conștientă de efectul pe care îl avusese asupra lui. Dar el își păstră controlul prin simplul fapt că nu o mai invită din nou la dans.

- Bănuiesc că vrei să-ți împachetezi lucrurile, spuse el după ce-și terminară băuturile.

Francine se uită la ceas și îl aprobă.

- Nora a spus că și-l face singură, dar aș prefera să i-l strâng în cea mai mare parte până termină partida de cărți. Toată ziua au durut-o foarte tare mâinile.

Când ajunseră în fața camerelor, el îi luă cheia, deschise ușa și se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Când se întoarse să ia cheia fu nevoită să facă un pas înapoi, pentru că el năvăli înăuntru, în urma ei.

- Să nu crezi că o să scapi așa ușor, mârâi el când fu lângă ea.

O prinse imediat în brațe și gura lui începu să o devoreze cu pasiune, făcându-i trupul să freamăte de plăcere.

Dar mult prea repede fu îndepărtată. Își sprijini mâinile pe umerii ei în timp ce ea încerca să se strecoare din nou la pieptul lui.

- Nu, spuse el cu blândețe. Există o limită pentru fiecare din noi cu ceea ce poate lua, și nu mă ajuți deloc lipindu-ți atât de voluptos corpul de mine.

Privirea lui zăbovi timp de un lung minut pe fața ei. Ea încercă să-i citească gândurile, dar ochii îi erau cu adevărat camuflați.

- Apucă-te să împachetezi, îi ordonă el brusc, întorcând-o și bătând-o ușor pe spate.

Apoi ieși din cameră și închise încet ușa în urma lui, înainte ca ea să poată protesta.

Capitolul 12

Și deodată totul se sfârși. Șoferul închise portbagajul după ce le puse bagajele înăuntru, în timp cei ei urcară în taxi. Francine mai aruncă o privire peste umăr spre *Delta Queen,* neputând încă să creadă că nu era doar o escală după care se întorcea din nou pe bătrânul vapor cu aburi.

- Ți s-a făcut dor de el? întrebă Chase, din a cărui voce se simțea că se amuza foarte tare.

- Da, recunoscu ea îndată. A fost un cămin foarte plăcut timp de zece zile și am adunat o grămadă de amintiri.

Îl privi drept în ochi, fără să-i fie rușine, lăsându-l să ghicească singur care amintiri îi

erau cele mai dragi și o privire asemănătoare văzu și-n ochii lui.

În timp ce se îndepărtară de vapor, Francine se uită curioasă la faimoasa clădire în care se țineau carnavalele. Fu un pic dezamăgită. Era la fel ca orice alt oraș - un conglomerat de clădiri, așezate una lângă alta, presărate cu zgârie-nori din ce în ce mai înalți.

Chase o apucă de mână consolant.

- Așteaptă până diseară, îi șopti el. Îți voi arăta acel New Orleans pe care-l cauți.

Ea dădu din cap, lăsându-și mulțumită mâna sub a lui, până când la un stop fură împinși puțin înainte. Se uită plină de admirație la hotel.

Era o clădire veche, cu un farmec deosebit. Ferestrele de la parter aveau grilajele ornamentate în stil spaniol. Un ușier îi pofti înăuntru, înclinându-se când trecură pe lângă el.

- *Bonjour, mesdames, monsieur,* spuse el în stilul majordomilor francezi.

Francine se simți ca o celebritate a cărei vizită era mult așteptată. O, da, Chase știuse ce să aleagă!

Apartamentul fu o adevărată revelație pentru Francine. Sufrageria era decorată cu un mobilier franțuzesc foarte elegant. Canapelele erau învelite într-o mătase verde, scaunele

erau galben-aurii, iar covorul era atât de gros și de moale, încât Francine putea jura că îi ajungea până la glezne.

Cel care le ducea bagajele se uită întrebător când la ea, când la Chase. În mijlocul camerei era un pat uriaș, făcut parcă pentru regi. Francine înghiți cu nod. Se și imagina întinsă pe acest luxos...

- Opresc camera asta, spuse Chase cu o voce plăcută. Cred că cealaltă are două paturi pentru doamne.

Bagajele fură împărțite și li se dădu explicații legate de barul care era ascuns într-un cabinet. Demonstrația fu întreruptă de un ciocănit scurt și un valet intră aducând un plic.

- Vă rog să primiți scuze din partea conducerii pentru întârziere, spuse el. Acest mesaj o așteaptă pe doamna Nora Thunway dinainte de sosirea dânsei.

Chase îi dădu un bacșiș, în timp ce Nora se așeză pe un scaun și deschise plicul. O expresie de dezamăgire i se așternu pe față, care-l făcu să se apropie protector de ea.

- Vești proaste, mătușico? întrebă el.

Ea strâmbă din nas și-i întinse scrisoarea.

- Cred că poți spune și așa. Știam eu că nu trebuie să le spun editorilor mei unde plec!

Observă expresia confuză a Francinei și-i explică.

- Derk Swenson este aici, la o convenție. El este editorul care se ocupă special de publicarea romanelor mele. Mă roagă să mă întorc la New York cu el pentru lansarea cărții pe care am scris-o anul trecut și care a ieșit de sub tipar. Se pare că au și fixat câteva întâlniri în locul meu, începând cu mâine seară, ceea ce înseamnă că mâine dimineață trebuie să plec.

- Dar e o întreagă listă, spuse Chase, citind scrisoarea. Ești sigură că nu e prea mult pentru tine? întrebă el, încruntându-se îngrijorat.

- O, Doamne, sigur că nu! Doar am mai făcut-o și altădată, protestă ea. Mai bine îl sun pe Derk ca să-l anunț că am sosit, adăugă ea oftând resemnată.

Francine intră în dormitorul lor. Nu mai era cazul să despacheteze, cu excepția unei rochii pentru seară și a unor haine în care să se îmbrace a doua zi în avion.

Se uită în jur, neștiind dacă în regretul ei nu era și o urmă de ușurare. Ușurare că nu vor exista și mai multe amintiri copleșitoare pe care va trebui să se chinuie să le uite acum, când vacanța ei luase sfârșit.

O, Chase! strigătul ei mut îi exprima agonia.

Se întoarse în sufragerie, unde auzise că venise cineva. Era un bărbat la fel de înalt cât Chase și cam de aceeași vârstă, dar în rest, total diferit. Era blond, cu ochi albaștri și scandinav, după nume. Nu avea umerii lați ca ai lui Chase și nici privirea lui agresivă, dar construcția zveltă, era o dovadă că avea aceeași condiție fizică.

Nora zâmbi către ea și-i făcu semn să se apropie.

- Francine, vino să-l cunoști pe Derk Swenson care este îngrozitor de plictisitor cu insistențele lui de a-mi scurta vacanța. Derk, ea este secretara și totodată scumpa mea însoțitoare, Francine Garwood.

El o privi cu aprecierea unui bărbat, în timp ce-i strânse mâna pe care ea i-o întinsese.

- Observ o schimbare mult în bine față de vechea secretară, murmură el, în timp ce ochii îi alunecară de la părul roșcat ce îi cădea în cascadă pe umeri, spre buzele ei ce-i zâmbeau plăcut.

Francine putea deja să-și imagineze cu câte femei avusese de-a face. Ciudat cum aura lui o lăsa indiferentă! Un fior de teamă o trecu. Oare asta era urmarea stigmatului pe care

Chase şi-l pusese asupra ei? O făcuse imună la farmecele oricărui alt bărbat prezentabil?

Făcând un efort să-şi alunge teama, îi aruncă un zâmbet ameţitor.

- Sper numai să fi fost într-adevăr o secretară bună. Îmi pare rău că s-a terminat călătoria înainte de a afla deznodământul povestirii. Acum, va trebui să aştept până va fi publicată.

El ridică nedumerit o sprânceană, către Nora.

- O laşi să-ţi scape printre degete? întrebă el.

- Am aflat că Doris şi-a rezolvat problemele şi va putea să-şi reia serviciul, recunoscu Nora. Îmi pare rău că o pierd pe Francine ca secretară, dar în nici un caz nu intenţionez să o pierd ca prietenă.

Zâmbi afectuos, în timp ce ea îşi retrase mâna din strânsoarea insistentă a lui Derk.

Discuţia lor fu întreruptă de o nouă bătaie în uşă şi Chase se duse să deschidă. Un ospătar cu un cărucior le aduse cafea şi nişte plăcinte subţiri.

- Vrei să torni tu cafeaua, draga mea? întrebă Nora. După aceea, mă tem că voi avea nevoie să iei nişte notiţe. Nu aşa intenţionez să ne petrecem ziua, dar, dacă terminăm acum ce avem de făcut, ne rămân după-amiaza şi seara

libere, pentru a vizita locurile cele mai interesante. Ai ceva împotrivă, Chase?

- Absolut nimic, răspunse el indiferent, luând în mână o casetă. Voi avea astfel timp să dau câteva telefoane ca să-mi pun niște afaceri la punct.

Își luă ceașca cu cafea și dispăru în dormitorul lui. Francine privi disperată în urma lui. Nu-i aruncase nici măcar o singură privire, ceea ce o făcea să-și amintească ce puțin însemna de fapt, pentru el. Nu era decât un partener de joc, pentru a-și umple timpul liber.

Notă tot ce era necesar, în timp ce Nora stabilea cu Derk programul interviurilor și al meselor. Încercă să se concentreze la conversația lor, dar atenția îi era mereu atrasă de murmurul vocii lui Chase, care răzbătea prin ușa întredeschisă.

- Am rezervat bilete pentru zborul de mâine dimineață, de la ora nouă și jumătate, o anunță Derk.

Când un nou cărucior cu prânzul fu adus, veni și Chase și se așezară la masă.

- Sper să nu fie prea devreme pentru tine, dar m-am gândit că ar fi bine să-ți rămână ceva timp ca să te odihnești înainte de emisiunea cu interviuri, care este mâine seară.

Francine își ținu respirația, în timp ce îl privi pe Chase. El nu ridică nici o obiecție,

părând de fapt absent de la discuţie, preocupat probabil, de problemele care se adunaseră la birou. Uitase atât de repede cum insistase să mai rămână o săptămână cu el!

Nu terminară decât mult mai târziu.

- Îmi pare rău, se scuză Nora faţă de Francine. N-am vrut să-ţi răpesc toată ziua. Dar poţi să ieşi acum să te plimbi! Cred că mai sunt o mulţime de magazine deschise, încă.

Francine clătină din cap.

- Trebuie să transcriu aceste notiţe şi apoi vreau să dactilografiez şi paginile care mi-au mai rămas, spuse ea foarte hotărâtă.

- Cina se serveşte aici destul de târziu, spuse Derk. Sper că-mi acceptaţi toţi invitaţia! Am înţeles că au o bucătărie excelentă. Iar mai târziu, am putea încerca să mergem într-un local de noapte.

Chase nu oferi nici o altă alternativă şi hotărâră să se întâlnească toţi, la ora opt, în salonul pentru cocktailuri. Când îşi luă rămas bun, Derk o privi insistent pe Francine. În ochii lui se citea o invitaţie, iar ea se trezi zâmbindu-i şovăitor, în semn de răspuns. Chase putea foarte bine să o respingă, dar ar fi fost într-adevăr o proastă dacă lăsa acest fapt să-i strice singura noapte petrecută la New Orleans, îşi spuse ea cu furie, în timp ce aşeză pe măsuţa deosebit de elegantă maşina de scris.

Când termină, își scoase din geamantan cele trei rochii de seară pe care le luase cu ea. Una dintre ele i se păruse mult prea îndrăzneață, și o luase numai ca să nu jignească persoana care i-o oferise. Acum, însă, se uită la ea cu mai multă atenție. Zâmbind în sinea ei, se îmbrăcă în ea. Era o nuanță de orange, care, la lumina artificială îi scoate mult în evidență culoarea roșcată a părului. Dintr-un material moale, care nu se șifona, se mula încântător pe formele pe care le acoperea. Corsajul de abia reușea să-i acopere rotunjimile sânilor, iar bretelele subțiri făceau o aplecare imposibilă. Din fecirire era căptușită.

Avea o stare înclinată spre extravaganță. Renunțarea lui Chase o răzvrătise și o făcu să lase orice precauție la o parte. *Foarte bine, Chase,* își spuse ea. *Să vedem dacă mă poți iognora în această ultimă seară.*

Își prinse părul în vârful capului, lăsându-și câteva șuvițe să-i cadă provocator peste urechi. Fardul verde pentru pleoape îi accentua reflexele verzi ale ochilor și cu un ruj roșu-orange termină tot machiajul.

Până nu se opri în fața oglinzii mari ca să-și verifice ținuta, nu bănuise ce tablou oferea. Arăta ca o sirenă seducătoare, ca o

femeie care nu aştepta decât un semn din partea iubitului ei.

La vederea imaginii, îşi pierdu avântul. Era oare o actriţă suficient de bună ca să-şi îndeplinească rolul? Fu cuprinsă de panică şi, apucând de capătul fermoarului, se întoarse repede ca să se schimbe.

- Arăţi cu adevărat încântător! exclamă Nora, ieşind de la duş.

- Nu crezi că e un pic cam exagerat? o întrebă Francine, dorindu-şi să îşi poată ascunde într-un fel decolteul.

- În New Orleans? exclamă bătrâna. O, Doamne, nu! Mă voi distra foarte bine urmărind invidia celorlalte femei şi cum va înlătura Chase competiţia.

Francine zâmbi sardonic. Doar dacă va observa, adăugă ea în gând.

- Bine, atunci dacă crezi că rochia e potrivită, nu mă voi schimba, spuse ea cu curaj.

Chase le aştepta în sufragerie, strălucind într-o jachetă de seară superbă, din catifea maro închis, aceeaşi culoare cu a părului lui. Bluza şi pantalonii erau bej şi se asortau foarte bine. Toată siguranţa ei dispăru deîndată ce chipul lui deveni inexpresiv, după ce o privise din cap până în picioare cu vizibilă nemulţumire. Avu nevoie de toată puterea ei de

stăpânire, ca să nu alerge imediat în dormitor și să-și arunce rochia de pe ea.

Se simți ceva mai bine, când Derk își exprimă deschis admirația lui, imediat cum o văzu apărând în salon. Chase renunță la orice drepturi pe care le pretinsese până atunci, lăsându-l pe Derk s-o conducă la masă, de braț, după ce-și terminară cocktailurile. Ce mult fusese interesat de ea, oftă ea tristă.

Se poate ca bucătăria să fi fost atât de bună pe cât o lăudase Derk, dar pentru ea, mâncarea fu o adevărată tortură, lipsită de orice gust. Vinul a fost singurul care i-a alunecat pe gât, fără nici o greutate.

Chase, stând în fața ei, domina conversația, iar subiectul ales de el sugera necesitatea Companiei de Asigurări pe viață - Barrister, de a fi condusă de o minte foarte ascuțită.

Masa a durat foarte mult și când ajunseră la desert, ea scotea deja aburi de furie. Cum îndrăznea să se folosească de ea și apoi s-o trateze atât de respingător? clocotea toată înăuntrul ei.

Când Derk își îndreptă atenția către ea, își plecă genele lungi peste ochii încărcați cu reflexe galbene ca flăcările focului. Chase probabil că recunoscuse acest semnal de luptă,

dar Derk fu foarte incitat și se simți foarte bine când ea râse cu poftă la glumele lui.

O ignora, dar va putea? Clocotea de furie, în timp ce privirea ei ațintită asupra blondului editor se transforma într-o provocare clară. Existau și alți bărbați care o găseau atrăgătoare!

Chelnerul se apropie de masa lor și îl anunță pe Chase că este căutat la telefon și că putea vorbi fără a fi deranjat de nimeni, într-o încăpere, de alături.

- Mă așteptam, spuse el, ridicându-se. Este cineva pe care am încercat să-l contactez în Australia, dar cu diferențele de fus orar...

Ridică sugestiv din umerii săi lați și plecă.

- Niciodată nu termină, mormăi Nora exasperată.

Își ridică șervețelul pentru a-și ascunde un căscat.

- Trebuie să renunț la restul distracției, Derk, se scuză ea. Sunt nevoită să mă duc la culcare ca să mă pot scula mâine și să rezist la toate activitățile zilei.

- Nu, nu, protestă ea, prinzând-o de mână pe Francine, când aceasta vru să se ridice și ea. Doar pentru că vârsta mea nu-mi permite să petrec până târziu, asta nu înseamnă că tu trebuie să-ți ratezi seara. Derk,

mă aştept de la tine să te ocupi aşa cum trebuie de Francine a noastră!

- Cu multă plăcere, răspunse Derk.

Se ridicase și el, odată cu Nora, iar acum îi zâmbea Francinei cu o expresie de aprobare masculină.

- Cu *foarte* multă plăcere, adăugă el, în timp ce Nora plecă.

Apoi o privi îndelung.

- Nu-ţi spun nimic nou, dacă îţi mărturisesc că eşti o femeie foarte atrăgătoare, începu el, vorbind rar. Am fost foarte surprins când am aflat că Chase a fost cu voi în croazieră. Nu prea pare genul lui de vacanţă.

Francine îşi dădu seama că încearcă să găsească vreo legătură. Ce puţin ştia el! Ridică indiferentă din umeri.

- Nu ştiu ce să-ţi spun. Cunosc foarte puţine lucruri despre el.

Ce dureros era acest adevăr!

- Chase ne-a condus la vapor în Cincinnati, apoi a plecat la o convenţie în Chicago, continuă ea. Nora a insistat să vină şi el, şi a venit mai târziu după noi. Cred că Nora şi-a dat seama că are neapărat nevoie de o vacanţă, pentru că a dormit foarte mult.

Şi a încercat, cu foarte multă iscusinţă, să facă dragoste.

Își apăsă ambele mâini pe coapsă, pentru a-și ascunde tremurul.

- Pentru mine a fost o călătorie foarte interesantă.

Îi zâmbi, dar se străduia cu grijă să-și ascundă sentimentele provocate de amintiri.

- Nora este o persoană minunată și am fost foarte norocoasă că m-a ales pe mine, altfel, niciodată nu aș mai fi avut ocazia unei astfel de vacanțe de vis, pe *Delta Queen.*

Când își puse șervețelul pe masă, Derk o prinse de mână.

- Și eu mă bucur că te-a ales pe tine, căci astfel nu te-aș fi întâlnit. Sincer vorbind, de abia aștept să ne ridicăm de aici și să te invit la dans ca să te pot ține în brațe.

Apoi își ridică puțin capul pentru a privi peste umărul ei și îi zâmbi lui Chase.

- Sper că ai primit vești bune din Australia.

Își făcu apariția înalt și întunecat, aproape dușmănos, lângă ea. Se uită la mâna lui Derk, pusă peste a ei, apoi își ridică privirea la ea. Francine înghiți în sec sub puterea ochilor lui scânteietori și întunecați. Mâna ei se strecură tremurătoare sub masă, pe picior.

- Da, răspunse el brusc. Acum trebuie să telefonez în Japonia, dar mai întâi trebuie să

urc în cameră și să verific niște date. Îmi pare rău că seara se încheie astfel. Vii, Francine?

- Nu se poate, Chase! se supără Derk și se lăsă pe spătarul scaunului ca să-l poată privi mai bine. Nu există nici un motiv serios ca Francine să sufere din cauza problemelor tale de afaceri! Nu pot permite ca prima ei seară în acest oraș să sfârșească așa! După ce și-a petrecut toată ziua scriind în cameră, merită din plin o seară în oraș, ca să se convingă de ce Cartierul Franțuzesc își merită reputația pe care și-a dobândit-o. Am reușit să fac niște rezervări în două cluburi de noapte. De ce nu dai telefon și vino cu noi, după aceea?

Chase o străpunse cu privirea.

- Asta vrei? o întrebă el, rece.

Dacă ar fi zâmbit, arătându-i cât de puțină căldură, l-ar fi urmat și la capătul pământului.

- De ce nu? spuse ea veselă. N-aș vrea să-l dezamăgesc pe Derk, după ce s-a străduit atâta.

Îi aruncă blondului un zâmbet amețitor.

- N-aș vrea să ratez această seară pentru nimic în lume!

Ar fi fost o seară de neuitat. Derk era un însoțitor ideal, spiritual și dispus să flirteze. De asemenea s-a dovedit un dansator foarte bun. Atunci, de ce oare nu erau scântei în ochii ei?

A râs, a flirtat și totuși, Derk a fost suficient de isteț să priceapă că în jurul ei, se ridica un zid de care nu putea trece după o singură seară sau poate, niciodată.

El a insistat s-o conducă până la ușa apartamentului. Acolo, s-a oprit și cu un zâmbet trist a prins-o cu blândețe de umeri.

- N-am văzut nici o verighetă pe degetul tău, dar totuși există cineva, nu-i așa? o întrebă el, fără reproș.

Ea dădu din cap, fără a reuși să-și ascundă durerea din ochi.

- Oricine ar fi, e un prost! mormăi el.

O sărută ușor, fără să aștepte nimic de la ea, apoi îi luă cheia din mână și-i deschise ușa, după care i-o dădu înapoi. Îi ridică bărbia cu un deget și o sărută pentru ultima dată, apoi plecă cu vizibil regret.

- Ai grijă, frumoaso!

Francine închise ușa și rămase sprijinită de ea, câteva momente. Era genul de bărbat care putea stârni interesul oricărei femei și, totuși, nu simțise nici o emoție când o sărutase, nu dorea să îl mai vadă vreodată. Nu era ca...

Își scutură capul pentru a-și alunga gândurile nedorite, legate de cum ar fi putut fi. O veioză fusese lăsată aprinsă, pe măsuță, și o stinse. Abia acum, când se făcuse întuneric complet, observă că din dormitorul lui Chase se

vedea lumină. Era încă treaz la ora două dimineața? Oare atât de mult timp îi ocupau problemele de servici? Nu era de mirare că Nora își făcea griji din cauza lui. Ardea de dorința de a se duce la el să-i maseze mușchii încordați ai gâtului și să-i sărute cearcănele de oboseală din jurul ochilor.

Se îndreptă în vârful picioarelor spre camera ei. Când se strecură sub cearceaf, o auzi pe Nora răsucindu-se în patul ei.

- Te-ai distrat bine, draga mea? o întrebă ea somnoroasă.

- Îmi pare rău că te-am trezit, se scuză Francine.

- Dar nu m-ai trezit, o liniști Nora. Întotdeauna mă trezesc când îmi schimb poziția. Somn ușor. Sper că Chase s-a culcat și el. Cred că o fi aflat la telefon că sunt niște probleme, pentru că l-am auzit plimbându-se prin cameră ca un leu în cușcă.

Francine nu-i spuse că în dormitorul lui mai era încă lumină și, după un schimb de noapte bună, adormiră amândouă.

*

Francine tresări din somn, când Nora o atinse pe umăr. Era deja îmbrăcată și-i zâmbea

afectuos, în timp ce ea își freca somnoroasă ochii.

- Dormeai așa de bine, încât nu m-a lăsat inima să te trezesc decât în ultima clipă, spuse ea. Chase tocmai a cerut să fie adus micul dejun, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să te scoli.

Și-a făcut duș și s-a îmbrăcat în timp record. Văzând că mâncarea nu sosise încă, își termină de făcut bagajele și le încuie.

- Văd că ai împachetat deja tot, spuse Chase cu o voce moale, când ea își așeză bagajele la ușa dormitorului.

Ea clipi, surprinsă de întrebarea lui. Mai auzise și altă dată acel ton decepționat și simți cum o trec fiori pe spate.

Doar nu își mai făcuse planuri să rămână cu el! Nici nu-i trecuse prin cap până atunci, dar acum își dădu seama, ce jenant ar fi fost pentru Nora să afle că ea mai rămânea. N-ar fi putut face așa ceva!

- M-am... m-am gândit că le-aș putea trimite odată cu ale Norei, se bâlbâi ea.

Nora se uită cu interes când la unul, când la celălalt.

- Chase, nu m-am gândit să te întreb ce planuri ai, spuse ea. I-am spus lui Derk să cumpere doar trei bilete pentru noi, dar poate să-ți cumpere și ție unul, foarte ușor.

Bătaia din ușă abia se auzi, pe lângă puterea cu care îi bătea ei inima.

- Am sosit tocmai la timp, spuse Derk intrând în urma chelnerului ce aducea micul dejun. Vă mulțumesc că m-ați invitat și pe mine.

După ce-i salută pe ceilalți, îi zâmbi cu căldură Francinei.

Chelnerul își îndeplini datoria așa cum trebuie. Transformă căruciorul într-o adevărată masă și aduse imediat patru scaune în jur, apoi ridică capacele de pe farfurii. După ce întrebă dacă totul este în ordine, acceptă bacșișul pe care i-l oferi Chase și plecă.

Chase era îmbrăcat cu tricoul șl pantalonii pe care îi purta pe vapor. Era clar că se gândise să rămână încă o săptămână. Oare exista undeva vreun trandafir care-i aștepta telefonul, imediat după ce plecau ele? Nici măcar nu-i va părea rău după ea, că pleacă.

Ouăle Benedict își pierduseră toată savoarea. Nu va ști niciodată dacă bucătarul-șef era atât de bun pe cât se spunea. Hamalul veni să le ia bagajele, după ce terminară masa. Chase îi dădu unele indicații, apoi plecă zâmbind când își văzu generosul bacșiș.

- Veniți, Nora, Francine? întrebă Derk după ce dădu mâna cu Chase. Am comandat

un taxi şi probabil că a ajuns deja. Trebuie să ajungem din timp la aeroport.

Chase o prinse foarte firesc de mijloc pe Francine şi spuse:

- Coborâţi voi. Vreau să-i mai spun ceva Francinei.

Ea îl privi furioasă. Nu avea chef de ameninţările lui, acum în ultima clipă. Seara trecută o ignorase complet şi se săturase de jocul acesta. Sentimentele ei erau mult prea fragile ca să mai facă abuz de ele.

Nora se opri în faţa lui şi el se aplecă s-o sărute.

- Ai grijă de tine, mătuşico, spuse el încet. Ne vedem când mă întorc.

Bătrâna îl privi cu asprime.

- *Tu* să ai grijă, Chase. Nu este una din aventurile tale obişnuite. Din întâmplare, eu cred că este o persoană foarte specială.

- Şi eu cred, răspunse el, fără să clipească sub privirea ei încruntată.

Ea dădu scurt din cap, ca şi cum ar fi fost mulţumită, apoi se întoarse spre Derk, care o luase înainte.

- Mai bine ne vedem de drum. Dacă pierdem avionul, stricăm tot programul.

Derk ezită o clipă, apoi se uită la mâna care o ţinea atât de posesiv pe Francine de mijloc şi spuse:

- Ai dreptate.

Îl privi pe Chase, în timp ce schiță un salut, apoi plecă în urma bătrânei, spre lift.

Chase închise ușa și o încuie cu grijă, iar Francine își dădu imediat seama că pusese semnul cu "Nu deranjați". De abia atunci se întoarse spre ea și rămase câteva clipe sprijinit cu umărul de perete, evaluându-i încruntarea de pe față.

De abia atunci își văzu bagajul în spatele canapelei. Era gata să explodeze de furie și de stânjeneală. Avea fața roșie, iar din ochi îi țâșneau scântei galbene, ca niște pumnale îndreptate spre el.

- Cum îndrăznești! izbucni ea. Ce vor crede despre mine!

Expresia lui reflecta o nepăsare politicoasă.

- De ce, că ești a mea sau ce altceva? Doar ți-am mai spus asta. Acum îi las și pe ceilalți să afle.

- Cum ai putut să faci asta! gemu ea, gata să izbucnească în lacrimi. Cum voi mai putea da ochii cu Nora vreodată?

- Vei vedea că Nora este o persoană foarte înțelegătoare, spuse el calm.

- Dar cum rămâne cu ceea ce vreau eu? tună ea plină de furie. După toată purtarea arogantă, detestabilă...

- Cred că m-am purtat cu foarte multă atenție, o întrerupse el. Nu te-am lăsat să ieși cu Derk, atunci când mi-am dat seama că trebuie să-mi petrec toată seara dând telefoane la mare distanță și că nu te pot însoți eu?

- M-ai lăsat? țipă ea intrigată.

- Da, de ce? spuse el, continuând să fie foarte liniștit, cu toate că ea mai avea un pic și făcea un atac la picioarele lui. Am considerat că te pot lăsa să mai faci o ultimă cucerire. Dar, de acum încolo, nu va mai fi nici un Bert și nici un Derk. Derk, draga mea, a fost ultimul bărbat cu care ai mai ieșit singură.

Francine nu fu în stare să mai spună nimic. Rămăsese cu gura căscată, neștiind ce vor să însemne prea bine acele cuvinte ciudate ale lui.

El se desprinse de perete și toată expresia aceea calmă și tolerentă dispăru ca prin farmec, ca și cum n-ar fi fost decât o mască, din spatele căreia se ivi focul atât de bine ascuns până atunci.

- Acum, când am lămurit totul, avem alte lucruri mult mai importante de discutat.

- N-am ce să discut cu tine, cu excepția rugăminții de a te da la o parte ca să mă lași să trec, spuse ea foarte hotărâtă.

Chiar dacă el se dădu, nu fu în stare să facă nici un pas. Ceea ce i se păru că citește în

ochii lui îi făcu picioarele să-i tremure atât de tare, încât fu nevoită să rămână pe loc.

- Vino încoace, spuse el cu o voce joasă.

Ea dădu încăpățânată din cap și-și umezi buzele, pe care dintr-o dată le simțea uscate.

- Francine, o avertiză el, am spus să vii încoace.

Întinse mâna și într-o clipă o cuprinse în brațe, strivind-o la piept, în timp ce gurile lor înfometate se căutau frenetic una pe cealaltă. El îi aduse pe rând luna, stelele și întreaga galaxie.

Mâinile lui continuau să alunece fără încetare de-a lungul trupului ei, strângând-o tot mai mult lângă el și, cum hainele împiedicau acel contact total și mult râvnit, el trase nerăbdător de ele.

Îi privea chipul, nevenindu-i să creadă. Recunoștea că avusese o mulțime de femei cu mult mai frumoase și mult mai incitante decât ea, dar nu înțelegea ce anume o făcea pe această fascinantă femeie atât de deosebită, încât reușise să i se strecoare în inimă și îl făcuse să ajungă la concluzia că n-ar suporta să trăiască fără ea. Indiferent de motive, era unica și de netăgăduit.

Seara trecută, când văzuse mâna lui Derk mângâind-o posesiv, avusese nevoie de

toată stăpânirea de sine ca să nu-l zboare de pe scaun. Niciodată nu mai fusese gelos și, iată că această femeie, de două ori în aceeași săptămână îl făcuse aproape să-și piardă controlul. Lungile ore pe care le petrecuse măsurând podeaua până când se întorsese ea la ora două, dimineața, îl făcuse să vadă lucrurile clar.

Avusese trupurile multor femei, până atunci, dar de data aceasta, cu Francine, simțea nevoia frenetică de a avea nu numai trupul ei, ci și inima și sufletul ei. Cu o disperare care nu-i stătea în fire, îi șopti în păr:

- Te iubesc, draga mea! Te rog, spune-mi că și tu mă iubești!

Ea se opri o clipă din mângâierile ei, surprinsă de intensitatea dorinței lui. Să-l iubească! Cum ar fi putut să-i arate ce profunde erau sentimentele ei? Cuvintele, ca de obicei, erau mult prea sărace și totuși ardea de dorința de a-i arăta profunzimea iubirii ei.

Prinzându-i fața în palmele ei, îl apropie de ea și-l convinse prin gingășia sărutului ei. Când limba ei îi mângâie buzele timid, el le întredeschise lăsând-o să se aventureze, așa cum el făcuse de atâtea ori, dar nu rezistă decât câteva minute, apoi prelua din nou controlul.

La început, sărutul lui fu reţinut, ca o promisiune. Acea atracţie puternică, ce se născuse între ei, încă de la prima lor întâlnire, nu putuse niciodată să fie ignorată. Ar fi trebuit să-şi dea seama că vraja pe care ea o aruncase asupra lui nu mai putea fi dezlegată, încă de atunci când simţise că nu mai are răbdare până o vede din nou, în New Orleans şi se hotărâse să vină după ea, pe *Delta Queen*. Niciodată nu simţise nevoia atât de stringentă de a cuceri o femeie.

Trandafirii, aşa cum îi spusese ei ca să o tachineze, erau peste tot şi îi culegea fără nici un efort. Dar acum îşi dăduse seama că, în sfârşit, găsise o floare perfectă şi voia să-şi petreacă restul vieţii, având grijă să-i ţină pe ceilalţi la distanţă, ca nici un alt bărbat să nu-i atingă vreodată petalele de catifea.

Fusese reţinut, dar pe măsură ce sărutările lor se adânceau, amândoi îşi dădură seama că erau pe punctul de a-şi pierde controlul.

- Mâine mergem la părinţii tăi, şopti el printre buzele ei.

- Foarte bine, răsuflă ea, muşcându-i buzele.

Ce plăcut era gustul lor!

- Formalitățile le rezolvăm repede. Până la sfârșitul săptămânii, am de gând să fii doamna Chase Barrister.

- Foarte, foarte frumos! oftă ea fericită, în timp ce vârful limbii ei se plimba senzual de-a lungul conturului buzelor lui.

- Și, dacă nu încetezi imediat, tânără domnișoară, te vei trezi în patul meu!

Răsuflarea lui îi ardea obrazul.

- Vorbe și iar vorbe, șopti ea, scuturându-și râzând capul, ceea ce făcu să-i cadă buclele pe pieptul lui.

Era bine ca ea să învețe de la început că nu era genul care-și pierdea timpul cu amenințări deșarte. Brațul lui i se strecură pe sub genunchi și o ridică lângă piept, apoi îi captură gura cu un sărut ce-i tăie respirația și o așeză pe pat, unde îi dovedi fără urmă de îndoială, că intenționează să fie stăpân deplin în casa lui.

Iar ea fu fericită că îl făcuse să gândească așa.

Sfârșit

Comanda nr. 60140
Imprimeria „Ardealul" Cluj